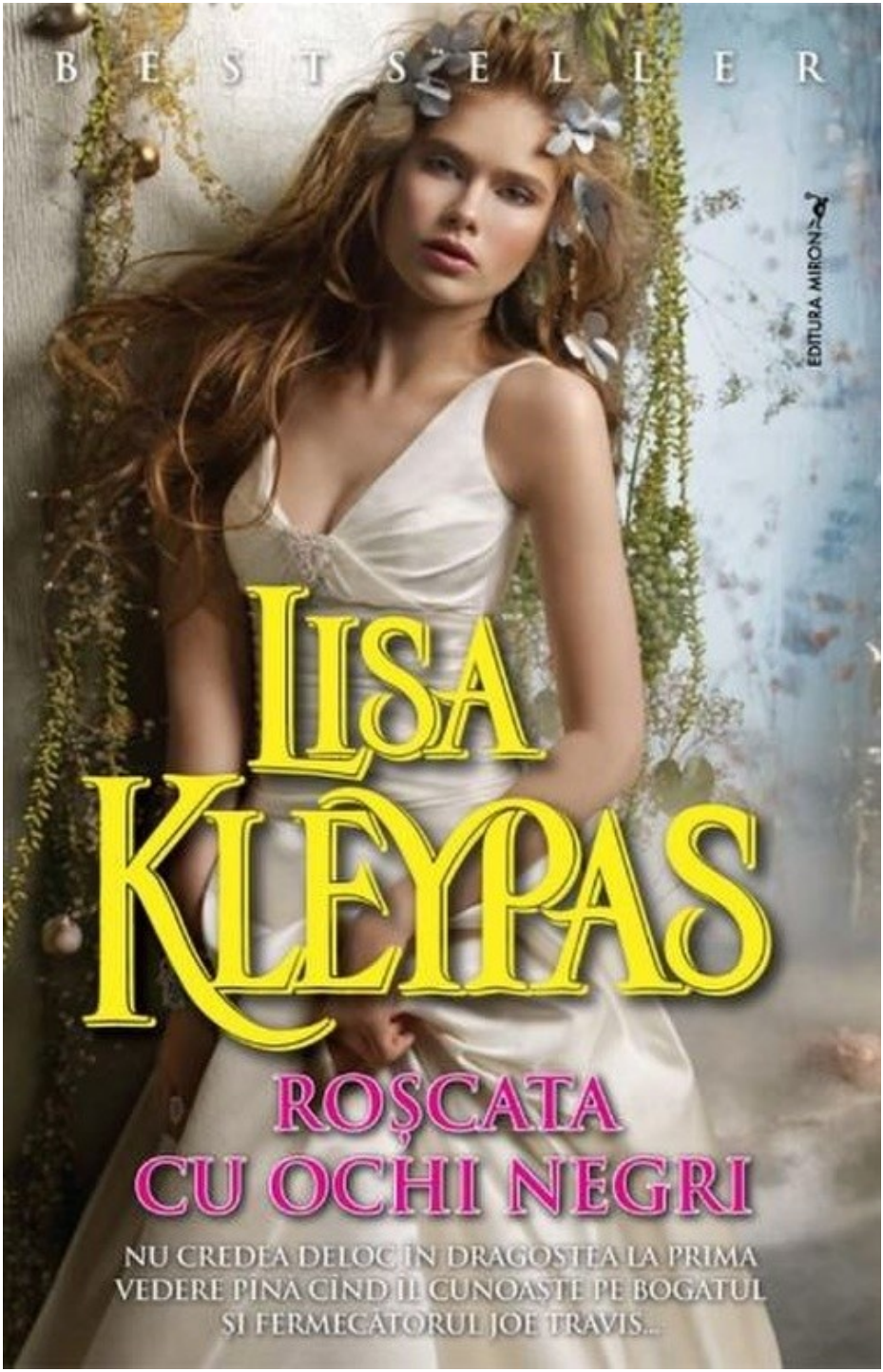
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
ROȘCATA CU OCHI NEGRI
NU CREDEA DELOC ÎN DRAGOSTEA LA PRIMA VEDERE PÎNĂ CÎND ÎL CUNOAȘTE PE BOGATUL ȘI FERMECĂTORUL JOE TRAVIS...

LISA KLEYPAS

ROŞCATA CU OCHI NEGRI

Editura MIRON

V.1.0

Capitolul unu

Ca organizatoare de nunţi experimentată, eram pregătită pentru aproape orice fel de urgenţă care putea să apară în ziua cea mare. În afară de scorpioni; asta era o noutate.

Deplasarea lui era haotică, înainte şi înapoi, pe dalele din curtea interioară, unde se afla piscina. După părerea mea, nu există o creatură mai oribilă ca scorpionul. De obicei veninul lui nu te ucide, însă în primele minute după ce te-a înţepat, îţi doreşti să fi murit.

Prima regulă în cazuri de urgenţă era: *nu intra în panică.* Doar că, pe măsură ce scorpionul avansa spre mine, cu cleştii lui ameninţători şi coada curbată în sus, am uitat cu totul de regulă şi am ţipat oripilată. Disperată, am început să scotocesc prin geanta mea super-grea, care declanşa la maşină semnalul sonor de cuplare a centurii de siguranţă, când o aşezam pe scaunul pasagerului. Am dat peste şerveţele umede, pixuri, plasturi, produse pentru păr, deodorant, gel dezinfectant pentru mâini, loţiune, truse de machiaj şi manichiură, pensete, lipici, căşti, bomboane de tuse şi diverse medicamente, foarfece, perie, tampoane, bandă adezivă şi dischete demachiante.

Cel mai greu obiect găsit a fost un tub cu lipici, pe care l-am azvârlit spre scorpion. Tubul s-a rostogolit zgomotos pe gresie, în vreme ce scorpionul s-a regrupat, încercând să-şi apere teritoriul. După ce am scos un flacon cu spray fixativ, l-am îndreptat spre arătare, hotărâtă de atac.

— Nu va avea efect, am auzit pe cineva spunând pe un ton amuzat. Decât dacă încerci să-i adaugi puţin volum şi strălucire. Speriată, am ridicat privirea spre un tip înalt, brunet, îmbrăcat în blugi şi un tricou uzat, încălţat cu cizme. Lasă că am eu grijă de el, zise apoi.

Am făcut doi paşi înapoi, punând la loc în geantă

flaconul de fixativ.

— Am crezut că spray-ul de păr îl va sufoca.

— Nu. Scorpionul poate să-şi ţină respiraţia cam o săptămână.

— Zău?

— Da, doamnă, zise el şi zdrobi scorpionul, insistând cu călcâiul. Nimic nu zdrobesc texanii mai cu poftă, decât un scorpion sau o ţigară aprinsă. După ce îndepărtă insecta inertă cu vârful ghetei, trimiţând-o direct într-un boschet verde, se întoarse spre mine, ca să mă evalueze cu o privire pătrunzătoare, tipic masculină, fapt care-mi transmise un fior spre inimă, provocându-i bătăi repezi şi necontrolate. Priveam doi ochi de culoarea melasei, care se potriveau perfect cu maxilarul puternic pronunţat şi nasul acvilin. Era nebărbierit, masiv şi impunător, cu musculatura braţelor şi pieptului bine-definită. Prin materialul subţire al tricoului se vedea aproape toată musculatura, iar asta îi dădea un aer plăcut-periculos. Era genul de bărbat care-ţi taie răsuflarea când te priveşte.

Avea cizmele şi tivul pantalonilor murdare de noroi uscat, semn că mersese mult pe jos, până să ajungă la ferma Stardust Ranch. După cum era îmbrăcat, nu putea fi unul dintre invitaţii la nuntă, dintre care mulţi deţineau averi inimaginabile.

Şi cum mă măsura el din priviri, ştiam sigur ce vede: o femeie rubicondă, în pragul celor treizeci de ani, roşcată, cu ochelari cu rame mari. Purtam haine comode, largi şi simple. „Veşnic 55”, cum le descria Sofia, sora mea mai mică, adică bluze lălâi şi pantaloni largi, pe elastic. Dacă aspectul acesta era descurajant pentru bărbaţi – evident că mereu era – cu atât mai bine. Nu aveam interesul să atrag pe nimeni.

— Dar scorpionii nu ies la lumină, am comentat eu.

— Am avut o primăvară uscată. Ei caută umezeala. Piscinele îi atrag ca un magnet. Avea un fel de a vorbi tărăgănat, de parcă toate cuvintele stătuseră la foc mic

câteva ore. Se aplecă să-mi dea tubul cu lipici, iar când degetele noastre s-au atins uşor, ceva din mine a răspuns imediat. Îi simţisem mirosul de săpun, praf şi fân proaspăt. Ai face bine să-ţi schimbi pantofii, zise el, privind spre balerinii mei deschişi la vârf. Ai nişte cizme? Sau adidaşi?

— Mă tem că nu, am zis eu. O să risc. Am observat că lăsase pe o masă un aparat foto Nikon, cu lentile profesionale. Eşti fotograf profesionist? l-am întrebat.

— Da, doamnă.

Probabil era unul dintre fotografii de mâna a doua, angajaţi de George Gantz pentru nuntă. Am întins mâna.

— Sunt Avery Crosslin, m-am prezentat eu pe un ton profesionist. Coordonator de nunţi. El mi-a strâns mâna cu putere. Contactul cu palma lui caldă mi-a plăcut.

— Joe Travis, zise el, privindu-mă insistent, iar după câteva secunde mi-a dat drumul la mână.

Am simţit în obraji valuri de căldură.

— George ţi-a dat copii după planificare şi lista cu invitaţii? l-am întrebat. El nu părea deloc surprins. Nu-ţi face griji, am adăugat, mai am eu o copie. Mergi în casă şi caută-l pe asistentul meu, Steven. O fi la bucătărie, cu cei de la firma de catering. Am căutat o carte de vizită în geantă. Uite, dacă ai probleme, numărul meu de mobil. El o luă.

— Mersi, dar eu de fapt...

— Invitaţii îşi vor ocupa locurile la şase şi jumătate, i-am zis scurt. Ceremonia va începe la şapte şi se va încheia la şapte treizeci cu eliberarea porumbeilor. Vrem să facem nişte instantanee cu mirele şi mireasa înainte de apus, adică pe la şapte patruzeci şi unu.

— Ai planificat şi asta? rosti el amuzat.

— Fă bine şi ferchezuieşte-te până ajung toţi oaspeţii, i-am zis, aruncându-i o privire ameninţătoare. Am scos din geantă o lamă sigilată, pe care i-am dat-o. Uite, ia asta. Întreabă-l pe Steven unde te poţi bărbieri şi...

— Uşurel, scumpo. Am şi eu o lamă. Mereu vorbeşti atât

de repede? întrebă el amuzat.

Am pus lama în geantă şi i-am replicat iritată:

— Eu am treabă. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

— Nu lucrez pentru George. Sunt liber profesionist şi lucrez în publicitate. Nu am treabă cu nunţile.

— Atunci ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Sunt invitat. Prieten cu mirele.

L-am privit oarecum jenată şi uluită. Din nou simţeam că mă înfierbânt. Dar de ruşine acum.

— Scuze, am reuşit să articulez. Când ţi-am văzut aparatul, am crezut că…

— Nicio supărare.

Nimic nu mă deranja mai tare decât să apar ca o fraieră. Întruchiparea competenţei era esenţială în consolidarea imaginii în faţa clientului, mai ales în faţa clientelei selecte, spre care eu ţinteam. Acum, în ziua celei mai scumpe şi grandioase nunţi pe care o orchestrasem împreună cu oamenii de la studioul meu, bărbatul acesta avea să le spună prietenilor săi bogaţi că îl confundasem cu un simplu angajat. Oamenii vor vorbi pe la spatele meu, îşi vor da ghionturi, vor face glume. Dispreţ.

În intenţia de a mă distanţa cât mai mult de el, am mormăit:

— Vrei să mă scuzi… m-am întors şi am plecat cât am putut de repede.

— Hei! l-am auzit pe Joe strigând. M-a ajuns din câţiva paşi. Luase aparatul foto şi acum îl avea agăţat pe umăr. Stai puţin. Nu trebuie să te fofilezi.

— Dar nu mă fofilez, am zis eu, grăbindu-mă spre pavilionul principal. Am treabă.

— Stai puţin, zise el însoţindu-mă. Hai să o luăm de la zero.

— Domnule Travis, am început eu, apoi am amuţit, realizând instantaneu cine era. Doamne, am zis şoptit, după care am închis ochii o clipă. Eşti unul din acei Travis?

— Depinde ce înţelegi prin „acei”, zise el amuzat,

privindu-mă insistent.

— Petrol, bani, avioane private, iahturi, conace. *Aceia.*

— Eu nu am un conac. Am o casă banală pe Sixth Ward.

— Tot eşti unul de-al lor, am insistat eu. Tatăl tău este Churchill Travis, nu-i aşa?

Chipul i se întunecă.

— A fost.

Prea târziu, mi-am amintit că acum aproape şase luni patriarhul familie Travis decedase în urma unui infarct. Ziarele s-au ocupat pe larg de înmormântarea lui, povestindu-i detaliat viaţa şi realizările. Churchill dobândise averea considerabilă prin investiţii mari de capital, provenit în principal din energie. În deceniile optzeci nouăzeci, a fost destul de vizibil la televiziuni, precum şi la show-uri legate de afaceri şi finanţe. El şi moştenitorii lui erau echivalenţii regalităţii texane.

— Regret pierderea pe care ai suferit-o, am zis stângace.

— Mulţumesc.

Urmă o tăcere apăsătoare. Îi simţeam privirea parcurgându-mi corpul, aşa cum ar face-o razele fierbinţi de soare.

— Uite ce, domnule Travis...

— Joe.

— Joe, am repetat eu. Sunt destul de ocupată. Nunta aceasta este un eveniment complex. Momentan mă ocup de pregătirea spaţiului pentru ceremonie, sau de decorarea unui cort care se întinde pe câteva sute de metri şi include mese, scaune, ring de dans şi orchestră live pentru patru sute de invitaţi, după care urmează o altă petrecere în nocturnă. Aşa că îmi cer scuze pentru neînţelegere, dar...

— Nu trebuie să te scuzi, mă linişti el. Ar fi trebuit să mă prezint mai devreme, dar îmi vine foarte greu să ţin pasul cu tine, când vorbeşti, mă informă el râzând. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să mă grăbesc, fie că va trebui să o iei tu mai uşurel.

Deşi eram tensionată, îmi venea şi mie să râd.

— Numele Travis nu trebuie să-ţi provoace sentimente contradictorii, continuă el. Crede-mă, nicio persoană care îmi cunoaşte familia, nu este impresionată de noi. Mă studie o clipă. Acum unde ziceai că ai treabă?

— În pavilion, am spus eu, făcând semn spre structura uriaşă din spatele piscinei.

— Dă-mi voie să te conduc acolo. Văzând că ezit, a adăugat: în caz că te vei mai întâlni cu un scorpion. Sau cu alte insecte periculoase: tarantule, şopârle. Eu îţi voi asigura cale liberă.

M-am gândit serios că farmecul lui putea îmblânzi până şi un şarpe cu clopoţei.

— Nu poate fi chiar atât de rău, am zis.

— Ai nevoie de mine, insistă el absolut convins.

Am pornit împreună spre locul unde urma să aibă loc ceremonia, traversând un pâlc de stejari bătrâni. Cortul alb, de recepţie, se afla la o oarecare distanţă, pe o pajişte verde. Nu are rost să menţionez ce uriaşă cantitate de apă fusese necesară pentru a păstra acea oază de un verde-crud, practic un covor de iarbă naturală, adus cu doar câteva zile în urmă. Mâine covorul va trebui ridicat şi rulat la loc, lăsând suprafaţa curată.

Stardust era o ferată ce se întindea pe mai bine de 16 kilometri, având un grup central de clădiri, casă de oaspeţi şi alte construcţii adiacente, un hambar şi o arenă de călărit. Firma mea de evenimente aranjase închirierea proprietăţii private, în timp ce proprietarii erau plecaţi într-o croazieră de două săptămâni. Condiţia acceptării închirierii era ca proprietatea să fie readusă exact la starea dinaintea nunţii.

— De cât timp lucrezi în domeniu? mă întrebă Joe.

— Te referi la organizări de nunţi? Eu şi sora mea, Sofia, am început afacerea acum vreo trei ani. Înainte de asta, am lucrat ca designer de rochii de nuntă în New York.

— Trebuie să fii bună, dacă ai fost angajată pentru nunta

lui Sloane Kendrick. Judy şi Ray nu ar lucra decât cu cel mai bun.

Soţii Kendrick erau proprietarii unor lanţuri de magazine de amanet din Lubbock şi Galveston. Ray Kendrick, fost călăreţ de rodeo, scosese pentru nunta fiicei lui un milion de dolari. Dacă echipa noastră ieşea bine cu acest eveniment, aveam să fim recomandaţi unor clienţi la fel de grei.

— Mulţumesc, am zis. Avem o echipă bună. Sora mea este foarte inventivă.

— Dar tu?

— Eu mă ocup cu partea de business. Sunt coordonatoarea şi am grijă ca toate detaliile să iasă perfect. Am ajuns la pavilion, unde nişte băieţi descărcau sute de scaune albe închiriate. Am scos din geantă o ruletă şi, din câteva mişcări experimentate, am măsurat spaţiul dintre cordoane. Podiumul trebuie să fie lat de doi metri, le-am spus băieţilor. Mutaţi puţin cordoanele, vă rog.

— Dar are aproape doi metri, zise un băiat.

— Am spus că îmi trebuie doi metri, am insistat eu. Spre disperarea băiatului.

— Ce faci, când nu munceşti? m-a întrebat Joe, care se afla în spatele meu.

M-am întors cu faţa la el.

— Eu muncesc tot timpul, i-am spus.

— Tot timpul? mă întrebă el sceptic.

— Cu siguranţă o voi lăsa mai moale, când afacerea se va mai consolida. Dar, deocamdată... Am ridicat din umeri. Niciodată o zi întreagă nu mi-a fost de ajuns. E-mailuri, telefoane, planuri de făcut, aranjamente de stabilit, întâlniri.

— Dar toţi avem nevoie de un hobby.

— Al tău care este?

— Pescuitul, atunci când am ocazia. Vânătoarea, în funcţie de anotimp. Din când în când, mai fac fotografii pentru acţiuni caritabile.

— Ce fel de acţiuni caritabile?

— La un adăpost de animale local. O fotografie reuşită pe website poate ajuta un câine să fie adoptat mai repede. Poate într-o zi, dacă ai vrea să... zise Joe.

— Îmi cer scuze. O clipă, te rog. Din abisul genţii mele se auzi un mobil sunând. Am scos mobilul şi pe ecran am văzut că apelul era de la sora mea.

— Am tot sunat la crescătorul de porumbei şi nu răspunde, îmi zise Sofia. Nu mi-a confirmat din ce container o să ne aducă păsările.

— I-ai lăsat mesaj? am întrebat-o.

— Cinci mesaje. Dacă s-o fi întâmplat ceva? Dacă e bolnav?

— Nu-i bolnav, am asigurat-o eu. Mai încearcă să-l suni peste vreo două ore. Este de-abia şapte. Poate nici nu s-a trezit încă.

— Dacă nu va veni?

— Va veni, am zis eu. E mult prea devreme, ca să intri în panică, Sofia.

— Când am voie să intru în panică?

— Nu ai voie, am spus eu. Numai eu fac asta câteodată. Dacă până la zece nu dai de el, anunţă-mă.

— Bine.

Am pus mobilul la loc în geantă, apoi l-am întrebat pe Joe:

— Spuneai ceva de un adăpost de animale?

El mă privea relaxat, ţinându-şi degetele agăţate în buzunarele blugilor, cu un picior peste celălalt, într-o postură dezinvoltă şi foarte sigur pe sine. Nu mai văzusem în viaţa mea un bărbat mai sexy.

— Te-aş putea lua cu-mine, zise el, data viitoare când merg acolo. Nu mă deranjează să avem acelaşi hobby, până-ţi vei alege şi tu unul.

Nu m-am grăbit cu răspunsul. Gândurile mele se împrăştiaseră precum un stol de păsări speriate. Mi s-a părut că voia să merg undeva cu el. Aproape ca la o...

întâlnire?

— Mersi, am zis eu, dar am programul încărcat.

— Hai să ieşim undeva împreună, insistă el. Bem ceva, undeva, sau luăm prânzul.

Rămăsesem fără cuvinte şi eram pur şi simplu amorţită.

— Uite ce, reluă el pe un ton convingător. Într-o dimineaţă te iau cu maşina şi mergem în Fredericksburg, cât e încă răcoare şi avem şoseaua doar pentru noi. Ne oprim să luăm o cafea şi nişte covrigi. Te voi duce într-un crâng unde sunt atâtea albăstrele, de ţi se va părea că jumătate din cerul Texas-ului a căzut pe pământ. O să căutăm un copac umbros şi o să privim răsăritul soarelui. Cum ţi se pare?

Suna ca o zi destinată altei femei, una care era obişnuită să fie fermecată de bărbaţi chipeşi. O clipă chiar mi-am imaginat cum ar fi fost să stau cu el lungită, într-o poieniţă, dis de dimineaţă. Eram pe punctul de a accepta orice mi-ar fi cerut, dar nu-mi puteam permite riscul. Nici acum, nici altădată. Un bărbat ca Joe Travis desigur frânsese atât de multe inimi, încât a mea nu ar fi însemnat nimic pentru el.

— Nu sunt disponibilă, i-am trântit-o eu.

— Eşti măritată?

— Nu.

— Logodită?

— Nu.

— Trăieşti cu cineva?

Am dat din cap că nu. Joe tăcu în următoarele secunde, privindu-mă fix, de parcă eram un puzzle pe care voia să-l reconstituie.

— Ne vedem mai târziu, spuse el în cele din urmă. Şi între timp, mă voi gândi la o cale prin care să scot un „Da” de la tine.

Capitolul doi

Simţindu-mă un pic ameţită după întâlnirea cu Joe Travis, am mers în casa principală şi am găsit-o pe sora mea în birou. Sofia era o brunetă frumoasă, cu ochi verzi. Şi ea avea o siluetă sinuoasă, ca şi mine, dar se îmbrăca îndrăzneţ, fără să aibă rezerve în a-şi etala formele.

— M-a sunat proprietarul de porumbei, spuse Sofia triumfătoare. S-a confirmat prezenţa păsărilor. Ai faţa roşie. Nu ai băut destulă apă? Luă o sticlă de apă şi mi-o dădu. Poftim.

— Am cunoscut pe cineva, am mărturisit eu, după câteva înghiţituri.

— Pe cine? Ce s-a întâmplat?

Eu şi Sofia eram surori pe jumătate, fiind crescute separat. Ea locuise cu mama ei în San Antonio, iar eu cu a mea în Dallas. Deşi ştiam de existenţa Sofiei, nu am cunoscut-o, până la majorat. Arborele genealogic al familiei Crosslin avea destul de multe ramificaţii, mulţumită tatălui nostru, Eli, care avusese cinci mariaje eşuate şi afaceri prolifice. Eli, bărbat chipeş, blond şi foarte zâmbitor, era un fustangiu maniac. Îi plăcea foarte mult latura emoţională şi profund sexuală a cuceririi. Odată ce entuziasmul se stingea, nu se putea opri la acea femeie, ca să ducă o viaţă normală alături de ea. În aceeaşi ordine de idei, niciodată nu a putut rămâne la un loc de muncă mai mult de doi ani.

Mai avea şi alţi copii, în afară de mine şi Sofia, fraţi de tată şi mulţi alţii nelegitimi. Cu toţii fuseserăm abandonaţi de Eli, rând pe rând. După câte o vizită ocazională, dispărea pentru mult timp, chiar câţiva ani. După care, reapărea brusc, magnetizant şi entuziast, plin de poveşti şi promisiuni interesante, pe care le cunoşteam, dar nu le credeam. Prima mea întâlnire cu Sofia a fost imediat ce Eli

a suferit un accident vascular, eveniment neaşteptat pentru un bărbat de vârsta lui, cu o condiţie fizică bună. Venisem cu avionul din New York City şi am dat peste o tânără necunoscută în camera lui de spital.

Înainte ca ea să se prezinte, ştiam că este una dintre fetele lui Eli. Deşi era brunetă, cu pielea măslinie, strălucitoare, fiindcă aceste trăsături erau moştenite de la mama ei de origine hispanică, trăsăturile ei fine, parcă sculptate, proveneau clar din partea tatălui. Ea mi-a zâmbit timid, dar prietenos.

— Eu sunt Sofia.

— Avery. I-am întins mâna, însă ea a dat să mă îmbrăţişeze, iar atunci eu i-am răspuns, profund emoţionată: *sora mea*, stabilind cu ea o legătură cu totul nouă şi neaşteptată. Peste umărul ei m-am uitat la Eli, care zăcea întins pe pat, conectat la multe tuburi şi aparate. Ne-am strâns în braţe câteva minute bune, realizând că eram singurele rubedenii care apăruseră la căpătâiul lui.

Nu-i condamnam pe ceilalţi; nici nu ştiam de ce venisem. Eli nu mi-a citit niciodată seara la culcare, nici nu mi-a bandajat vreun genunchi zdrelit, cum nu făcuse o mulţime de lucruri pe care le fac taţii adevăraţi cu copiii lor. Absorbit de propria-i persoană, el nu mai dispunea de suficientă atenţie, pe care să le-o acorde şi copiilor. Mai rău era că, din pricina furiei acumulată de femeile părăsite, nu şi-a putut contacta copiii, nici dacă şi-ar fi dorit asta. Modul lui de a termina o relaţie sau o căsnicie, era de a avea o aventură, înşelând. Până ce era prins şi alungat. Mama nu l-a iertat niciodată pentru asta, dar ea a repetat modelul, înhăitându-se cu mincinoşi, rataţi şi afemeiaţi, cu care a mai avut două căsnicii şi divorţuri. Dragostea îi adusese atât de puţină fericire, încât era de mirare că mai continua să o caute.

În mintea mamei, vina îi aparţinea în exclusivitate tatei, bărbatul care o adusese pe calea uitării de sine. Pe măsură ce m-am maturizat, m-am tot întrebat dacă motivul pentru

care mama l-a urât atât de mult pe tata, era acela că se asemănau atât de mult. În mod ironic, una dintre similitudini era faptul că mama fusese mereu secretară, dar temporar angajată, trecând dintr-un birou în alt birou, de la un şef, la următorul. La una dintre companii i se oferise un post permanent, dar ea l-a refuzat, spunând că ar fi devenit prea monoton să facă în fiecare zi acelaşi lucru, să vadă mereu aceleaşi chipuri. Aveam şaisprezece ani pe atunci şi, fiind o guralivă, nu m-am putut abţine să nu-i spun că, etalând acea atitudine, probabil nu ar fi avut nicio şansă să rămână măritată cu Eli. Acest lucru a stârnit o dispută, în urma căreia mai aveam puţin şi eram dată afară din casă. Mama era foarte furioasă pe mine, fiindcă ştia că am dreptate. Observasem că iubirea care se aprinde repede, moare iute, şi imediat intri în banalitate, imediat ce e timpul să scoţi rufele din maşina de spălat, să împerechezi şosetele, să faci ordine prin casă, să dai cu aspiratorul şi altele asemănătoare. Nu vedeam niciun beneficiu în iubire, la fel cum nu vedeam rostul drogurilor.

Cât despre tata, toate femeile pe care zicea că le iubeşte, sau cu care se însurase, fuseseră fiecare o haltă, în drumul spre următoarea aventură. Toată viaţa lui fusese un călător singuratic şi la fel murise, fiind descoperit mort de proprietarul casei unde locuia cu chirie, chiar în ziua când trebuia reînnoit contractul. Deşi a fost dus imediat la spital, la reanimare, nu şi-a mai revenit.

— Mama nu vine, i-am spus Sofiei, când am stat împreună la căpătâiul lui la spital.

— Nici a mea.

Ne-am uitat una la alta şi ne-am înţeles din priviri. Nu ne întrebam de ce nimeni nu venise să-şi ia rămas bun. Când un bărbat îşi abandonează familia, acea rană scoate ce-i mai rău în ei, chiar şi după moartea lui.

— Tu de ce eşti aici? am întrebat-o eu pe Sofia. După o scurtă pauză, întreruptă de bip-ul monitoarelor şi huruitul ventilatoarelor, ea mi-a răspuns:

— Familia mea e mexicană. Totul la noi este legat de familie şi tradiţii. Deşi voiam să fiu ca ei, eram diferită. Verii mei aveau fiecare taţi, pe când al meu era un mister. Mama nu vorbea deloc de el. Îl privi pe omul care zăcea conectat la zeci de tuburi şi fire. L-am văzut doar o dată, când a venit în vizită, povesti ea. Mama nu mi-a permis să vorbesc cu el, iar când a plecat, am alergat după maşina lui. Mi s-a părut cel mai frumos bărbat din lume. Mi-a dat nişte baloane, iar mama m-a pus să le dau drumul în aer. Mi-am pus o dorinţă, să-l mai revăd într-o zi, apoi le-am privit cum se ridică. De aceea am venit acum. Dar tu? mă întrebă Sofia.

— Eu mi-am zis că nu va fi nimeni aici şi că, dacă ar fi să aibă grijă de el cineva, nu mi-aş dori să fie un străin.

Sofia şi-a pus mâna peste a mea atât de natural, încât am avut sentimentul că ne cunoşteam de când lumea.

— Acum suntem două, a spus ea simplu.

Eli a murit a doua zi, dar eu şi Sofia ne-am regăsit. La vremea aceea lucram la o firmă de creaţie de rochii de mireasă, dar nu aveam o carieră. Sofia lucra ca bonă în San Antonio şi, în particular, organiza petreceri pentru aniversările copiilor. Am discutat să deschidem împreună un studio care să se ocupe cu organizări de nunţi.

Acum, la mai bine de trei ani împreună, afacerea noastră cu sediul în Houston mergea mai bine decât am fi sperat vreodată. Fiecare succes se baza pe cel dinaintea lui şi uite-aşa am angajat trei persoane part time şi unul permanent. Cu nunta familiei Kendrick, eram pe punctul de a ajunge sus. Cu condiţia să nu facem vreo prostie.

— De ce nu ai spus da? mă întrebă Sofia, după ce i-am povestit de întâlnirea cu Joe Travis.

— Fiindcă nu cred o clipă că era interesat de mine. Nu te uita aşa la mine, i-am zis iritată. Ştii genul de bărbaţi care aleargă după trofee.

Din adolescenţă am avut o siluetă voluptuoasă. Mergeam mult pe jos, urcam pe scări, când se putea,

mergeam la dans de două ori pe săptămână. Cumpăram mâncare sănătoasă şi consumam atât de multă salată, încât m-ar fi invidiat orice rozătoare. Dar cu oricât de mult exerciţiu şi dietă, nu reuşeam să scad măcar o măsură la haine. Sofia mă tot îndemna să-mi cumpăr haine care scot în evidenţă silueta, dar eu mă fofilam, aşteptând să mai slăbesc până la măsura dorită.

— Uite, acum ai măsura potrivită, spusese ea într-o zi.

Scala cântarului din baie stătea între mine şi fericirea mea.

— Poate că Joe Travis e genul de bărbat căruia îi plac femeile cu forme adevărate. Bărbaţii din San Antonio mereu alergau după femei cu *pompis* mari. Sofia se lovea peste fund când spunea asta. Acum se apropie de laptop.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Dau căutare pe Google despre el.

— Chiar acum?

— Nu durează decât un minut.

— Dar nu ai un minut – ar trebui să lucrezi! Ignorându-mă complet, Sofia tastă ceva cu două degete. Nu-mi pasă ce găseşti despre el, i-am zis eu. Fiindcă întâmplător sunt ocupată cu chestia aia pe care o avem în program... ce era...? Oh, da, o nuntă.

— E mortal, zise Sofia apropiindu-se de ecran. Ca şi fratele lui. Găsise un articol din *Houston Chronicle,* cu o fotografie a celor trei bărbaţi, toţi în costume impecabile. Unul era Joe, mult mai tânăr şi mai deşirat ca acum. Pusese pe el între timp vreo zece kilograme de muşchi, de la fotografia asta. Sub fotografie era scris că doi dintre cei imortalizaţi erau fraţii Joe şi Jack, lângă tatăl lor, Churchill. Băieţii, cu un cap mai înalţi decât tatăl lor, aveau clar trăsăturile acestuia: ochi negri, pătrunzători, maxilare proeminente. În articol se spunea că: „În urma unei explozii care a distrus barca omului de afaceri Churchill Travis, acesta a plutit în derivă patru ore, înainte de a fi salvat. După eforturi supraomeneşti ale pazei de

coastă, au fost găsiţi şi cei doi fraţi, Jack şi Joseph, la mare distanţă în apele de coastă, în apropiere de Galveston. Joseph Travis fusese dus cu avionul direct la unitatea de primiri urgenţe a spitalului Gamer, unde a fost operat imediat. Starea lui era critică, dar stabilă, se menţiona într-un raport al spitalului. Deşi nu s-au dat detalii despre natura operaţiei, s-a confirmat că Travis a suferit o hemoragie internă, ca şi de…”

— Aşteaptă! am protestat, când Sofia a accesat următorul link. Citeam încă!

— Credeam că nu te interesează, zise ea. Uite aici. Găsise o pagină cu titlul „Top 10 Burlaci Eligibili din Houston”. Articolul prezenta o imagine cu Joe jucând fotbal pe plajă cu prietenii, expunându-şi trupul perfect, muşchii bine lucraţi, fără a părea ostentativ. Părul de pe piept se restrângea într-o linie delicată pe centrul abdomenului, coborând până la linia şortului. Era imaginea masculinităţii pure, lipsită de ostentaţie, naturală, extrem de atrăgătoare şi incitantă.

— Un metru optzeci şi cinci, zise Sofia, citind articolul. Douăzeci şi nouă de ani. Absolvent al UT A Leo. Fotograf.

— Clişeu, am comentat eu.

— Să fii fotograf reprezintă un clişeu?

— Nu pentru un tip obişnuit, dar pentru copilaşul unui miliardar, e un job de etalare a vanităţii.

— Cui îi pasă? Să vedem dacă are un website.

— Sofia, nu-l mai idolatriza atâta pe tipul ăsta şi apucă-te de treabă.

O voce nouă se alătură conversaţiei: asistentul meu, Steven Cavanaugh, care tocmai intrase în birou. Bărbat drăguţ, douăzeci şi ceva de ani, ochi albaştri, blond, înalt şi suplu.

— Pe cine idolatrizezi? a întrebat.

— Pe Joe Travis, a răspuns ea înainte ca eu să deschid gura. *Unul* dintre Travişi. Avery l-a cunoscut de curând.

Steven se uită la mine, cu mare interes.

— Anul trecut s-a scris un articol despre el în *Culture Map.* A câştigat premiul *Key Art* pentru posterul unui film.

— Posterul cărui film?

— Acel documentar despre soldaţi şi câinii militari. Steven ne privi ironic, apoi explică: am uitat că voi două urmăriţi doar telenovele. Joe Travis a fost în Afganistan, cu o echipă de filmare, ca fotograf. Pentru poster au folosit una dintre imaginile lui. Zâmbind, îmi spuse: ar trebui să citeşti ziarele mai des, Avery. În unele situaţii ţi-ar prinde bine.

— De aceea te am pe tine, i-am spus. Nimic nu scăpa din sertarele excelent organizate ale minţii lui Steven. Îl invidiam pentru capacitatea de a-şi aminti detalii cum ar fi acelea despre fiul cuiva, care este la nu ştiu ce colegiu, sau numele câinelui său, sau când şi-a sărbătorit ziua de naştere. Printre numeroasele lui talente, Steven era designer de interioare, specialist în design grafic şi EMT atestat. L-am angajat imediat după ce am pornit *Crosslin Event Design,* iar el a devenit atât de indispensabil afacerii, încât deja nu mă mai puteam descurca fără el.

— A invitat-o în oraş pe Avery, îi spuse Sofia lui Steven.

— Şi ce i-ai răspuns? mă întrebă Steven, privindu-mă cu interes. Văzând că tac, i s-a adresat Sofiei: nu-mi spune că l-a refuzat?

— L-a refuzat, zise Sofia.

— Sigur că da, veni replica seacă a lui Steven.

— Avery nu şi-ar pierde niciodată timpul cu un tip bogat, de succes, al cărui nume ar deschide orice uşă din Houston.

— Las-o baltă, am sfătuit-o eu. Avem treabă.

— În primul rând, vreau să vorbesc cu tine, îi spuse Steven Sofiei. Fă-mi o favoare şi verifică dacă au început să aranjeze mesele pentru primire.

— Nu-mi da mie ordine.

— Nu ţi-am dat ordine, te-am rugat.

— Mie nu mi-a sunat ca o rugăminte.

— *Te rog,* spuse Steven apăsat. Te rog frumos, Sofia, mergi în cortul pentru recepţie şi vezi dacă au început să aşeze mesele.

Sofia ieşi bombănind. Eu mi-am ridicat ochii spre cer, exasperată. Sofia şi Steven se dondăneau continuu, mereu le sărea ţandăra din ceva, niciodată nu erau pregătiţi să ierte, iar aceste replici mereu acide erau adresate doar celuilalt, nu şi altor persoane.

Nu a fost aşa de la bun început. Când Steven a fost proaspăt angajat, s-a împrietenit imediat cu Sofia. Fiind sofisticat, meticulos şi mereu pus la punct, foarte spiritual cu Sofia, am presupus că e gay. Au trecut trei luni până ce ne-am dat seama că nu e gay.

— Nu, sunt hetero, mărturisea el pe un ton absolut nonşalant.

— Dar ai mers cu mine să-mi cumpăr haine, protestase Sofia.

— Fiindcă m-ai rugat.

— Te-am lăsat în cabina de probă, continuă Sofia, din ce în ce mai contrariată. Am probat o rochie în faţa ta. Şi nu ai scos un cuvânt!

— Am spus mulţumesc.

— Ar fi trebuit să-mi spui că nu eşti gay!

— Nu sunt gay.

— Acum e prea târziu, i-a trântit-o Sofia.

Din acel moment Sofia, buna mea surioară, cu firea ei însorită, nu a mai putut să depăşească, în relaţia cu Steven acel prag al schimbului de amabilităţi banale. Iar Steven, la rândul lui, a început să îi răspundă cu aceleaşi comentarii tăioase, care mereu îşi atingeau ţinta. Numai frecventele mele intervenţii preveneau escaladarea conflictelor, evitând transformarea lor într-un război total.

După ce Sofia a plecat, Steven a închis uşa biroului, ca să nu fim auziţi. Se rezemă cu spatele de ea, îşi încrucişă braţele la piept şi mă privi îndelung, având o figură greu de desluşit.

— Chiar aşa? veni întrebarea lui. Eşti chiar atât de nesigură?

— Nu am voie să spun nu, când un bărbat mă invită undeva?

— Când ai spus „Da” ultima dată? Când ai ieşit la o cafea, sau la un bar, sau când ai avut o conversaţie cu un bărbat pe o temă care nu are legătură cu munca?

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Ca angajat al tău, ai dreptate, nu mă priveşte. Dar acum îţi vorbesc în numele prieteniei. Eşti o femeie tânără, sănătoasă, de douăzeci şi şapte de ani şi, din câte ştiu eu, nu ai mai avut pe nimeni de peste trei ani. Pentru binele tău, fie că e vorba de un bărbat, sau de altcineva, ai face bine să revii în joc.

— Nu e genul meu.

— E bogat, singur şi se numeşte Travis, răspunse Steven ironic. Este genul oricui.

Până la sfârşitul zilei m-am simţit ca şi când aş fi mers pe jos zece kilometri, pendulând între cortul de primire, pavilionul de ceremonii şi casă. Cu toate că lucrurile păreau să se aşeze deja, eram prea precaută, ca să mă bucur de un fals sentiment al siguranţei. Problemele din ultimul moment erau ceva obişnuit, chiar şi pentru ceremoniile cel mai meticulos organizate.

Membrii echipei de producţie-evenimente conlucrau, pentru a pune la punct aspectele tehnice. Tank Mirecki, un meşter mătăhălos, foarte priceput la tâmplărie, electronică şi depanări mecanice. Ree-Ann Davis, o asistentă blondă, şic, cu background în managementul hotelier, fusese desemnată să se ocupe de mireasă şi de domnişoara de onoare. Val Yudina, bruneta stagiară, care avea un an liber, înainte de absolvire, se ocupa de familia mirelui.

Utilizam o cască radio cu microfon, pentru a comunica permanent cu Sofia şi Steven. La început Sofia şi cu mine ne-am simţit destul de bizar când am folosit procedurile standard pentru comunicarea vocală prin staţie radio,

hands-free, dar Steven a insistat, spunând că nu putea suporta în urechi atât vocea mea, cât şi pe cea a Sofiei, fără a stabili nişte reguli. Curând am înţeles că avea dreptate; altfel, am fi vorbit mereu toţi, în acelaşi timp. Cu o oră înainte de momentul când invitaţii trebuiau invitaţi să ia loc, am plecat spre cortul de recepţie. Arăta ca în poveşti. Fuseseră aduşi vreo douăzeci de arţari înalţi, care să formeze o pădure deasă. Printre crengile lor fuseseră agăţate reţele de LED-uri multicolore care străluceau ca nişte licurici. Şiraguri de cristale de toate formele erau suspendate în nişte bucle circulare, care porneau de la un şir de candelabre de bronz. Pâlcuri de muşchi de pădure viu formau alei de la o masă la alta. Pe dinafară erau amplasate uriaşele cisterne ale firmei Portapac, cu pulverizatoare de apă, speciale pentru a răcori interiorul, aducându-l la o temperatură plăcută. Am tras aer în piept, bucurându-mă de răcoare şi mi-am revizuit lista de retuşuri finale.

— Sofia, am vorbit eu în microfon, a sosit cimpoierul? Terminat.

— Afirmativ, zise sora mea. Tocmai l-am dus în casă. Acolo e o cameră pentru instrumentişti, unde poate să se pregătească. Terminat.

— Înţeles. Steven, sunt Avery. Trebuie să-mi schimb hainele. Poţi să preiei tu, cât voi lipsi eu, câteva minute? Terminat.

— Avery, negativ, avem o problemă cu eliberarea porumbeilor. Terminat.

— Înţeles, ce s-a întâmplat? Terminat.

— În poiana cu stejari, de lângă pavilionul cu nunta este un şoim. Crescătorul de porumbei spune că nu poate da drumul păsărilor cu un prădător în vecinătate. Terminat.

— Spune-i că-i vom plăti în plus, dacă vreun porumbel este decimat. Terminat.

Sofia interveni.

— Avery, nu putem să lăsăm invitaţii să privească un

porumbel prins din zbor şi ucis de un şoim. Terminat.

— Ne aflăm la o fermă din sudul Texasului, am spus eu. Vom fi norocoşi dacă jumătate dintre invitaţi nu vor începe să tragă în porumbei. Terminat.

— Este împotriva legii de stat şi federale prinderea, rănirea sau uciderea unui şoim, sublinie Steven. Cum propui să rezolvăm problema? Terminat.

— Este ilegal chiar şi să sperii nenorocitul de şoim? Terminat.

— Nu cred. Terminat.

— Atunci rugaţi-l pe Tank să se gândească la ceva. Terminat.

— Avery, stai puţin, o întrerupse Sofia, apoi, după câteva secunde de pauză, continuă pe un ton urgent: sunt cu Val. Spune că mirele s-a răzgândit. Terminat.

— Glumeşti? am întrebat eu uimită. Terminat.

Pe toată perioada logodnei, precum şi în timpul pregătirilor de nuntă mirele, Charlie Amspacher, fusese foarte sigur pe sine. Un băiat drăguţ. În trecut, câteva cupluri mi-au dat motive serioase să mă întreb, dacă vor mai ajunge la altar, dar Charlie şi Sloane păreau că sunt cu adevărat îndrăgostiţi.

— Nu glumesc, spuse Sofia.

— Charlie tocmai i-a spus lui Val că vrea să contramandeze totul. Terminat.

Capitolul trei

Terminat. Cuvântul îmi răsuna în urechi. Un milion de dolari irosiţi. Era vorba şi de carierele noastre. Iar Sloane Kendrick va fi distrusă. Simţeam cum valurile de adrenalină îmi inundau venele.

— *Nimeni nu contramandează această nuntă,* am rostit pe un ton ameninţător. Mă voi ocupa personal. Spune-i lui Val să nu permită nimănui să discute cu Charlie, până nu ajung eu acolo. *Izolează*-l, ai înţeles? Terminat.

— Înţeles. Terminat.

Am traversat aleile, până la casa de oaspeţi, unde membrii familiei mirelui se pregăteau pentru ceremonie. Am făcut eforturi mari să nu o rup la fugă. Când am intrat în casă, mi-am şters fruntea de sudoare, ascultând râsetele, conversaţiile şi paharele ciocnite de invitaţi, toate umplând sufrageria şi etajul întâi. Val veni imediat lângă mine. Purta un deux-pieces argintiu, elegant, cu fusta scurtă şi avea părul împletit în codiţe subţiri, frumos aranjate într-un coc modern. Situaţiile tensionate păreau că nu o tulbură; de fapt, de obicei se calma atunci când se confrunta cu o urgenţă.

Totuşi, acum pe faţa ei se citeau semne de panică. Ţinea în mână un pahar cu băutură şi gheaţă, iar cuburile zornăiau uşor. Evident mirele avea o problemă serioasă.

— Avery, şopti ea, slavă Cerului că eşti aici. Charie încearcă să contramandeze nunta.

— Ai vreo idee de ce?

— Precis cavalerul de onoare are legătură cu asta.

— Wyatt Vandale?

— Mda. Toată după amiaza a făcut comentarii: despre căsătorie, că este o capcană, despre Sloane că va deveni o fabrică de copii obeză, iar lui Charlie i-a băgat în cap că e bine să fie sigur că nu face o greşeală. Nu pot să-l scot din

salonul de la etaj. Parcă e lipit de Charlie.

M-am simţit oarecum vinovată fiindcă nu am putut anticipa asta. Cel mai bun prieten al lui Charlie, Wyatt era o odraslă răsfăţată, a cărui familie înstărită îi permisese luxul de a-şi amâna maturizarea cât s-a putut de mult. Era vulgar, necioplit şi dezagreabil şi niciodată nu pierdea vreo ocazie să înjosească femeile. Sloane îl dispreţuia pe Wyatt, dar îmi spusese că, fiind prieten cu Charlie din clasa întâi, va trebui să fie tolerat. Ori de câte ori ea se plângea de mârlănia lui Wyatt, Charlie îi spunea că Wyatt are o inimă bună, dar nu ştie să se exprime. Problema era că Wyatt se exprimase perfect. Val îmi puse în mână un pahar cu gheaţă multă şi un lichid de culoarea ambrei.

— Asta-i pentru Charlie. Cunosc regula: fără băutură, dar, crede-mă, e cazul să o încălcăm.

— Bine. O să-i duc paharul. Charlie şi cu mine o să ajungem la momentul adevărului împreună. Nu permite nimănui să ne întrerupă.

— Dar Wyatt?

— O să scap de el. I-am dat casca lui Val. Să păstrezi legătura cu Sofia şi Steven.

— Să le spun că vom începe mai târziu?

— Vom începe exact la ora stabilită, am spus eu sec. Dacă nu, pierdem cea mai bună lumină pentru ceremonie şi pierdem şi eliberarea porumbeilor. Păsările trebuie să zboare înapoi la Clear Lake şi nu o pot face pe întuneric. Val încuviinţă, îşi puse casca pe ureche, potrivindu-şi microfonul. Am urcat scările, am ajuns în faţa uşii salonului şi am bătut la uşa întredeschisă.

— Charlie, am spus. Pe tonul cel mai calm pe care mi l-am putut permite. Pot să intru? Sunt Avery.

— Ia uite cine-i aici! exclamă Wyatt, văzându-mă că intru. Avea smochingul în dezordine şi nu purta cravată. Se plimba ţanţoş, convins că stricase ziua cea mare a lui Sloane Kendrick. Ce ţi-am zis eu, Charlie? Acum o să încerce să te convingă să te răzgândeşti. Mă privi cu o

mină triumfătoare. Prea târziu, zise el. S-a decis definitiv.

L-am privit pe mire, aşezat pe o canapea. Nu părea deloc în apele lui.

— Wyatt, am nevoie de câteva minute singură cu Charlie, am spus eu.

— Poate rămâne şi el, zise Charlie cu voce stinsă. El îmi apără spatele.

Da, am fost eu tentată să comentez, *şi cuţitul pe care-l răsuceşte acolo are un mâner superb.* De fapt, am insistat:

— Wyatt trebuie să se pregătească pentru ceremonie.

Cavalerul de onoare îmi zâmbi.

— Nu ai auzit? Nunta a fost contramandată.

— Nu decizi tu asta, am spus.

— Ţie ce-ţi pasă? întrebă Wyatt. Oricum vei fi plătită.

— Îmi pasă de Charlie şi Sloane. Şi îmi pasă de oamenii cu care am muncit din greu, ca să pregătim această zi de neuitat pentru ei.

— Da, eu îl cunosc pe băiatul ăsta din clasa întâi şi nu o să vă las pe tine şi pe ucenicii tăi să-l împingeţi de la spate, doar fiindcă Sloane a decis că trebuie să-i pună laţul în jurul gâtului.

M-am apropiat de Charlie şi i-am dat paharul cu tărie. El l-a luat recunoscător. Mi-am scos mobilul.

— Wyatt, am început eu pe un ton relaxat, căutând un număr în lista de contacte, părerile tale nu sunt relevante. Nunta asta nu e treaba ta. Aş dori să pleci, te rog.

Wyatt râse.

— Cine o să mă oblige?

Am găsit numărul de telefon al lui Ray Kendrick şi am apelat. Fost călăreţ de rodeo, tatăl lui Sloane era genul de bărbat care, în ciuda coastelor rupte şi a organelor zdrobite, se urca de bună voie în spinarea unui animal furios de o mie de kilograme, ca să participe la un rodeo, unde senzaţiile primite între picioare erau echivalentul loviturilor repetate cu o bâtă de baseball. Ray răspunse.

— Kendrick.

— Sunt Avery, am zis eu. Sunt în cameră cu Charlie. Avem o problemă cu prietenul lui, Wyatt.

Ray, care fusese deja vizibil deranjat de comportamentul lui Wyatt la repetiţie, întrebă:

— Prăpăditul ăla încearcă să provoace necazuri?

— Da, asta face, am răspuns eu. M-am gândit că eşti singurul care-i poate explica felul cum trebuie să se poarte în ziua cea mare a lui Sloane.

— Ai gândit bine, scumpo, zise Ray foarte entuziasmat. Exact cum am ghicit, omul era mai mult decât bucuros să aibă ceva de făcut, decât să piardă vremea în smoching, cu discuţii sterile. Vin imediat acolo să-l conving eu.

— Mulţumesc, Ray. Imediat ce am încheiat convorbirea, iar Charlie i-a auzit numele, a făcut ochii mari.

— Rahat. Chiar l-ai sunat pe tatăl lui Sloane?

M-am uitat la Wyatt cu nişte ochi reci.

— Eu m-aş face nevăzut, dacă aş fi în locul tău, i-am zis. Dacă nu, în câteva minute nu ştiu ce va mai rămâne din tine.

— *Căţea.* Wyatt îmi aruncă o privire plină de ură şi se grăbi să iasă din cameră. Am încuiat uşa după el şi am venit lângă Charlie, care-şi terminase băutura din pahar. Nu avea tăria să mă privească.

— Wyatt încearcă să aibă grijă de mine, mormăi el.

— Sabotându-ţi nunta? Am tras un taburet şi m-am aşezat în faţa lui Charlie, decisă să nu mă uit la ceas şi să nu mă gândesc la nevoia de a-mi schimba hainele. Charlie, vă cunosc pe tine şi pe Sloane de la începutul logodnei şi până acum. Cred că o iubeşti. Adevărul e că nimic din câte a spus Wyatt nu ar fi contat, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva. Spune-mi care e problema. Atunci Charlie mă privi şi ridică din umeri întristat, spunându-mi:

— Când vezi câte cupluri divorţează, e o nebunie că oamenii mai vor să încerce. Şansele sunt jumătate – jumătate. Ce om sănătos la minte şi-ar asuma acest risc?

— Astea sunt riscurile în general, am spus eu. Nu sunt

riscurile tale. Văzându-l şi mai descumpănit, am continuat: oamenii se căsătoresc pentru o mulţime de motive greşite: infatuare, teamă de singurătate, sarcină neplanificată. Pentru tine şi Sloane este valabil vreunul dintre ele?

— Nu.

— Atunci, după ce-i scoţi pe oamenii aceştia din ecuaţie, statisticile tale arată ceva mai bine decât jumătate – jumătate. Charlie îşi frecă fruntea cu un gest nesigur.

— Trebuie să-i spun lui Sloane că mai am nevoie de timp, ca să fiu absolut sigur.

— Mai mult timp? am repetat eu uluită. Ceremonia de căsătorie va începe peste patruzeci şi cinci de minute.

— Nu contramandez nunta. Doar o amân.

L-am privit destul de sceptică.

— Amânarea nu este o opţiune, Charlie. Sloane îşi face planuri şi visează la ziua aceasta de luni de zile, iar familia ei a cheltuit o avere. Dacă o contramandezi în ultimul minut, nu vei mai primi o a doua şansă.

— Aici vorbim de restul vieţii mele, zise el agitat. Nu vreau să fac o greşeală.

— Doamne fereşte, am izbucnit eu. Dar crezi că Sloane nu are nicio îndoială? Nunta aceasta este o dovadă de încredere şi din partea ei. Şi pentru ea reprezintă un risc! Dar ea doreşte să rişte, fiindcă te iubeşte. Ea o să vină la altar. Iar tu îmi spui *serios* că o vei umili, făcând-o de râs în faţa tuturor cunoscuţilor voştri? Înţelegi cum o vor afecta toate astea?

— Tu nu ştii prin ce trec. Nu ai fost căsătorită niciodată. Când Charlie mi-a văzut faţa, a tăcut, apoi a spus cu timiditate: ai fost?

Furia mea se stinse repede. În procesul de planificare şi coordonare a unei nunţi, mai ales una de anvergura acesteia, era uşor să uiţi ce îngrozitor era acest proces pentru doi oameni care-şi puneau toate speranţele la mezat.

Mi-am scos ochelarii, am dat din cap şi am spus:

— Nu, nu m-am căsătorit, dar am fost lăsată cu ochii în soare în ziua nunţii, am spus eu calmă, ştergându-mi ochelarii cu un şerveţel. Ceea ce, probabil, mă face persoana cea mai nepotrivită care să-ţi vorbească în acest moment.

— Pe toţi dracii, a mormăit el. Îmi pare foarte rău, Avery.

Mi-am pus ochelarii pe nas. Charlie stătea în faţa unei decizii care schimba viaţa, aşa că avea înfăţişarea unui godac de cinci luni, în ziua tăierii. Trebuia să-l fac să-şi dea seama de consecinţele faptelor lui. Pentru binele lui şi în special pentru binele lui Sloane. Priveam cu jind la paharul gol din mâna lui Charlie, dorindu-mi să pot bea şi eu ceva. Am continuat:

— Anularea acestei nunţi nu este ca şi când ai anula un eveniment social, Charlie. Asta va schimba totul. Pe Sloane ar răni-o atât de rău, încât nici nu-ţi imaginezi. Deja îi captasem atenţia, iar acum se uita la mine curios şi încruntat.

— Sigur, va fi dezamăgită, începu el. Dar…

— Dezamăgirea este cel mai neînsemnat sentiment pe care îl va avea, l-am întrerupt eu. Şi, chiar dacă te va iubi şi după acest gest, nu va mai avea încredere în tine. Cum să aibă, când ţi-ai încălcat promisiunile?

— Dar deocamdată nu am făcut promisiuni, zise el.

— Ai cerut-o în căsătorie, am punctat eu. Asta înseamnă că ai promis *să fii acolo* când ea va păşi spre altar. Se lăsase o tăcere apăsătoare şi în acel moment am decis că trebuie să-i povestesc lui Charlie Amspacher despre cea mai cumplită zi din viaţa mea. Amintirea era o rană care nu se vindecase complet niciodată, iar acum nu eram chiar bucuroasă că o voi redeschide, de dragul unui tânăr pe care nu-l cunoşteam prea bine. Totuşi, nu m-am gândit la altceva care să-l ajute să-şi limpezească situaţia.

— Nunta mea ar fi trebuit să aibă loc în urmă cu trei ani şi jumătate, am început eu. La vremea aceea locuiam la

New York şi lucram în domeniul ţinutelor pentru mirese. Logodnicul meu, Brian, făcea cercetări pe piaţa acţiunilor, pe Wall Street. Ne-am cunoscut în urmă cu doi ani, apoi ne-am mutat împreună încă doi ani şi la un moment dat am început să discutăm despre căsătorie. Am dorit o nuntă restrânsă şi frumoasă. Ba chiar l-am adus cu avionul la New York pe tatăl meu, care se dăduse dispărut, ca să mă conducă la altar. Totul avea să fie perfect. Dar, în dimineaţa nunţii, Brian a părăsit apartamentul, înainte ca eu să mă trezesc şi m-a sunat să-mi spună că nu poate să treacă prin aşa ceva. Făcuse o greşeală. Spunea că a crezut că mă iubeşte, dar nu mă iubea. Nu mai era sigur dacă mă iubise vreodată.

— La naiba, protestă Charlie.

— Oamenii se înşală când spun că timpul poate vindeca o inimă zdrobită. Nu e valabil întotdeauna. Inima mea a rămas zdrobită. A trebuit să învăţ să trăiesc cu ea astfel. Nu voi mai putea avea încredere în cineva care spune că mă iubeşte. Am făcut o pauză, după care m-am străduit să continui cu sinceritate absolută. Atât de mult mă tem că voi fi iar părăsită, încât acum eu plec prima. Am renunţat la relaţii cu potenţial, fiindcă acum prefer să fiu singură, decât rănită. Nu-mi place, dar asta sunt acum.

Charlie mă privea cu îngrijorare şi compătimire. Redevenise el însuşi acum şi nu mai părea speriat.

— Sunt surprins că ai rămas în domeniul organizării nunţilor, după ce ai fost părăsită.

— M-am gândit să renunţ, am recunoscut eu, dar undeva, în sufletul meu, eu tot mai cred în basme. Nu pentru mine, ci pentru alţii.

— Pentru mine şi Sloane? întrebă el serios.

— Da. De ce nu? Charlie începu să învârtească paharul gol din mână.

— Părinţii mei au divorţat când aveam opt ani, zise el. După aceea au continuat să ne folosească pe mine şi pe fratele meu unul împotriva celuilalt. Minţind, înjunghiind

pe la spate, certându-se, distrugând fiecare zi de naştere şi vacanţă. De aceea mama mea şi tatăl meu vitreg nu au fost trecuţi pe lista invitaţilor, fiindcă ar fi provocat tot felul de probleme. Cum crede cineva că eu voi avea o căsnicie reuşită, când nu am văzut aşa ceva în viaţa reală? Se uită la mine, căutând un răspuns. Nu cer un basm, am doar nevoie să fiu sigur că, dacă mă căsătoresc, totul nu se va transforma într-un coşmar într-o bună zi.

— Eu nu-ţi pot promite că nu vei divorţa niciodată, i-am zis. Căsătoria nu vine cu garanţii. Ea va merge bine atâta timp cât tu şi Sloane vă veţi dori să meargă. Adică atâta timp cât sunteţi dispuşi amândoi să vă respectaţi promisiunile făcute. Am tras aer în piept. Charlie, hai să văd dacă am înţeles bine. Nu te-ai panicat fiindcă nu o iubeşti pe Sloane... te-ai panicat fiindcă *o iubeşti.* Vrei să anulezi nunta fiindcă nu doreşti ca această căsnicie să eşueze. Aşa este? Charlie se schimbă la faţă.

— Da, răspunse pe jumătate întrebând. Adică par un idiot, dacă am spus asta, nu?

— Pari puţin confuz, am rectificat eu. Stai să te întreb ceva... Sloane ţi-a dat vreun motiv să te îndoieşti de ea? Există ceva în relaţia voastră care nu merge bine pentru tine?

— Absolut nimic. E grozavă. Dulce, deşteaptă... sunt cel mai norocos bărbat de pe planetă. Am tăcut, lăsându-l să-şi dea seama singur. Cel mai norocos bărbat de pe planetă, repetă el sacadat. Pe toţi dracii... sunt pe cale să dau cu piciorul celui mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum. La naiba cu frica. La naiba cu părinţii mei şi căsătoria lor ratată. Eu o să fac pasul acesta.

— Atunci... nunta va avea loc? l-am întrebat eu precaută.

— Va avea loc.

— Eşti sigur?

— Absolut. Charlie se uită încrezător în ochii mei. Mulţumesc pentru că mi-ai povestit despre drama prin care ai trecut. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să vorbeşti.

— Dacă ţi-a fost de ajutor, mă bucur.

Ne-am ridicat amândoi, iar mie îmi tremurau picioarele. Charlie mă fixă şi îmi zise aşa, cam pe ascuns:

— Nu trebuie să spunem nimănui ce s-a discutat aici... nu crezi?

— Sunt ca doctorul sau avocatul, l-am asigurat eu. Conversaţiile noastre rămân confidenţiale. El a dat din cap, răsuflând uşurat.

— Acum voi pleca, i-am zis eu. Între timp, cred că ar trebui să stai departe de Wyatt şi prostiile lui. Ştiu că este prietenul tău, dar sincer, este cel mai dezonorant cavaler de onoare pe care l-am cunoscut vreodată.

Charlie surâse mai liniştit.

— Nu pot să te contrazic.

Conducându-mă la uşă, m-am gândit că i-a trebuit mult curaj, ca să-şi ia acest angajament, de care se temea cel mai mult. Acel gen de curaj, pe care eu nu l-aş avea niciodată. Niciun bărbat nu va mai avea vreodată puterea să mă dezamăgească, aşa cum a făcut-o Brian... aşa cum şi Charlie era cât pe ce să o dezamăgească pe Sloane. Mă simţeam uşoară, dar extenuată când am plecat.

— La revedere, strigă Charlie în spatele meu.

Am coborât, gândind că fusese un act de ipocrizie, să îndemn pe cineva să rişte o căsătorie, când eu nu aveam nicio intenţie să fac acelaşi lucru. Totuşi, instinctul îmi spunea că Sloane şi Charlie vor fi fericiţi împreună, sau cel puţin, aveau această şansă, ca orice om. Val mă aştepta jos, la uşă.

— Ei? zise ea nerăbdătoare.

— Cu toată puterea înainte, am spus eu.

— *Slavă Cerului.* Val îmi dădu casca. Mi-am închipuit că eşti stăpână pe situaţie, când l-am văzut pe Wyatt bătând în retragere. Ray Kendrick l-a prins pe scările de la intrare. Practic l-a apucat de gulerul sacoului la spate, aşa cum face un câine cu un şoarece.

— Şi?

— L-a târât undeva, iar de atunci nu s-a mai văzut nici urmă de el.

— Ce se va întâmpla cu eliberarea porumbeilor?

— Tank l-a rugat pe Steven să-l ajute să găsească nişte ţevi de plastic şi un aprinzător de grătar, iar mie mi-a zis să golesc un flacon de spray de păr. A trimis-o pe Ree-Ann să aducă nişte mingi de tenis.

— Mingi de tenis? Dar ce vrea să... tocmai atunci m-a întrerupt un fluierat puternic, urmat de o bubuitură puternică. Am sărit ca arse, apoi a urmat încă o bubuitură, iar Val şi-a acoperit urechile cu palmele. *Bum... bum*... iar la distanţă se auzeau urale şi ţipete de entuziasm. Steven, am strigat în cască. Ce se întâmplă? Terminat.

— Tank spune că şoimul a zburat. Terminat.

— Ce naiba a fost zgomotul acela? Terminat.

Vocea lui Steven trăda o bucurie nestăvilită.

— Tank a improvizat un lansator de grenade, cu care a trimis în aer mingile de tenis. A folosit nişte praf de puşcă, golind câteva cartuşe şi... restul l-ai auzit. Ne pregătim să îi aşezăm. Terminat.

— Să îi aşezaţi, am repetat eu ca un ecou, privindu-mi hainele transpirate şi prăfuite. Acum?

Val practic m-a împins afară.

— Trebuie să te schimbi. Du-te direct în casa mare. Nu te mai opri să vorbeşti cu nimeni! Am alergat spre uşa de la bucătărie, unde pregătirile erau fierbinţi. Trecând pe lângă camera unde se pregăteau muzicienii, am auzit nişte acorduri muzicale stranii. Am văzut-o pe Sofia aşezată la o masă mare, lângă un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o fustă scoţiană. Amândoi se uitau la un sac decorat, din care ieşeau nişte ţevi negre. Sofia, îmbrăcată într-o rochie de culoare roz-aprins, mi-a aruncat o privire descumpănită.

— Nu te-ai schimbat încă?

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Cimpoiul este spart. Nu te nelinişti, pot vorbi cu câţiva instrumentişti din orchestra de la recepţie, ca să

cânte la ceremonie…

— Cum adică e spart?

— Adică e spart burduful, veni răspunsul cimpoierului. O să vă returnez avansul, aşa cum e stipulat în contract.

Eu am dat viguros din cap, ştiind că mama lui Sloane, Judy, dorise din tot sufletul ca la ceremonie să cânte cimpoiul. Ar fi fost extrem de dezamăgită, dacă ar fi apărut o schimbare.

— Nu-mi trebuie banii înapoi, îmi trebuie cimpoiul. Unde ai trusa de rezervă?

— Nu am nicio trusă de rezervă. La două mii de dolari setul?

I-am făcut semn spre mormanul care zăcea pe mijlocul mesei.

— Atunci repară-l.

— Nu am suficient timp şi nici ce-mi trebuie. S-a slăbit sfoara cu care e cusut burduful interior. Trebuie să-l sigilez cu bandă termorezistentă şi apoi cu lampa… C*ucoană, ce faci acolo?*

Mă apropiasem de masă, luasem instrumentul şi scosesem din interior burduful de care vorbea el. Se auzi un geamăt al fluierelor, de parcă ar fi fost un animal eviscerat. Scotocind prin geanta mea cu de toate, am găsit o rolă de bandă argintie, pe care i-am aruncat-o Sofiei. Ea a prins-o tocmai la fix, din aer.

— Foloseşte asta pentru lipit, am spus supărată. Ignorând protestele cimpoierului, am intrat în cămara adiacentă bucătăriei, unde îmi adusesem un top negru şi o fustă neagră, care mă aşteptau agăţate pe uşă. Topul alunecase de pe umeraş, iar acum zăcea pe podeaua murdară. Ridicându-l, am văzut şi câteva pete de grăsime care tronau pe partea din faţă şi am început să înjur, căutând iar prin geanta mea încăpătoare şerveţele umede şi un baton special de scos pete de pe haine. Am încercat zadarnic să scot petele şi am văzut că topul arăta şi mai rău acum.

— Ai nevoie de ajutor? am auzit-o pe Sofia în spatele meu.

— Intră, i-am zis teribil de frustrată. Sofia se uită la mine, la top şi înţelese ce se întâmplase.

— E nasol, zise ea.

— Fusta e în regulă. O s-o port, cu topul pe care-l am acum pe mine.

— Nu poţi face asta, protestă Sofia. Ai stat în căldură ore în şir. Topul e murdar şi uite că ai pete de transpiraţie până la mijloc.

— Şi ce propui să fac? am răbufnit eu.

— Ia bluza pe care tocmai am purtat-o mai devreme. Am stat mai tot timpul în aer condiţionat şi încă arată bine.

— Dar bluza ta nu-mi vine, am comentat eu.

— Ba îţi vine. Avem aproape aceeaşi măsură şi are lejeritate, fiindcă se leagă cu cordonul în lateral. *Grăbeşte-te*, Avery.

Cum graba mă făcuse neîndemânatică, mi-am scos repede pantalonii prăfuiţi şi topul, apoi m-am şters cu un pachet întreg de şerveţele umede. Ajutată de Sofia, am îmbrăcat fusta neagră şi bluza de împrumut, dintr-un material spandex ivoire, cu mâneci trei sferturi şi decolteu în V. Cum bustul meu era mult mai generos decât al surorii mele, iar decolteul era destul de adânc, el lăsa vederii destul de mult.

— Sunt prea decoltată, am zis indignată, căutând să apropii marginile decolteului.

— Da şi arăţi cu zece kilograme mai slabă.

Sofia mi-a scos agrafele din păr, lăsându-l să cadă liber.

— Hei, de ce ai făcut asta...

— Cocul tău arăta deja oribil. Nu mai ai timp să-ţi faci altul. Lasă-ţi părul liber.

— Arăt ca o oaie după potop. Am încercat să netezesc buclele, dar nu mi-a reuşit. Iar bluza asta e prea strâmtă, mă simt de parcă...

— Nu eşti obişnuită să porţi ceva care-ţi vine perfect.

Arăţi grozav.

I-am aruncat o privire de om chinuit, apoi am luat casca.

— Ai verificat cu Steven?

— Da. Totul e sub control. Ghizii îi conduc pe invitaţi la scaune, iar omul cu porumbeii este pregătit. Sloane şi domnişoarele de onoare sunt şi ele pregătite. Du-te. Am să vin cu cimpoierul, de îndată ce-mi dai startul.

Printr-un miracol, ceremonia a început la timp. Iar nunta s-a derulat mai bine decât ne imaginasem eu sau Sofia. Aranjamentele florale din trandafiri, cimbrişor şi flori de câmp împodobeau stâlpii pavilionului.

Cântecul cimpoiului a dat startul venirii miresei la altar, creând un moment solemn şi magnetizant.

Sloane înainta şi arăta ca o prinţesă, în rochia ei de dantelă albă. Charlie părea absolut fericit, admirându-şi mireasa. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi că era îndrăgostit. Mă întreb dacă o fi observat cineva chipul duşmănos al cavalerului de onoare.

După schimbul de jurăminte, au fost eliberaţi porumbeii, care s-au împrăştiat pe cerul de nuanţa coralului, într-un moment atât de pitoresc, încât toată adunarea a suspinat la unison.

— Aleluia, am auzit-o pe Sofia şoptind în cască şi am zâmbit. Mult mai târziu, când toţi dansau pe muzica trupei de instrumentişti, în cortul principal, m-am retras într-un colţişor liniştit şi am început să discut cu Steven prin microfon.

— Văd un posibil muşteriu-de-scos, i-am zis calmă. Terminat. Câteodată, eram nevoiţi să conducem afară discret câte un invitat, care băuse prea mult. Cea mai bună metodă de a evita problemele, era de a-i depista din timp.

— Îl văd, zise Steven. O voi ruga pe Ree-Ann să se ocupe. Terminat.

Conştientă de femeia care se îndrepta spre mine, am zâmbit automat. Era slabă-băţ şi elegantă, îmbrăcată cu o rochie din mărgele. Era blondă, tunsă scurt şi pe cap purta

o diademă de diamante minuscule.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat-o eu zâmbind.

— Dumneata ai organizat această nuntă?

— Da, împreună cu sora mea. Sunt Avery Crosslin.

Sorbea dintr-un pahar cu şampanie şi i-am observat inelul cu un smarald cât o scrumieră. Remarcându-mi privirea aţintită spre inel, zise:

— Cadou de la soţul meu, la cea de-a patruzeci şi cincea aniversare. Câte un carat pentru fiecare an.

— Este extraordinar. Se spune că smaraldele dau puterea de a prevedea viitorul. Este valabil şi pentru al dumneavoastră? am întrebat-o eu.

— Hai să spunem că, în general, viitorul se întâmplă aşa cum vreau eu. Sorbi iar din şampanie. A fost o ceremonie frumoasă, zise ea încet, privind împrejurul ei. Elegant, dar nu prea formal. Cu imaginaţie. Cele mai multe nunţi la care am participat anul acesta mi s-au părut cam la fel. Făcu o pauză. Oamenii spun deja că nunta aceasta a fost cea mai frumoasă nuntă la care au participat de ani de zile. Dar eu zic că ar mai fi una, mai frumoasă decât asta.

— Care nuntă ar fi mai frumoasă decât asta? am întrebat-o.

— Aceea pe care o vei organiza pentru fiica mea, Bethany. Nunta deceniului. Guvernatorul şi fostul preşedinte vor fi printre invitaţi. Surâsul ei avea ceva de felină. Sunt Hollis Warner. Şi cariera dumitale tocmai începe să înflorească.

Capitolul patru

În timp ce o urmăream pe Hollis cum se depărta, vocea lui Steven îmi răsună în cască.

— Soţul ei este David Warner. A moştenit o afacere cu restaurante, pe care le-a transformat în cazinouri. Averea lor este ceva obscen, chiar şi pentru standardele din Houston. Terminat.

— Şi ei ce...

— Mai târziu. Ai oaspeţi. Terminat.

Când am întors capul, l-am văzut pe Joe Travis apropiindu-se. Inima a început să-mi bată atât de tare, încât am simţit că-mi sparge pieptul. Arăta senzaţional îmbrăcat în smoching, pe care-l purta cu o naturaleţe deosebită. Cămaşa albă contrasta puternic cu pielea bronzată. Îmi zâmbea.

— Îmi place mai mult cum îţi stă cu părul aşa. Inconştient, am încercat să-l întind cu palma.

— Este prea ondulat.

— Pentru Dumnezeu, l-am auzit pe Steven în cască: când un bărbat îţi face un compliment, nu te pune contra. Terminat.

— Nu poţi să iei o pauză de câteva minute? mă întrebă Joe.

— Probabil că nu ar trebui... am început eu, apoi i-am auzit pe Steven şi pe Sofia spunându-mi într-un glas, exasperaţi:

— Ba da, poţi! Spune-i da!

Mi-am scos casca nervoasă.

— De obicei nu iau pauză în timpul unei petreceri, i-am explicat lui Joe. Trebuie să supraveghez totul, în caz că apare vreo problemă.

— Eu am o problemă, zise el prompt. Am nevoie de o parteneră de dans.

— Sunt vreo şase domnişoare de onoare, care ar fi încântate să danseze cu tine. Individual, sau în grup.

— Dar niciuna dintre ele nu e roşcată.

— Asta e o cerinţă?

— Hai să-i spunem preferinţă puternică, zise Joe şi mă luă de mână. Haide. Se pot descurca şi fără tine câteva minute. Am roşit şi m-am fâstâcit.

— Geanta mea... Am zis uitându-mă la ea, cum o lăsasem în spatele scaunului. Nu pot să o...

— Am eu grijă de ea, se auzi vocea Sofiei, extrem de veselă. Apăruse ca din senin. Mergi şi distrează-te.

— Joe Travis, am făcut eu prezentările, ea este sora mea, Sofia. E necăsătorită. Poate vrei să...

— Ia-o de aici, îi şopti Sofia, apoi cei doi îşi zâmbiră cu subînţeles. Ignorându-mi privirea tăioasă, Sofia murmură ceva în microfon. Joe nu-mi dăduse drumul la mână, aşa că acum mă conducea printre mese şi copaci, până ce am ajuns într-o zonă mai izolată, din partea cealaltă a cortului de recepţie. Făcu semn unui chelner care ducea o tavă cu şampanie frapată.

— Eu sunt organizatorul acestui eveniment, am spus eu. Trebuie să fiu vigilentă. Se poate întâmpla orice. Cineva poate face infarct. Cortul poate lua foc.

După ce a luat paharele de şampanie, Joe îmi dădu mie unul, iar pe celălalt şi-l opri pentru el.

— Până şi generalul Patton a mai luat o pauză, zise el. Relaxează-te, Avery.

— Voi încerca. Mă uitam la lichidul gălbui şi spumos din pahar.

— Pentru ochii tăi negri, frumoşi, spuse, ridicând paharul.

— Mulţumesc. Am ciocnit paharele, apoi am băut amândoi. Şampania era delicioasă, potrivit de rece. Nu vedeam prea bine ringul de dans, din cauza instrumentiştilor, a boxelor şi copacilor ornamentali. Totuşi, am zărit-o pe Hollis Warner prin mulţime,

recunoscând-o după blondul distinct şi tunsoarea deosebită. O cunoşti cumva pe Hollis Warner? l-am întrebat eu. Joe a dat din cap afirmativ.

— E o prietenă a familiei. Anul trecut am făcut fotografii cu casa ei pentru o revistă de specialitate. De ce?

— Am cunoscut-o adineauri. Părea interesată să discutăm despre nunta fiicei ei. Joe mă privi îngrijorat.

— Ştii cu cine e logodită Bethany?

— Habar n-am.

— Bethany se întâlneşte cu vărul meu, Ryan, dar ultima dată când l-am văzut, avea de gând să se despartă de ea.

— Poate că sentimentele lui erau mai profunde decât a crezut.

— Din câte-mi spunea Ryan, cam ezita.

— Dacă mi-aş dori să am o clientă ca Hollis, ce sfaturi mi-ai da?

— Poartă usturoi în buzunare. Joe zâmbi, privindu-mi nedumerirea. Dacă ştii cum să o iei, poate fi o clientă bună. Cu suma pe care Hollis are de gând să o cheltuiască pentru nuntă, poţi cumpăra o ţară ca Ecuadorul. Joe studie paharul meu cu şampanie. Mai vrei unul?

— Nu, mulţumesc.

După ce-şi goli paharul, îl luă şi pe al meu, apoi le puse pe o măsuţă.

— De ce nu faci fotografii la nunţi? l-am întrebat când a revenit.

— În branşa noastră e cel mai dificil punct de lucru, poate cu excepţia teatrelor de război. Joe surâse. Când am început eu, am obţinut un post la revista trimestrială *Modern Cattleman.* Nu-i deloc uşor să convingi un taur înfuriat să pozeze pentru tine. Chiar şi aşa, prefer să imortalizez animale, decât nunţi.

Am început să râd.

— Când te-ai apucat de fotografii?

— Când aveam zece ani. În fiecare sâmbătă mama venea la şcoală şi mă lua pe ascuns, spunându-i tatei că mergem

la pregătiri pentru echipa de fotbal Pop Warner.

— Nu era de acord cu fotografiatul?

Joe dădu din cap negativ.

— Avea idei clare despre modul în care fiul său trebuie să-şi petreacă timpul. Fotbalul, munca în aer liber erau în regulă. Cât despre artă şi muzică... era prea de tot. Era de părere că fotografia poate fi un hobby, dar nu o carieră pentru un bărbat.

— Dar i-ai dovedit că se înşală, am zis eu.

— A durat ceva vreme. Câţiva ani nici nu ne-am vorbit măcar. Joe făcu o pauză. După un timp a trebuit să stau cu tata câteva luni. De-abia atunci am făcut pace unul cu celălalt.

— Când ai stat cu el, a fost din cauza... am ezitat eu.

— Zi mai departe, mă îndemnă el, apropiindu-se mult de mine.

— A fost din cauza accidentului cu şalupa? L-am văzut că mă priveşte enigmatic şi atunci am clarificat. Sora mea a căutat informaţii despre tine pe Internet.

— Da, a fost după aceea. Când am ieşit din spital, a trebuit să stau cu cineva, până ce m-am vindecat. Tatăl meu locuia singur în River Oaks, aşa că a fost cel mai bine să merg la el.

— Cred că ţi-e greu să vorbeşti despre accident?

— Absolut deloc.

— Pot să te întreb cum s-a întâmplat?

— Pescuiam cu fratele meu, Jack în golf. Ne întorceam spre debarcaderul din Galveston şi am oprit în dreptul unui covor de alge marine şi reuşisem să prind o doradă. Când fratele meu trăgea firul pe mulinetă, eu am pornit motorul. În clipa următoare m-am trezit în apă, iar în jurul meu erau numai resturi.

— Dumnezeule! Ce a provocat explozia?

— Mai mult ca sigur că a fost o defecţiune la ventilatorul santinei, iar vaporii de la motor s-au acumulat.

— E îngrozitor, am zis eu. Îmi pare rău.

— Da. Era o doradă uriaşă.

— Ce fel de răni ai... m-am oprit în mijlocul întrebării. Lasă, nu-i treaba mea să întreb.

— Plămân explodat, se numeşte. Atunci când şocul unei explozii produce valuri care lovesc puternic pieptul, deci plămânii. O vreme mi-a fost atât de rău, încât nu puteam sufla nici într-un balon pentru copii.

— Acum pari destul de sănătos, am zis eu.

— Sută la sută. Joe făcu o grimasă copilăroasă şi îmi zâmbi fermecător. Acum, că ţi-am stârnit mila... hai să dansăm.

Eu am dat din cap:

— Nu mi-e *chiar* atât de milă. Am încercat să-i explic, forţând un zâmbet drept scuză. Nu dansez niciodată la un eveniment pe care l-am organizat. E ca şi când aş fi o chelneriţă, care se aşază la masa unde trebuie să servească.

— Cât am stat în spital, am suferit două operaţii, din cauza hemoragiei interne, m-a informat Joe. Aproape o săptămână nu am putut mânca sau vorbi, având un tub pentru respiraţie. Se mai uită o dată la mine cu optimism. Acum eşti destul de impresionată de situaţia mea, ca să dansezi cu mine?

Din nou am dat din cap negativ.

— De asemenea, zise Joe, accidentul s-a petrecut de ziua mea.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Atunci am ridicat ochii spre cer, exasperată.

— Ce trist. Asta este... am făcut o pauză, apoi m-am trezit spunând: bine, doar un dans.

— Ştiam eu că va merge cu ziua de naştere, spuse el satisfăcut.

— Un dans *scurt.* Într-un colţ, unde nu sunt mulţi oameni care să mă vadă. Joe m-a luat de mână şi m-a condus printre copaci decoraţi, printre mese, până am

ajuns într-o zonă întunecoasă din spatele orchestrei. În aer plutea o variantă pe ritmuri de jazz a melodiei *„They Can't Take That Away From Me".* Joe m-a întors cu faţa spre el şi m-a cuprins de talie. Avea de gând să dansăm cum se cuvine, nu unul în faţa celuilalt. Mi-am plasat mâna stângă pe umărul lui, iar el a început să mă conducă atât de lejer, dar sigur pe sine, încât nu aveam nicio îndoială asupra celui care conduce. Mi-a întins braţul, ca să fac o piruetă, apoi m-a prins la piept şi am constatat că ne potriveam perfect la dans:

— La ce mai eşti la fel de bună? mă întrebă el cu buzele lipite de urechea mea. În afară de dans şi organizare de nunţi.

— Cam atât. După câteva clipe, am continuat. Ştiu să fac animale din baloane. Şi mai ştiu să fluier cu degetele. L-am simţit că zâmbeşte. Ochelarii îmi alunecaseră aproape pe vârful nasului şi atunci i-am împins uşor cu vârful arătătorului. M-am gândit pe loc că va trebui să merg cu ei la Houston, ca să mi-i ajusteze la braţe. Dar tu? l-am întrebat. Ai talente ascunse?

— Ştiu să fac dribling -foarfecă la baschet. Şi cunosc alfabetul fonetic NATO.

M-a învârtit din nou. De la şampanie şi piruetă, am început să ameţesc puţin şi iar mi-au alunecat ochelarii pe nas. Avery, îmi zise el blând, dă-mi mie să-ţi ţin ochelarii în buzunar, până terminăm.

— Dar nu o să mai văd pe unde calc.

— Văd eu. Cu grijă mi-a luat ochelarii de pe nas, i-a pliat, apoi i-a strecurat în buzunarul de la piept al smochingului. În acel moment camera se transformase într-o ceaţă plăcută, strălucitoare. Nu am înţeles cum am cedat, lăsându-l pe el să preia controlul atât de uşor. Eram oarbă şi expusă, iar inima îmi bătea cu viteza aripilor unei păsări colibri. Braţele lui Joe mă adăposteau, strângându-mă tot mai aproape de el, iar paşii noştri erau la unison. Acum nu mai urma ritmul muzicii, ci mă conducea într-un

dans numai al nostru, relaxat, lent. Îi simţeam mirosul excitant şi îmi venea să-mi lipesc gura de gâtul lui şi să-l gust.

— Eşti mioapă, l-am auzit spunând, parcă întrebător. Eu i-am confirmat.

— Numai pe tine te văd, i-am spus, iar când şi-a plecat capul să mă privească, nasurile aproape că ni s-au atins.

— Bun, zise el, iar cuvântul mi-a părut ca o atingere a limbii de pisică, puţin aspru, dar blând. Mi-am întors capul intenţionat, ţinându-mi respiraţia. Trebuia să rup vraja, altfel aveam să fac un lucru pe care sigur l-aş fi regretat. Pregăteşte-te, l-am auzit. Vreau să te arcuieşti pe spate, ca la tango.

Eu m-am agăţat de el speriată.

– Să nu faci asta, că o să mă scapi.

— Nu o să te scap, zise el amuzat, iar eu m-am încordat când i-am simţit mâna lunecând spre mijlocul spatelui.

— Vorbesc serios, Joe…

— Ai încredere în mine.

— Nu cred că…

— Uite-acum. Şi aşa mi-a dat drumul să mă arcuiesc spre spate, susţinându-mă cu toată puterea. Mi-am lăsat capul pe spate şi atunci am zărit luminile strălucitoare din copaci. M-a ridicat imediat, la fel de uşor şi sigur.

— Mda, eşti puternic.

— Nu are legătură cu puterea, trebuie să ştii cum să o faci. Joe m-a lipit de el, complet. Eram practic un singur trup, iar momentul electrizant avea o încărcătură pe care nu o mai simţisem vreodată, era o fierbere domoală. Nu mai puteam scoate un sunet, nici dacă aş fi vrut. Am închis ochii. Încercam să-l desluşesc prin toate simţurile, mai ales că răsuflarea lui îmi mângâia urechea, iar trupul vânjos mă ţinea prizonieră. Mult prea devreme cântecul încetă pe un ton dulce-amărui. Joe întări strânsoarea.

— Nu încă, murmură el. Încă unul.

— Ar trebui să nu…

— Ba trebuie să da.

Nu a vrut să-mi dea drumul. Începuse deja altă melodie, ale cărei note de blues îţi mângâiau auzul.

„What a Wonderful World” era o piesă de rezistenţă a tuturor nunţilor. O auzisem de o mie de ori, interpretată în toate felurile. Dar, din când în când anumite melodii îţi ajung la inimă, de parcă le-ai auzi pentru prima dată. Cât am dansat, am încercat să memorez aceste clipe perfecte pentru mai târziu, aşa cum aduni monezile într-un borcan de sticlă.

Curând nu mai era nimic împrejur, ci doar noi amândoi, învăluiţi de muzică şi de semi-întunericul colorat. Joe îmi ţinea mâna într-a lui şi uşor, mi-o aşează în jurul gâtului său, apoi făcu la fel şi cu cealaltă, fiindcă a observat că nu protestez. Habar nu am ce se cânta acum. Am dansat înlănţuiţi aşa, într-o unduire subtilă a trupurilor şi mi-am lăsat degetele să hoinărească prin părul lui des, pieptănat perfect. Parcă nu era real, iar imaginaţia mea începuse să se aventureze în direcţii periculoase… mă întrebam oare cum o fi el în intimitate, cum se mişca şi cum respira, cum tremura. El îşi coborâse mult capul, până ce bărbia lui mi-a atins obrazul, iar senzaţia aceea de abraziune senzuală a fost delicioasă.

— Am treabă, m-am trezit eu vorbind. Cât… cât e ceasul? L-am simţit că încearcă să se uite la ceas, dar era prea întuneric şi nu vedea.

— Trebuie să fie aproape miezul nopţii, spuse el.

— Trebuie să mă ocup de partea a doua a petrecerii.

— Unde?

— Pe terasa cu piscină.

— Vin cu tine.

— Nu, îmi vei distrage atenţia.

Realizând că aveam braţele încă în jurul gâtului lui Joe, le-am retras repede.

— Probabil, zise el şi-mi prinse mâna, apoi îşi lipi buzele pe pielea fină a încheieturii. M-am simţit pătrunsă de un

val dulce-erotic, la senzaţia gurii lui în locul unde sângele pulsa ameţitor. A scos ochelarii şi mi i-a dat, iar eu mă uitam fix la el. Am remarcat două mici semne pe obraz, unul pe maxilar, în stânga, iar celălalt la colţul extern al ochiului stâng. Aceste mici imperfecţiuni îl făceau încă şi mai sexy. Îmi venea să ating cu degetul acele semne, dar instinctul îmi spunea că nu-mi pot permite apropierea. Când te îndrăgosteşti de un asemenea bărbat, totul devine un foc de artificii care pârjoleşte. Iar la urmă îţi priveşti inima, ca pe conţinutul unei scrumiere.

— Ne întâlnim după ce termini cu aranjamentele, îmi spuse Joe.

— S-ar putea să dureze mult. Nu vreau să aştepţi.

— Am toată noaptea la dispoziţie, spuse aproape în şoaptă. Şi vreau să o petrec lângă tine. Încercam cu disperare să nu mă simt atât de flatată şi copleşită. Am plecat grăbită, cu senzaţia că alergam pe un teren minat.

Capitolul cinci

— Ei bine? mă întrebă Sofia, scoţându-şi casca, imediat ce am ajuns lângă ea. Cum putea să arate aşa relaxată? Cum putea să i se pară totul normal, când era exact invers?

— Am dansat, i-am zis eu indiferentă. Unde este geanta mea? Cât e ceasul?

— Unsprezece douăzeci şi trei. Geanta ta este acolo. Steven şi Val începuseră deja să pregătească partea care urma a petrecerii. Tank dădea o mână de ajutor instrumentiştilor cu boxele şi cablurile de alimentare. Ree-Ann şi cei de la firma de catering aranjau deja bufetul, vinurile şi cafelele. Iar personalul de serviciu aştepta semnalul pentru a începe să facă ordine după petrecere.

— Atunci totul este conform programului.

— Nu trebuie să ai tonul acesta surprins, zise Sofia zâmbind.

— Unde e Joe? V-aţi distrat bine la dans?

— Da. Mi-am luat geanta, care cântărea cincizeci de kilograme.

— De ce pari aşa nervoasă?

— Vrea să ne vedem mai târziu.

— În seara asta? Atunci e grozav. Văzându-mă că tac, Sofia întrebă: îţi place de el?

— Este... păi, este... am început sa mă fâstâcesc. Nu-mi dau seama de motiv.

— Ce motiv?

— Motivul pentru care se preface a fi interesat de mine.

— De ce crezi că se preface?

— Haide, Sofia, am zis supărată. Chiar arăt ca o femeie după care s-ar ţine un bărbat ca Joe Travis? Ţi se pare că are vreo logică?

— *Ay, chinga.* Sofia se lovi cu palma peste obraz. Un

mascul, superb, sexy, vrea să petreacă timp cu tine. Asta nu e o problemă, Avery. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Oamenii fac lucruri stupide la nunţi… am început eu.

— Da. Mergi şi fii unul dintre ei.

— Cerule, dai cele mai proaste sfaturi.

— Atunci nu mi le mai cere.

— Nu ţi le-am cerut!

Sofia se uită la mine îngrijorată. Era o privire de soră.

— *Mija.* Ştii că oamenii spun mereu, „Vei găsi pe cineva exact când nu vei mai căuta”?

— Da.

— Eu cred că ai devenit prea bună în a nu căuta deloc. Ai decis să nu mai cauţi, chiar şi când bărbatul potrivit stă exact în faţa ta. Mă luă de umeri, mă întoarse cu spatele şi mă împinse uşor, Du-te. Nu-ţi face griji dacă este o greşeală. Cele mai multe greşeli se transformă în ceva perfect.

— *Cel mai prost* sfat, am repetat deranjată şi am lăsat-o acolo. Ştiam că Sofia are dreptate: căpătasem nişte obiceiuri proaste, de la logodna mea catastrofală. Singurătate, evitare, suspiciune. Totuşi, aceste mecanisme de supravieţuire îndepărtaseră mult durerea şi tristeţea. Nu-mi va fi uşor să mă debarasez de ele, nici chiar dacă voiam asta. Când am ajuns la terasa cu piscină, deja două domnişoare de onoare se schimbaseră în costume de baie şi erau în apă, unde râdeau şi se bălăceau. Am observat că nu se aduseseră prosoape, aşa că m-am apropiat de Val, care aranja mobilierul de plajă.

— Prosoapele? am întrebat-o eu.

— Tank aranjează standul cu prosoape.

— Ar fi trebuit aranjat mai devreme.

— Ştiu. Îmi pare rău. Val făcu o grimasă. A spus că în zece minute va fi gata, standul va fi adus afară. Nu ne aşteptam să intre cineva în piscină atât de devreme.

— E în regulă. Deocamdată mergi şi adu vreo câteva prosoape şi aşază-le pe şezlongurile de plajă. A dat din cap

şi a plecat. Val! am strigat-o eu. Se opri şi-mi aruncă o privire întrebătoare. Totul arată perfect aici, i-am zis. Ai făcut o treabă grozavă.

Am văzut-o cum s-a luminat la faţă şi mi-a zâmbit, apoi a plecat după prosoape.

Am pornit să văd masa lungă, unde bufetul cu cafea şi dulciuri fusese aranjat cu măiestrie, fiind deservit de trei chelneri îmbrăcaţi în sacouri albe, impecabile. Aici găseai tot felul de plăcinte, cu orice aromă îţi trecea prin minte... mere şi caramel, glazură de zmeură, precum şi multă frişcă. În apropierea mesei, în curtea generoasă de lângă piscină, Steven aranjase scaune împrejurul meselor elegant acoperite cu mătase albă. M-am apropiat de el, ridicând puţin vocea, deoarece muzica formaţiei se auzea foarte tare.

— Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, zise Steven zâmbitor. Totul e sub control.

— Ceva scorpioni?

El dădu din cap negativ.

— Am îmbibat perimetrul terasei şi curţii cu ulei de citrice. Steven mă cântări din priviri. La tine cum merge treaba?

— Bine. De ce?

— Mă bucur că mi-ai ascultat sfatul. De a reintra în joc.

— Nu am reintrat în joc, am zis eu, puţin încruntată. Am dansat cu cineva, atâta tot.

— Este şi acesta un progres, zise laconic, apoi a plecat să mai aducă scaune. Când toate au fost gata, iar invitaţii au început să se apropie de bufet şi să se aşeze la mese, am remarcat un bărbat aşezat la una dintre mesele de lângă piscină. Era Joe, relaxat şi dezinvolt, cu cravata desfăcută. M-a privit nerăbdător şi insistent, apoi a ridicat o farfurie, ca invitaţie. Am mers la el.

— Ce aromă are plăcinta asta? l-am întrebat eu, privind felia perfect tăiată, deasupra căreia se întindea un strat generos de bezea.

— Lămâie. Am furculiţe. Vrei să guşti cu mine?

— Păi, atâta timp cât stăm în curte, mai feriţi de...

— Unde nu ne poate vedea nimeni, încheie Joe pentru mine, extrem de amuzat.

— Încerci să mă ascunzi, Avery? Fiindcă încep să mă simt cam ieftin.

Nu m-am putut abţine din râs.

— Dintre toate adjectivele pe care le-aş putea folosi pentru tine, „ieftin” nu este printre ele. Joe mă urmă, cu farfuria în mână, spre un loc din curte mai umbrit, la masa cea mai îndepărtată.

— Şi ce adjective ai folosi? mă întrebă el ajungându-mă din urmă.

— Cerşeşti complimente?

— Puţină încurajare nu strică niciodată. Puse farfuria pe masă şi trase un scaun, aşteptând politicos să mă aşez.

— Fiindcă nu sunt disponibilă, am zis eu, nu am nicio intenţie să te încurajez. Deşi, dacă aş fi fost... aş fi zis că eşti fermecător. Joe îmi dădu furculiţa şi amândoi am început să gustăm din plăcintă. Prima înghiţitură a fost grozavă, am închis ochii ca să mă pot concentra. O manta spumoasă de bezea mi s-a topit pe limbă, urmată de o cremă foarte fină şi aerată. Plăcinta asta, am zis eu, are gustul unei lămâi care s-a îndrăgostit de altă lămâie.

— De obicei, niciodată nu e suficient de acră, după gustul meu, dar asta e aproape perfectă. Văzând că mai rămăsese o singură bucată de plăcintă, Joe înfipse furculiţa în ea şi mă hrăni tacticos. Spre uimirea mea, am deschis gura şi i-am permis. Gestul a fost în acelaşi timp familial, dar şi deosebit de intim. Am mestecat şi apoi am înghiţit cu greu, fiindcă obrajii îmi ardeau.

— Trebuie să beau ceva, am zis şi chiar atunci Sofia a venit la masa noastră. Avea în mâini două pahare de vin şi o sticlă de Bordeaux alb, rece. Puse totul pe masă şi zise:

— Steven a zis să-ţi menţionez că am avut noi grijă de toate, aşa că poţi să pleci acum.

— Doar eu pot decide când pot să plec, nu Steven, am răspuns, încruntându-mă.

— Dintre noi toţi, tu ai dormit cel mai puţin…

— Nu sunt obosită.

— Nu mai e nimic de făcut, până la sosirea echipei de curăţenie. Atunci ne vom descurca şi fără tine. Bea şi tu ceva şi simte-te bine. Sofia plecă, înainte ca eu să-i pot răspunde. O priveam cum se depărtează şi dădeam din cap mustrător.

— Nu sunt chiar atât de irelevantă pe cât cred ei. Totuşi, astăzi au făcut treabă bună, am zis, relaxându-mă pe scaun. Şi cred că se vor descurca şi cu echipa de curăţenie, fără mine. Mi-am ridicat ochii spre cer, unde se zărea întinsă Calea Lactee, strălucind în întuneric. Uită-te acolo, i-am zis eu. De multe ori nu o poţi vedea, din cauza luminii oraşului. Joe făcu un semn cu paharul şi zise:

— Vezi banda aceea mai închisă, care străbate tot centrul? Văzând că dau din cap, şi-a tras scaunul mai aproape şi mi-a arătat cu mâna liberă. Acolo, unde pare că ar fi mâzgălit cineva cu o cariocă. Urmând linia braţului său, am reuşit să zăresc banda zimţată.

— Da, văd. Ce este?

— Este Great Rift, un nor uriaş de praf molecular… locul unde se formează stele noi.

Priveam fix, uluită.

— Oare de ce nu am văzut-o niciodată?

— Trebuie să fii în locul potrivit, la momentul potrivit. Ne-am privit şi ne-am zâmbit. Lumina argintie îi dădea acelei cicatrici de pe obraz o nuanţă stranie, metalică. Aş fi vrut să-i mângâi locul acela, aş fi vrut să-i mângâi conturul dur al maxilarului. Am luat paharul de pe masă.

— Mă voi retrage şi eu, după ce termin vinul, am zis, apoi am golit paharul. Sunt frântă.

— Rămâi la fermă, sau eşti cazată la un hotel din oraş?

— Aici. Este o cabană la marginea păşunii. Oamenii îi spun cabana vânătorului. Pe poliţa căminului este expus un

raton împăiat. Hidos. A trebuit să-l acopăr cu o faţă de pernă. Joe surâse.

— Să te conduc, zise el timid.

— Bine.

Conversaţia se poticnise aici. Părea că un dialog secundar, nerostit, se derulează în spaţiul dintre cuvinte. Ne-am ridicat amândoi şi am pornit spre cabană. Mergând pe alee, Joe spuse:

— Aş dori să ne mai vedem, Avery.

— Este... păi, mă simt flatată. Mulţumesc, dar nu pot.

— De ce?

— Mi-a făcut plăcere compania ta. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

Joe a tăcut pe tot drumul spre cabană. Mergeam încet, dar gândurile mele goneau, mintea eliminând cu rapiditate amalgamul de idei despre cum l-aş putea ţine la distanţă. Ne-am oprit în faţa uşii. Cât timp am scormonit prin geantă după chei, Joe mi-a vorbit calm.

— Avery... nu vreau să presupun, dar ştiu ce înseamnă să doreşti pe cineva, care nu-ţi împărtăşeşte sentimentele. Urmă o pauză lungă. Totuşi, nu cred că este cazul între noi.

Extrem de tulburată, am reuşit să articulez:

— Îmi pare rău, dacă am spus, sau am făcut ceva, care ţi-a dat această impresie.

— Atunci mă înşel? a întrebat el blând.

— Nu... doar că... este vorba de momentul ales.

Joe nu a reacţionat, fiindcă sigur nu credea asta şi de ce ar fi crezut? De ce ar crede oricine? Era ca un personaj din vis, care stătea în lumina lunii, sexy în smochingul lui şifonat, cu ochii aceia negri ca noaptea.

— Putem vorbi puţin? mă întrebă el. Eu am dat din cap afirmativ, destul de neconvingător, apoi am deschis uşa. Cabana avea o singură cameră, decorată rustic, cu un covor ţesut manual pe jos, cu mobilier din piele şi nişte aplice cu abajur de cristal. Am aprins un lampadar care

lumina discret un colţ şi mi-am pus geanta pe un fotoliu. M-am întors cu faţa spre Joe şi l-am văzut rezemat de tocul uşii. Avea gura întredeschisă, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar păru că reflectează intens.

— Ce? am întrebat eu pe un ton gutural.

— Ştiu că există reguli pentru asta. Ştiu că trebuie să joc tare. Zâmbi fermecător. Dar ducă-se naibii toate. Adevărul este că mi-ai plăcut din clipa în care te-am văzut. Eşti o femeie frumoasă, interesantă şi vreau să ne mai vedem. Joe alese un ton mai blând. Măcar pentru asta poţi spune da, nu-i aşa? Văzând cât de nesigură sunt, murmură: alege tu momentul şi locul. Promit că nu vei regreta. Joe se apropie de mine răbdător. Inima începuse să-mi bată neregulat şi simţeam când cald, când frig, de emoţie. Trecuse foarte mult timp de când am stat într-un dormitor cu un bărbat. Joe mă studie atent şi-mi atinse uşor obrazul, cuprinzându-mi bărbia cu palma. Ştiam că simte cum tremur.

— Să plec? întrebă el, făcând un pas înapoi.

— Nu, am spus, fără să mă gândesc şi l-am prins de mână. Cu câteva minute mai devreme îmi făcusem socoteala cum să-l resping, iar acum nu mă gândeam decât la cum aş putea să-l reţin. L-am strâns tare de încheietura mâinii, simţindu-i ritmul pulsului. Îl doream. Fiecare parte a mea îl dorea. Eram singuri, avea să fie extraordinar. Pentru o femeie care trăise douăzeci şi şapte de ani obişnuiţi, o noapte cu un bărbat ca acesta nu era o pretenţie prea mare. I-am tras uşor mâna spre talia mea şi m-am ridicat pe vârfuri, lipindu-mi corpul de al lui, ca să-i simt căldura şi puterea, precum şi braţele protectoare împrejurul meu. A început să mă sărute, la început lent şi profund, de parcă lumea urma să se sfârşească, de parcă erau ultimele minute ale ultimei ore din ultima zi. Ce a putut face cu gura, cu limba... era ca o conversaţie, ca sexul, atât de bine a găsit ce voiam şi mi-a oferit. În sărutul acela s-a concentrat mai multă plăcere decât în orice alt

act de intimitate fizică pe care am cunoscut-o vreodată. Dezlipindu-şi gura de a mea, Joe m-a strâns la pieptul lui.

Am rămas aşa un minut întreg. Eram descompusă, totul în interiorul meu se confrunta cu haosul. Nu ştiam decât că trebuie să stau lipită de el şi să-i simt pielea. Am pus mâna pe reverul smochingului şi am început să-l dezbrac. Celelalte haine au fost scoase şi aruncate pe jos. Fără ezitare, m-a apucat de ceafă şi m-a tras spre el, gura lui găsind-o pe a mea din nou, pârjolitoare şi insistentă, ca şi când s-ar fi hrănit cu ceva delicios.

Între aceste sărutări, m-a apucat de fese şi m-a lipit de erecţia lui nerăbdătoare. Nevoia mea devenise dureros de acută, încât mi se părea că voi muri, dacă nu va fi al meu. Nu mai simţisem asta niciodată. Nu voi mai simţi asta niciodată. Trebuia să trăiesc cu sentimentul acesta până la răsărit.

— Du-mă în pat, am şoptit. L-am auzit gemând, apoi a început să gâfâie, simţindu-i ezitarea în conflict cu nehotărârea. E în regulă, i-am spus anticipând. Ştiu ce fac, vreau să rămâi…

— Nu trebuie… zise el.

— Ba trebuie. L-am sărutat din nou, excitaţia făcându-mi corpul să pulseze. Şi tu trebuie, i-am şoptit, cu gura lipită de buzele lui. Joe mi-a răspuns cu o foame nestăvilită, la fel de prins în vâltoare ca şi mine, apoi m-a tras şi mai aproape de el. Începu să mă dezbrace grăbit, azvârlindu-mi hainele pe jos, la fel cum făcuse şi cu ale lui. Cum lumina era stinsă, prin fereastră răzbătea doar licărirea stelelor. Am tras draperiile şi m-am întins pe pat, tremurând toată. S-a întins şi el peste mine, iar când părul aspru de pe mâinile şi picioarele lui a intrat în contact cu pielea mea, foarte sensibilă, atunci tumultul de senzaţii m-a copleşit. I-am simţit răsuflarea fierbinte arzându-mi pielea gâtului.

— Spune-mi dacă vrei să mă opresc, l-am auzit şoptind gutural. Orice s-ar întâmpla, eu mă voi opri dacă tu decizi că…

— Ştiu.

— Vreau să înţelegi că...

— Înţeleg. L-am tras practic peste mine. În camera aceea liniştită nimic nu mai era real. Mi se făceau anumite lucruri şi făceam anumite lucruri, într-un extaz de lăcomie sexuală pentru care ştiam că mai târziu, urma să-mi fie ruşine.

Gura lui îmi acoperise un sân, iar limba i se agita în cercuri delicate peste sfârc, până ce îl văzu că s-a întărit; acum îl cuprinse cu buzele, trăgând şi sugându-l continuu, pentru a face plăcerea să-mi cânte prin tot corpul. L-am strâns de umeri şi l-am cuprins de spatele tare, bine lucrat, masând frenetic. Foarte abile şi îndemânatice, degetele lui tatonau interiorul fin al pulpelor mele, într-un gest care mă îmbia să le depărtez.

Când m-a atins cu buricul degetului mare în punctul cel mai vulnerabil, am scos un ţipăt prelung de plăcere, ridicându-mi coapsele. Degetul lui mă pătrunse profund, agitându-se continuu în pulsaţia frenetică şi umedă. Căutam să păstrez acea senzaţie, iar trupul meu s-a cutremurat, absorbind toată plăcerea atingerilor. Atunci s-a rostogolit şi m-a acoperit cu greutatea sa, depărtându-mi total picioarele cu ale lui şi când m-a auzit gemând, căutându-mi cuvintele... a murmurat ceva, apoi s-a întins până la noptieră, unde îşi lăsase portofelul. A scos rapid prezervativul, a rupt folia protectoare şi l-a derulat cât a putut de repede, văzându-mă că aproape făceam implozie. M-a pătruns cu o mişcare sigură, profundă, inundându-mă cu senzaţii după senzaţii dulci, chinuitoare, extrem de senzuale şi apăsate. Mi-am înăbuşit un geamăt, iar Joe s-a apropiat de urechea mea şoptind:

— Şşşt.

După aceea şi-a strecurat mâna pe sub fesele mele şi a început să mă ridice în ritmul pe care chiar el îl stabilise mai devreme. Fiecare împlântare intimă era ca o mângâiere, combinată cu mângâierea părului de pe piept,

care-mi excita şi mai mult sfârcurile, dezmierdându-le. La un moment dat am simţit totul de-odată, o senzaţie animalică, dar extatică, făcând să dispară pauzele dintre bătăile inimii şi respiraţie. Câteva secunde timpul se oprise, nu mai vedeam şi nu mai scoteam un sunet. Eliberarea energiei sexuale acumulată în mine s-a produs extrem de vibrant, intens şi spasmodic, pătrunzând prin toţi muşchii, încordându-i. Mă cutremuram violent, în spasme prelungi, lichefiante. M-a sărutat pe gât, strângându-mă în braţe, gâfâind şi el, apoi l-am simţit ejaculând. M-a mângâiat uşor, traversându-mi abdomenul, apoi a coborât între picioare, acolo unde eram înlănţuiţi şi şi-a continuat masajul excitant, înnebunitor, presând exact locurile invadate de lava pasiunii. Am gemut neputincioasă, apoi m-am cufundat în întunericul somnului erotic, unde nu există gând, nici trecut, nici viitor, ci doar plăcere pură, care pregăteşte extazul binevenit.

Dimineaţa m-am trezit singură, resimţind uşoare usturimi în zona unde trupul meu fusese pătruns de al lui, dar şi urmele plăcutelor sărutări împrăştiate pe coapse şi în zona sensibilă de la interiorul pulpelor. Nu ştiam sigur ce să cred despre fapta mea. Joe nu spusese multe la plecare, ci doar banalul „Te voi suna”. O promisiune pe care nimeni nu şi-o ţine.

Mi-am amintit că puteam dormi alături de cine doream, chiar dacă era un străin. Nimeni nu mă putea judeca. Nu trebuia să mă simt prost. Totuşi... aveam senzaţia că mi-a fost luat ceva, dar nu ştiam ce anume şi nici cum să recâştig acel ceva. Simţeam că niciodată nu voi mai fi aceeaşi.

M-a cutremurat un oftat prelung şi mi-am acoperit faţa cu cearşaful, fiindcă mă năpădeau lacrimile. Mi-am apăsat ochii, şoptind: „Eşti bine”. „Totul este bine”. Reaşezându-mi capul pe perna umedă, mi-am amintit cum, la şcoală fiind, am studiat fluturii pentru un proiect la ştiinţe. Observând la microscop fragmente din aripa unui fluture,

am remarcat că era acoperită cu fulgi minusculi, ca penele sau ca şindrila de pe acoperiş. Dacă atingi aripa unui fluture, ne-a spus profesorul, îi scuturi aceşti fulgi, iar ei nu se vor mai regenera niciodată. Unii fluturi au pe aripi zone întregi lipsite de fulgi, unde pur şi simplu vezi prin membrană. Dar chiar şi cu acei fulgi scuturaţi, fluturii pot să zboare, după ce le dai drumul. Se descurcă destul de bine.

Capitolul şase

Pe drumul lung spre casă, Sofia şi cu mine am discutat despre nuntă, punând la punct fiecare detaliu. Am făcut tot posibilul să par degajată, încercând să şi zâmbesc din când în când. Când Sofia m-a întrebat vag dacă între mine şi Joe Travis s-a petrecut ceva, eu i-am răspuns:

— Nu, dar i-am dat numărul meu de mobil. Poate sună cândva. După privirea speculativă pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că nu m-a crezut. După ce Sofia a conectat mobilul la USB-ul maşinii şi a început o melodie spaniolă, m-am dus cu gândul la noaptea trecută, încercând să înţeleg de ce mă simţeam vinovată şi îngrijorată. Probabil fiindcă aventurile de o noapte nu sunt stilul meu... doar că, făcând acest lucru, acum au devenit stilul meu. Noua eu. Am simţit o undă de panică, dar am anulat-o. Mi-am amintit vremurile când l-am cunoscut pe Brian, încercând să-mi dau seama cât am aşteptat, până ce m-am culcat cu el. Cel puţin două luni. Am fost foarte precaută în privinţa intimităţii şi nu am dorit să sar de la un bărbat la următorul, cum spunea mama mea.

Făceam sex în termenii impuşi de mine, în limitele stabilite de mine. Brian fusese de acord cu asta, fiind răbdător, aşteptând, până ce am fost pregătită. Ne-au făcut cunoştinţă nişte prieteni comuni, la o petrecere dată în grădina exterioară cu sculpturi Met. Ne-am simţit bine imediat unul cu celălalt, iar prietenii chiar au crezut că ne cunoşteam de mai multă vreme.

Aveam amândoi douăzeci şi unu de ani atunci, eram plini de ambiţii şi energie, amândoi ne mutasem din alte oraşe, eu din Dallas, iar Brian din Boston. A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, primul an la New York, oraş care m-a inundat cu sentimentul perpetuu că după colţ mă aştepta ceva măreţ, sau foarte interesant.

Cum eram obişnuită cu ritmul lent, influenţat de soare al Texasului, unde căldura forţa toţi oamenii să-şi dozeze energia, Manhattan-ul mă electrizase cu vitalitatea răcoroasă a toamnei. *Locul tău este aici,* parcă spunea oraşul, prin zgomotul claxoanelor taxiurilor colorate în galben-canar, dar şi prin duduitul echipamentelor de construcţii, sau prin sunetele cântăreţilor stradali, ale metroului… toate acestea însemnând că erai într-un loc unde se întâmplă lucruri.

Mi-a fost uşor să-mi găsesc prieteni, un grup de femei care-şi umpleau timpul liber cu voluntariat, cluburi, cursuri de limbi străine, dans şi tenis. Pasiunea Manhattan-istă pentru auto-depăşire a fost contagioasă – curând m-am trezit şi eu înscrisă la cluburi şi cursuri, încercând să fac util fiecare minut al zilei. Privind retrospectiv, mă întrebam cât de mult adăugase faptul că mă îndrăgostisem de New York la dragostea pe care am resimţit-o pentru Brian. Dacă l-aş fi întâlnit pe Brian altundeva, nu cred că relaţia noastră ar fi durat atât de mult.

Fusese un amant bun, atent în pat, însă slujba sa de pe Wall Street presupunea şaisprezece ore de lucru pe zi, precum şi preocupări pentru cifre şi procente, sau alte tranzacţii care aveau loc la ora unu noaptea. Astfel era tot timpul obosit şi neatent. Pentru a se elibera de stres ajunsese să consume alcool, iar acest lucru nu a fost în avantajul vieţii noastre amoroase. Chiar şi la începutul relaţiei noastre, nu am cunoscut cu Brian nici pe departe acele senzaţii care mă copleşiseră noaptea trecută. Alături de Joe eu însămi am fost cu totul altă persoană.

Dar nu eram pregătită să fiu cineva absolut nou – mă obişnuisem prea mult cu femeia pe care Brian Palomer o lăsase baltă la altar. Dacă aveam să renunţ la acea identitate, nu ştiam sigur ce se va întâmpla. Mă temeam să-mi imaginez posibilităţile. Tot ce ştiam era că nu voi mai permite nici unui bărbat să mă rănească aşa cum a făcut-o

Brian şi numai eu mă puteam apăra de asta.

Seara, mai târziu, când stăteam întinsă în pat, am auzit mobilul sunând. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut pe ecran numărul lui Joe. *Dumnezeule.* A vorbit serios când a spus că mă va suna. Simţeam că îmi bate inima puternic, iar coastele mă dor, ca şi când aş fi fost legată cu benzi de cauciuc. Mi-am acoperit urechile cu palmele, am închis ochii şi nu am răspuns, deşi mobilul suna insistent. Am aşteptat să nu mai sune. Nu puteam vorbi cu el – nu ştiam ce naiba să-i spun.

L-am cunoscut în cel mai intim mod posibil, totuşi, nu-l cunoşteam deloc. Oricât de plăcut a fost să dorm cu Joe, nu voiam să repet experienţa. Doar nu aveam nevoie de un motiv, nu-i aşa? Nu. Nu-i datoram explicaţii. Nici mie nu trebuia să-mi explic nimic. Telefonul amuţi. Pe ecran a apărut iconiţa care mă înştiinţa că am un mesaj vocal. *Ignoră-l,* mi-am spus. Am luat cartea pe care o citeam şi m-am concentrat pe o pagină. După câteva minute, am realizat că citisem pagina de trei ori, fără să înţeleg un cuvânt. Am pus cartea de-o parte şi am luat mobilul. I-am ascultat mesajul, iar vocea lui languroasă parcă s-a cufundat în mine şi s-a dizolvat ca zahărul fierbinte.

— Avery, sunt Joe. Voiam să ştiu cum a fost drumul înapoi spre Houston. Urmă o pauză. M-am gândit la tine toată ziua. Sună-mă când vei avea chef, sau te voi suna eu mai târziu. Urmă încă o pauză. La revedere.

Emoţia mi-a înfierbântat sângele şi mi-a înroşit obrajii. Am pus mobilul pe noptieră. Normal ar fi fost să-l fi sunat şi să fi vorbit cu el calmă, detaşată, spunându-i că nu mă interesa să-l revăd. *La mine nu s-a produs declicul,* aş fi putut spune. Dar nu voi face asta. Îl voi ignora pe Joe până se va retrage, fiindcă gândul de a vorbi cu el îmi provoca o transpiraţie abundentă.

Mobilul sună din nou, iar eu îl priveam indecisă. Uitându-mă la display, am văzut numărul unei prietene din New York, Jasmine, care era director de modă la o revistă

binecunoscută pentru femei. Era o bună amică şi mentora mea, o femeie în jur de patruzeci de ani, care făcea totul bine şi nu se temea să-şi spună părerea. De obicei avea dreptate. Stilul era pentru Jasmine o religie.

Avea darul rar de a şti ce se petrece în modă, studiind strada, Internetul, sau blogurile de cumpărături. De la prieteni Jasmine cerea, dar le şi oferea loialitate absolută, prietenia fiind singurul lucru pe care-l aprecia mai mult decât stilul. Ea m-a chemat la New York, promiţându-mi o slujbă de corespondent pe teme de modă pentru un show local de divertisment. I-am apreciat Jasminei eforturile de a mă ajuta, dar am refuzat-o. M-aş fi simţit înfrântă şi obosită şi oricum aveam nevoie de o pauză din lumea modei.

Mai mult ca orice, îmi doream să trăiesc alături de sora regăsită, cu care să formez o relaţie. Voiam să am pe cineva în viaţa mea cu care să fiu înrudită. Îmi plăcea cum mă privea Sofia. Aveam nevoie de asta.

Jasmine nu a înţeles, dar s-a retras, după ce mi-a spus că într-o zi va găsi o cale să mă ademenească din nou la New York.

— Jazz, am exclamat eu încântată. Ce mai faci?

— Scumpo. Ai timp să vorbim?

— Da, am.

— Grozav. Ascultă. Voi da o petrecere, dar am nişte veşti fierbinţi. Uite: îl cunoşti pe Trevor Stearns.

— Sigur că da.

Eram fascinată de Trevor Stearns de când am urmat şcoala de design vestimentar. Legendarul şi celebrul organizator de nunţi era de asemenea şi un excelent creator de rochii de mireasă, autor al unui show numit *Nunta Secolului.* Show-ul avea loc în Los Angeles şi era un amestec de stil, sentiment şi dramă. Fiecare episod îl prezenta pe Trevor, care, împreună cu echipa sa, organiza o nuntă de vis pentru o mireasă care nu avea nici bugetul, nici viziunea unui asemenea eveniment.

— Trevor şi producătorii lui, a continuat Jazz vor să facă un serial cu acţiunea în Manhattan.

— Şi nu crezi că lumea s-a cam plictisit de showurile pe tema nunţilor? am întrebat eu. Câţi oameni vor fi dispuşi să urmărească aşa ceva?

— Dacă există o limită legată de acest aspect, ea nu a fost încă atinsă. Canalul de cablu tot reia ediţii mai vechi ale emisiunilor lui Trevor, iar ratingul este excepţional. Aşadar, Trevor vrea să pregătească pe cineva. Preferabil o femeie. O să facă din ea un star. Persoana asupra căreia se va decide, va deveni gazda emisiunii *Nunta Secolului*, iar Trevor va mai apărea şi el ca invitat special, până la popularizarea emisiunii. Jazz făcu o pauză. Avery, înţelegi unde vreau să ajung?

— Crezi că ar trebui să-mi încerc norocul? am întrebat-o eu copleşită.

— Ţi se potriveşte perfect. Ţin minte şi acum interviurile acelea, pe care le-ai luat în timpul *Săptămânii Mireselor* – camera te iubeşte şi ai o personalitate debordantă...

— Mersi, Jazz, dar... mi se pare imposibil să aleagă pe cineva cu atât de puţină experienţă. Mai ales că...

— Nu mai face asemenea presupuneri. Nu ştii ce anume caută ei. Poate că nici ei nu ştiu bine ce anume caută. Vreau să fac un montaj cu câteva momente ale tale înregistrate, iar tu să-mi trimiţi un CV, cu o poză perfectă de prim-plan şi mai departe voi avea grijă ca producătorii lui Trevor Stearns să se uite cu atenţie la toate detaliile. Dacă vor fi interesaţi, te vor urca într-un avion şi te vor aduce aici, măcar te vei alege doar cu un drum gratis până la mine, ca să ne mai vedem şi noi.

— Bine, am spus eu. Măcar pentru acest motiv şi voi încerca.

— Minunat. Acum, spune-mi repede, pe acolo toate sunt în regulă? Sora ta?

— Da ea...

— Hai că mi-a ajuns taxiul. Te sun mai târziu.

— Bine, Jazz. Ai grijă de tine.

Am privit telefonul, încă uimită de viteza cu care se derulase convorbirea.

— Şi Joe spune că eu vorbesc repede, am comentat.

În următoarea săptămână am mai primit două apeluri de la Joe, precum şi câteva mesaje, tonul calm al primelor, transformându-se încet într-o insistenţă copleşitoare. Era clar pentru el că îl evitam, dar nu a renunţat. A încercat chiar să mă găsească pe telefonul de la studioul nostru şi a lăsat un mesaj care s-a dovedit extrem de interesant pentru angajaţii mei. Sofia i-a potolit, spunându-le pe un ton amuzat că, intenţia mea de a ieşi cu Joe Travis nu priveşte pe nimeni altcineva, decât pe mine. La sfârşitul programului, totuşi, m-a încolţit în chicinetă şi mi-a zis:

— Nu eşti tu însăţi, mija. Te porţi ciudat încă de la nunta lui Kendrick. Eşti bine?

— Desigur, am răspuns eu scurt. Sunt bine.

— Atunci ce-i cu simptomele astea de Sindrom Obsesiv Compulsiv?

— Am făcut puţină ordine şi reorganizare, m-am apărat. Ce e rău în asta?

— Ai pus toate meniurile în foldere colorate şi ai aranjat atent toate revistele, în ordinea datelor. Chiar şi pentru tine e deja prea mult.

— Vreau ca totul să fie în ordine. Încordată, am tras un sertar şi am început să aranjez ustensilele. Sofia tăcuse, aşteptând răbdătoare să pun în linie dreaptă spatulele, iar lingurile în compartimentul lor. De fapt, am continuat eu, m-am culcat cu Joe Travis în noaptea aceea la nuntă, iar acum vrea să ies cu el, dar eu nu mai vreau să ne vedem şi nu am curajul să-i spun asta, aşa că îi evit apelurile, sperând să dezarmeze şi să mă uite.

— De ce vrei să te uite? m-a întrebat ea preocupată. Nu te-ai simţit bine cu el?

— Ba da, am răspuns eu, încântată că puteam discuta despre asta. Doamne, a fost atât de grozav încât mi-am

pierdut minţile, dar nu trebuia să ajung în pat cu el, de la bun început, iar acum îmi doresc să nu o fi făcut, pentru că mă simt ca naiba, de parcă am o problemă emoţională şi nu pot să mă adun. Mă simt groaznic ori de câte ori îmi amintesc de graba cu care am sărit în pat cu el.

— El nu se simte groaznic, sublinie Sofia. Tu de ce te-ai simţi?

— El e bărbat, i-am spus privind-o pieziş. Chiar dacă nu sunt de acord cu situaţiile echivoce, asta nu înseamnă că ele nu s-au petrecut.

— În această situaţie, zise Sofia calm, cred că singura persoană care nu este de acord cu o asemenea situaţie eşti tu. Împinse sertarul, apoi mă făcu să o privesc în ochi. Sună-l diseară, zise ea şi spune-i da sau nu. Nu te mai chinui aşa nici pe tine, dar nici pe el.

Am înghiţit în gol, dând din cap negativ.

— O să-i trimit un mesaj.

— E mai bine să vorbeşti.

— Nu, mai bine un mesaj scris, ca să nu apară elemente paraverbale.

— Ce sunt elementele paraverbale?

— Toate detaliile pe care le comunici, în afara cuvintelor, i-am spus eu. Cum ar fi tonul vocii, sau pauzele, ori cât de repede sau lent vorbeşti.

— Te referi la toate lucrurile care te ajută să transmiţi adevărul.

— Exact.

— Pur şi simplu poţi fi sinceră cu el, sugeră ea.

— Prefer mesajul scris.

Înainte să adorm, am accesat mesajele de pe mobilul meu, forţându-mă să-l citesc pe cel mai recent, primit de la Joe. „De ce nu răspunzi?” Am strâns mobilul, spunându-mi că sunt ridicolă. Trebuia să fac faţă acestei situaţii. „Sunt ocupată,” i-am răspuns eu. Răspunsul lui a sosit extraordinar de repede. „Hai să discutăm”. „Prefer să nu.”.

Urmă o pauză lungă, semn că evident, încerca să

găsească o replică potrivită. Văzând că el întârzie, am tastat tot eu: „Nu există nicio posibilitate să ajungem undeva”.

„De ce nu?”

„A fost perfect o noapte. Fără regrete. Dar nu vreau nimic mai mult.”

După ce au trecut câteva minute, era clar că nu va mai răspunde.

Toată noaptea m-am chinuit să adorm, luptându-mă cu propriile mele gânduri. Perna era prea joasă. Cearşafurile erau fierbinţi. Poate am nevoie de un ceai de plante... un pahar cu vin... melatonină... ceva de citit... poate-ar fi bine să încerc respiraţia profundă... să mă uit la o emisiune de noapte... nu, nu te mai gândi. Ora trei e prea devreme ca să mă trezesc?... sau mai bine aştept până pe la patru...

În cele din urmă am început să moţăi exact când suna ceasul. M-am târât jos din pat. După un duş lung, am îmbrăcat nişte colanţi şi o tunică, apoi am coborât la bucătărie.

Locuiam cu Sofia într-o clădire parţial renovată, unde fusese cândva o fabrică de ţigarete din Montrose. Ne plăceau amândurora vecinătăţile excentrice, respectiv abundenţa de galerii de artă, buticuri diverse şi restaurante neobişnuite. Cumpărasem acest depozit la o licitaţie, din cauza stării deplorabile în care se afla. Până acum reuşisem să transformăm parterul într-un apartament spaţios, cu pereţi din cărămidă şi numeroase ferestre, ca acelea din fabrici, de mici dimensiuni. Etajul întâi includea o bucătărie deschisă, cu hiaturi din granit, o zonă centrală de luat masa, unde se stătea pe o canapea albastră şi o parte unde lucram, în care aveam multe mese pline cu cărţi, ceasuri, eşantioane de materiale. Dormitorul meu era la etajul al doilea, iar cel al Sofiei la etajul al treilea.

— Bună dimineaţa, mă întâmpină sora mea veselă. M-a frapat tonul ei entuziast.

— Doamne. Te rog, las-o puţin mai moale.

— Ce anume, lumina? mă întrebă ea, apropiindu-se de variatorul de lumină.

— Nu, vioiciunea.

Sofia se uită la mine îngrijorată, turnă cafea într-o cană şi mi-o dădu.

— Nu ai dormit bine?

— Nu. Am amestecat îndulcitorul şi creamerul. Aseară i-am trimis lui Joe un mesaj, în sfârşit.

— Şi?

— Am fost directă, l-am spus că nu mă interesează să ne mai vedem. Nu mi-a răspuns. Am ridicat din umeri, oftând. Mă simt uşurată. Trebuia să fi făcut asta acum câteva zile. Slavă Domnului că mi-am luat o piatră de pe suflet.

— Eşti sigură că ai luat decizia cea mai potrivită?

— Fără îndoială. Poate că aş mai fi avut parte de încă o noapte de sex fierbinte, dar nu vreau să fiu distracţia ieftină a unui tip bogat.

— Într-o bună zi vei da nas în nas cu el, zise Sofia. La o altă nuntă, sau alte evenimente...

— Da, dar atunci nu va mai conta. Va reuşi să mă uite şi amândoi ne vom comporta ca nişte adulţi.

— Paraverbalele tale mi se par îngrijorate, spuse Sofia. Cum te pot ajuta, mija?

Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea, dacă nu apărea Sofia. Zâmbind, m-am aplecat spre ea şi mi-am atins capul de al ei.

— Dacă vreodată voi fi arestată, am zis eu, doar pe tine te voi suna. Să mă scoţi pe cauţiune – asta vei putea face.

— Dacă vei fi vreodată arestată, zise Sofia, eu voi fi deja în închisoare, ca şi complicea ta.

În dimineaţa aceea Val veni la studio ca de obicei, la ora nouă. Fiind o persoană foarte discretă, deşi observase starea oribilă în care mă aflam, nu spuse nimic, ci merse să-mi citească e-mailurile şi mesajele de pe robot. Spre deosebire de ea, Steven nu dădu dovadă de aceleaşi

calităţi câteva minute mai târziu, când veni şi el.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, privindu-mă uluit cum stau lângă Sofia, pe canapeaua albastră.

— Nimic, am zis scurt.

— Atunci de ce porţi hainele alea de cercetaş pedepsit?

Înainte ca eu să răspund, Sofia îi replică dur:

— Să nu îndrăzneşti să critici felul în care arată Avery!

— Dar ţie îţi place ţinuta ei? întrebă el aspru.

— Sigur că nu, spuse Sofia, dar dacă eu nu am comentat, nu văd de ce o faci tu.

— Mersi. Sofia, am zis eu neutru. Pe Steven l-am privit ameninţător. Am avut o noapte grea. Azi nu e bine să te legi de mine.

— Avery, mă strigă Val de la biroul meu. Am primit un email de la secretara personală a lui Hollis Warner. Eşti invitată la o petrecere privată, pe domeniul Warner, sâmbătă. Este vorba de o colectă de fonduri, în ţinută de seară. Evenimentul anual organizat de ei: licitaţia de artă contemporană şi cina.

Sofia scoase o exclamaţie de entuziasm.

Atmosfera din studio mi se păru schimbată – plămânii mei trebuiau să depună eforturi pentru a absorbi cantitatea de oxigen necesară. M-am străduit să par calmă.

— A spus ceva de o persoană în plus? Fiindcă vreau să vină şi Sofia.

— Nu s-a menţionat, zise Val. Dacă vrei, pot suna să întreb…

— Mai bine nu, interveni Sofia. Să nu părem insistenţi. Hollis o fi avut vreun motiv ca să te invite doar pe tine.

— Poate că are, întări Steven. Dar asta e irelevant.

— De ce? am întrebat într-un glas eu, Sofia şi Val.

— Fiindcă familia Warner nu joacă în aceeaşi ligă cu noi. Dacă nunta va fi de anvergură mai mare decât Amspacher – Kendrick, ceea ce Hollis ţi-a spus deja că va fi, lista noastră de furnizori nu cuprinde toate pretenţiile lor. Marile firme de organizări de nunţi din Dallas şi Houston

au cei mai buni profesionişti, care sunt deja abonaţi la contractele exclusiviste. Noi suntem de-abia la începutul carierei.

— Dacă vom lucra pentru Hollis, vom ajunge rapid în capul listei, am subliniat eu.

— Este un pact cu diavolul. Ea se va aştepta ca noi să tăiem la sânge din procentul nostru, în schimbul prestigiului de a o avea pe ea de clientă. Asta nu ne va ajuta afacerea, Avery. Pentru moment este mai mult decât putem duce. Noi trebuie să evoluăm, concentrându-ne pe proiecte mai mici.

— Nu voi permite nimănui să profite de noi, am zis. Dar sigur că merg la petrecere. Orice s-ar întâmpla, este o ocazie să mai stabilim şi noi câteva legături.

— Ce ai de gând să porţi la acest eveniment cu ştaif? mă întrebă pe un ton sardonic.

— Rochia mea formală, desigur.

— Aceea neagră, pe care ai purtat-o la colecta de fonduri pentru spital? Cea cu pamponul uriaş pe umăr? Nu poţi merge la Conacul Warner îmbrăcată în ea. Steven se ridică şi începu să-şi caute cheile şi portofelul.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Te duc la magazinul Neiman. Trebuie să găsim ceva decent, de gata, care poate suferi modificări până vineri.

— Nu cheltuiesc bani pe o rochie nouă, când deja am una perfectă, am protestat eu.

— Uite, dacă vrei să te îmbraci ca o mascotă de la paradă în timpul tău liber, e treaba ta. Dar, când încerci să creezi o reţea de relaţii, prin intermediul unui client cu profil, devine treaba mea. Modul cum te prezinţi reflectă imaginea studioului. Iar gustul tău dă dovadă de o tristă utilizare a unor înzestrări genetice deosebite.

Mi-am îndreptat privirea, revoltată, spre Sofia şi Val, ordonându-le pe muteşte să-mi vină în apărare. Spre dezamăgirea mea, Sofia se apucase brusc să-şi verifice mesajele pe mobil, iar Val aranja tacticoasă teancul de

reviste de pe măsuţa de cafea.

— Bine, am mormăit eu. O să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Şi îţi vei schimba coafura. Fiindcă aceasta nu te avantajează deloc.

— Cred că are dreptate, interveni Sofia înainte ca eu să răspund. Tot timpul pari nepieptănată.

— De fiecare dată când mă tund, în cele din urmă părul capătă aspectul coifului lui Darth Vader.

Ignorându-mi protestele. Steven îi zise Sofiei:

— Sună la Salon One şi roagă-i să o programeze urgent pe Avery. Dacă-ţi vor face probleme, reaminteşte-le că îmi sunt datori pentru că le-am găsit în ultimul moment o firmă de catering pentru nunta fiicei patroanei. Apoi sună şi la oftalmologul lui Avery pentru achiziţia unor lentile de contact.

— Nici gând, am protestat eu. Fără lentile de contact. Am o problemă cu atingerea globilor oculari.

— Asta e cea mai neînsemnată problemă a ta, zise Steven arătându-mi cheile. Vino.

— Stai, exclamă Sofia, apoi scoase ceva dintr-un sertar. Îi dădu ceva lui Steven. În caz că vei avea nevoie de o rezervă, spuse ea.

— Acela e cardul de credit al studioului? am întrebat eu indignată. Ar trebui folosit numai pentru situaţii de urgenţă.

Steven mă cântări din priviri.

— Păi tu te califici.

Pe când eu îmi luam poşeta, iar Steven mă trăgea spre uşă, Sofia strigă după mine.

— Să nu-l laşi în cabina de probă, Avery. Ţine minte, nu e gay.

Uram să probez haine, pur şi simplu detestam asta.

Mai mult ca orice, uram cabinele de probă ale magazinelor universale. Oglinzile acelea pe trei panouri, care amplificau orice mic defect şi kilogram dobândit. Lumina fluorescentă care dădea tenului un aspect de

metal. Precum şi felul în care asistenta de raion mă întreba „Vă descurcaţi?” exact în clipa când mă încurcam în mânecile unui sacou.

Când probatul hainelor devenea ceva inevitabil, o cabină la magazinul Neiman Marcus se situa deasupra multora. Din perspectiva mea, totuşi, alegerea unei cabine de probă preferată era la fel de ademenitoare ca şi alegerea modului în care aş prefera să fiu executată.

Cabina magazinului Neiman Marcus era încăpătoare şi decorată superb, cu coloane luminate de o parte şi de cealaltă a oglinzilor alungite.

— Termină, zise Steven, ducând în braţe şase rochii pe care le alesese pentru mine.

— Ce să termin? am zis, aşezând tacticoasă cele două rochii negre pe care le alesesem eu, sfidând obiecţiile lui Steven.

— Nu mai face mutrele astea de căţeluşi în cuşcă, pe care-i vedem în reclamele de la SPCA.

— Nu am încotro. Oglinda aceea pe piedestal, din faţa mea, mă face să cad în depresie şi să mă simt ameninţată, iar deocamdată nu am probat nimic.

Steven luă câteva piese de la o asistentă de magazin foarte amabilă, le agăţă pe cuierele din cabină.

— Persoana din oglindă nu este duşmanul tău.

— Nu, dar în acest moment eşti tu.

— Încearc-o pe prima, zise Steven calm, dându-mi-o pe cea aleasă de mine, după care ieşi.

— Pe acelea de ce le iei?

— Fiindcă la petrecerea lui Hollis Warner nu vei purta negru.

— Negrul slăbeşte. E o culoare puternică.

— La New York. La Houston culoarea este culoare puternică. Uşa se închise în spatele lui.

Asistenta mi-a adus o bustieră neagră cu pushup şi o pereche de pantofi cu toc înalt şi m-a lăsat singură. M-am dezbrăcat rapid, evitând să privesc în oglinda cu trei feţe,

mi-am pus bustiera şi am privit ce se întâmplase cu sânii mei, susţinuţi de piesa de lenjerie extrem de îndrăzneaţă. Am luat prima rochie de pe umeraş. Era galbenă, cu un corsaj din mărgele fine şi o fustă din satin.

— Galben, Steven? Te rog.

— Orice femeie poate purta galben, dacă nuanţa i se potriveşte cu nuanţa tenului, zise el din spatele uşii.

M-am luptat cu rochia până am îmbrăcat-o, dar nu am reuşit să trag fermoarul.

— Intră, am nevoie de ajutor cu fermoarul.

Steven a intrat în cabină şi m-a privit evaluativ.

— Nu-i rău. Rămas în spatele meu, Steven ridică fermoarul cu puţin efort.

M-am răsucit în faţa oglinzilor, luptându-mă să respir.

— Prea strâmtă, am zis privind speriată cusăturile care păreau să cedeze. Ai putea să-mi aduci un număr mai mare?

Steven citi eticheta de pe altă rochie pe care o avea pliată pe braţ şi mă anunţă:

— Este cea mai mare măsură pentru genul acesta de rochii.

— Atunci plec imediat, l-am informat eu.

Steven mi-a coborât fermoarul rapid.

— Dar nu renunţăm.

— Ba da. Voi îmbrăca rochia pe care o am acasă.

— Nu mai există.

— Cum adică, nu mai există?

— Chiar după ce am plecat, i-am dat Sofiei un mesaj şi i-am zis să scape de ea cât timp eşti plecată. Nu mai ai de ales acum.

— O să te ucid cu unul dintre tocurile astea. Iar pe Sofia am s-o ucid cu celălalt.

— Mai încearcă o rochie. Steven ieşi din cabină, iar eu am probat o rochie lungă, din mătase de culoarea mării, care avea o aplicaţie interesantă din organza argintie cu mărgele. Rochia era fără mâneci, cu decolteul în formă de

V. Spre liniştea mea, a alunecat uşor peste şolduri.

— Mereu am vrut să te întreb asta, am zis. Sofia chiar încerca haine în faţa ta?

— Da, răspunse Steven, din spatele uşii. Dar nu era dezbrăcată, purta lenjerie. După o pauză, adăugă pe un ton preocupat. Era chiar un set. Dantelă neagră.

— Eşti interesat de ea? l-am întrebat, în timp ce îmbrăcam rochia. Am răspuns tot eu tăcerii lui. Las-o baltă, ştiu că eşti. Şi nu e ceva unidirecţional.

Steven mă întrebă pe un ton semi-oficial:

— E doar o părere sau un fapt confirmat?

— O părere.

— Chiar dacă aş fi interesat de ea, eu nu amestec munca şi viaţa personală.

— Dar dacă tu...

— Nu discut cu tine despre Sofia. Mai ai mult?

— Nu. Cred că asta îmi vine bine. M-am zvârcolit până am reuşit să trag fermoarul. Acum poţi să intri.

Steven apăru în cabina de probă şi mă privi admirativ.

— Asta chiar îţi vine bine.

Datorită geometriei prelungi a porţiunii cu mărgele, completat cu lărgimea părţii de jos a rochiei, proporţiile mele păreau mai bine echilibrate.

— O vom lăsa la retuş, ca să o scurteze până la genunchi, zise Steven hotărât. Picioare ca ale tale trebuie să fie lăsate la vedere.

— E o rochie drăguţă, am recunoscut eu. Dar culoarea e prea puternică. Face concurenţă părului.

— Se potriveşte perfect cu culoarea părului tău.

— Parcă nu sunt eu. M-am sucit şi am rămas cu faţa la el, solicitând parcă ajutor. Nu mă simt confortabil îmbrăcată în ceva care mă face să arăt mai...

— Încrezătoare? Sexy? Într-o rochie care încurajează oamenii să te privească? Avery, nu li se întâmplă nimic interesant oamenilor care rămân tot timpul în zona lor de confort.

— Pot spune cu tărie că în trecut, când am ieşit din zona mea de confort, a fost o experienţă supraestimată.

— Chiar şi aşa… niciodată nu vei primi ceea ce-ţi doreşti, dacă refuzi să te schimbi. Şi aici nici măcar nu vorbim de schimbări radicale. Avery, sunt doar nişte haine. Chestiuni minore.

— Atunci de ce faci atâta caz pentru ele?

— Pentru că m-am săturat să te tot văd îmbrăcată ca o bonă Viking. Cu toţii ne-am săturat. Eşti ultima persoană de pe planeta asta care ar trebui să-şi ascundă silueta. Hai să cumpărăm o rochie frumoasă, o pereche de blugi de firmă şi câteva bluze. Şi un sacou…

În câteva minute Steven a primit ajutorul a două asistente amabile, care au umplut cuierele din cabina de probă cu un curcubeu de haine. Toţi trei au insistat că mereu mi-am cumpărat o măsură prea mare şi genuri de haine care erau exact în contradicţie cu ceea ce ar trebui să poarte cineva cu un corp ca al meu.

La ieşirea din magazinul Neiman Marcus cumpărasem, cu ajutorul lui Steven, rochia de culoarea apei de mare, o bluză cu imprimeu colorat, câteva maiouri din mătase în culori pastel, blugi de firmă şi pantaloni mulaţi negri, o scurtă de piele în culoarea prunei, un cardigan roz-piersică, un costum cu fustă scurtă alb-ivoar şi patru perechi de pantofi. Toate ţinutele erau mulate pe corp, dar simple şi îmi subliniau talia.

Era prima dată când cheltuiam atâţia bani pentru haine, cea mai mare plată făcută până atunci fiind pentru studioul din Montrose.

— Noua ta garderobă este fierbinte de tot, mă informă Steven, în timp ce ieşeam pe uşa magazinului, amândoi cu câteva sacoşe în fiecare mână.

— La fel este şi cardul de credit.

— Acum mergem la optica medicală, zise el. Şi pe urmă, la salon.

— Doar din curiozitate, Steven… există ceva din stilul

meu care să-ţi fie pe plac?

— Sprâncenele tale nu arată rău. Şi ai dinţi frumoşi. Pe când eram în maşină şi ne îndepărtam de Galleria, Steven mă întrebă: ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu Joe Travis, la nunta Kendrick?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă ar fi fost aşa, mi-ai fi spus-o de la bun început. Dar o săptămână şi jumătate nu ai pomenit nimic de asta, ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva.

— Bine, am recunoscut eu. Ai dreptate, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— De acord. Steven căută la radio un canal cu muzică soft-rock şi dădu volumul la maxim. După doar câteva minute, am izbucnit:

— Bine, m-am culcat cu el.

— Te-ai protejat?

— Da.

— Şi ţi-a plăcut?

După ce am ezitat câteva secunde, am recunoscut:

— Da.

Steven îşi luă o mână de pe volan, ca să bată palma, cu mine.

— Uau, am mormăit eu, răspunzându-i la gest. Nu-mi ţii prelegeri despre aventurile de o noapte?

— Sigur că nu. Atâta timp cât foloseşti prezervativul, nu există nicio problemă în a obţine plăcere fără angajamente. Acestea fiind zise, nu ţi-aş recomanda să transformi pe cineva în partener de tăvăleală. Unul faţă de care ai începe să ai sentimente. Aşteptări. În cele din urmă unul din voi va suferi. Deci, după o aventură de o noapte, e mai bine să pui punct imediat.

— Ce faci dacă persoana aceea vrea să te mai vadă?

— Nu sunt Magicianul Ştie-Tot.

— Dar te pricepi la chestii din astea, am insistat eu. Spune-mi – există vreo şansă de a începe o relaţie, după o aventură de o noapte?

Steven mă privi de sus.

— În cele mai frecvente cazuri, aventura de o noapte înseamnă că amândoi aţi decis de la bun început că nu va fi ceva serios între voi.

Era ora nouă când Steven m-a condus în sfârşit acasă. Stilista de la Salon One lucrase trei ore la părul meu, aplicând loţiuni, creme, seruri, ceară şi alte substanţe pentru păr, alternativ cu uscări repetate şi şamponări, apoi m-a tuns, astfel încât părul îmi cădea în nişte bucle elegante până la nivelul umerilor. Cosmeticiana îmi făcuse manichiura şi pedichiura, aplicând o ojă de culoare nude, după care m-a învăţat cum sa mă machiez. Apoi am cumpărat o trusă completă de machiaj, care m-a costat echivalentul ratei lunare pentru maşină.

Totuşi, cum era de aşteptat, vizita la salon a meritat toţi banii. Steven, care alesese să-şi facă o întinerire a tenului cu o oră înainte de încheierea tratamentelor mele, m-a văzut exact când eram complet machiată. Reacţia lui a fost de milioane. A rămas cu gura întredeschisă şi a schiţat un zâmbet.

— Sfinte Dumnezeule. Tu cine eşti?

Am roşit, văzându-i reacţia, dar Steven a insistat, dând două ture împrejurul meu, după care m-a îmbrăţişat mai tandru ca niciodată.

— Eşti superbă, murmură el. Acum să rămâi aşa.

Mai târziu, când am intrat împreună în studio, cu toate sacoşele, Sofia a coborât din camera ei, numai în papuci şi pijama, cu părul strâns într-o coadă de cal în vârful capului. S-a uitat la mine uluită, a dat din cap, ca şi când vedea o străină.

— Suntem faliţi, am informat-o surâzând. Am cheltuit toţi banii noştri pe coafor şi haine.

Spre surprinderea mea, ochii Sofiei s-au umplut de lacrimi.

— Ba nu, Avery, eşti atât de frumoasă...

Nu ştiu cum, dar în efuziunea îmbrăţişării şi a bucuriei

pentru metamorfoza mea, Sofia l-a sărutat pe Steven pe obraz. El a înlemnit la acest gest nevinovat, privind-o cu o expresie stranie, buimăcit parcă, dar excitat şi stânjenit. După câteva secunde faţa i-a devenit inexpresivă. Sofia nici măcar nu a remarcat nimic.

Dacă nu aş fi avut îndoieli referitoare la sentimentele lui Steven pentru sora mea, ştiu ce ar fi spus Magicianul Ştie – Tot:

Semnele arată spre da.

Capitolul şapte

Seara în care avea loc licitaţia de artă, organizată de Hollis Warner era una fierbinte şi umedă, aerul era înmiresmat cu arome de ceară, mirt şi Lantana. Am tras maşina în parcarea asistată de un şofer, am oprit şi i-am înmânat cheile.

Purtam rochia cea nouă cu mărgele, evident scurtată până la genunchi. Graţie ajutorului Sofiei, aveam o coafură elegantă şi un machiaj perfect şi ştiam că niciodată nu arătasem atât de bine.

Se auzea o muzică de jazz pe măsură ce mă apropiam de conacul Warner, o construcţie în stil colonial, clădită pe o proprietate întinsă pe câteva mii de metri pătraţi, în River Oaks. Casa fusese construită de pe vremea când River Oaks luase fiinţă. Hollis aproape dublase suprafaţa clădirii istorice, adăugându-i o aripă construită exclusiv din sticlă, în partea din spate. Combinaţia era cumva prea extravagantă. Se vedea şi un cort alb, uriaş, ridicat mai în spate.

Când am intrat în foaierul spaţios, cu podeaua din parchet masiv, antichizat, m-a întâmpinat o răcoare plăcută. Casa era deja destul de aglomerată, iar serata de-abia începea. Asistente-gazde înalte şi elegant îmbrăcate îi conduceau pe invitaţi spre locul licitaţiei, înmânându-le catalogul pentru licitaţia de mai târziu. „Cina şi licitaţia vor avea loc în cort”, îmi spuse una dintre fete, „dar pentru moment casa este deschisă pentru a admira operele de-artă. În catalog veţi găsi fiecare piesă ce va fi licitată, precum şi locul unde se află ele.”

— Avery! am auzit-o pe Hollis, care venea spre mine, îmbrăcată într-o rochie de sifon roz, etalându-şi silueta perfectă, măsura slim. Era însoţită de David, soţul ei, un bărbat grizonat, înalt şi suplu, deosebit de atrăgător. Hollis

mă luă de mână şi mimă un sărut pe obraz, apoi zise entuziasmată:

— O să ne distrăm de minune diseară! Vai, dar arăţi senzaţional! Apoi i se adresă soţului ei: iubitule, spune-i lui Avery ce mi-ai şoptit adineauri, când ai văzut-o.

El răspunse fără ezitări.

— Am zis „roşcata aceea în rochie albastră e dovada că Dumnezeu este bărbat”.

Am zâmbit.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat. Aveţi o casă minunată.

— Vino să-ţi arăt cum am extins-o, îmi spuse Hollis. Totul din sticlă şi granit. A durat o veşnicie până am terminat-o, dar David m-a sprijinit până la capăt. Îl mângâie pe soţul ei pe braţ şi-i zâmbi drăgăstos.

— Lui Hollis îi place să primească invitaţi, cum nu ai mai văzut, spuse Warner. Se ocupă cu colecte de fonduri pentru tot felul de acţiuni caritabile. O femeie ca ea merită să aibă orice fel de casă îşi doreşte.

— Iubitule, murmură Hollis, Avery a organizat nunta fiicei lui Judy şi Ray. Vreau să i-o prezint lui Ryan, iar ea ne va ajuta să punem în mişcare lucrurile între el şi Bethany.

David mă privi cu interes.

— Mă bucur să aud asta. Nunta familiei Kendrick a fost un eveniment reuşit. Multă distracţie. Nu m-ar deranja să fac acelaşi lucru şi pentru Bethany.

Fiindcă nu ştiam exact la ce s-a referit Hollis când a vorbit de pus în mişcare lucrurile, am întrebat:

— A fost făcută deja o cerere oficială în căsătorie?

— Nu. Ryan se gândeşte să o ceară într-un cadru special. I-am zis că în această seară vei fi aici, ca să-i dai câteva idei.

— Îl voi ajuta cum pot mai bine.

— Nu ne puteam dori un tânăr mai drăguţ pentru Bethany, zise Hollis. Ryan este arhitect. Mintea îi merge brici. Familia lui, soţii Chase, sunt înrudiţi cu familia

Travis. Mama lui Ryan a murit tânără – din nefericire – dar unchiul său Churchill a avut grijă de familie şi le-a asigurat copiilor o educaţie aleasă. Iar când a murit Churchill, familia Chase a fost inclusă în testamentul lui. Hollis mi-a aruncat o privire cu subînţeles, apoi a continuat: Ryan ar putea trăi decent doar din dobânzile bancare, fără să muncească o zi din viaţa lui. Mă luă de mână şi îi spuse soţului ei: David, eu o conduc pe Avery să vadă casa. Te poţi descurca şi fără mine câteva minute, nu-i aşa?

— Voi încerca, îi zise acesta, apoi ea îi făcu semn cu ochiul şi mă trase după ea.

Hollis avea o uşurinţă de a conversa, pe care o dobândesc numai gazdele desăvârşite. În acelaşi timp mă conducea spre aripa modernizată. Se opri, ca să-mi arate câteva tablouri, care urmau să fie vândute la licitaţie, pe fiecare fiind lipită câte o etichetă cu un număr şi câteva informaţii despre artist. Hollis îi dădu lui Ryan un mesaj prin care-l ruga să ne aştepte în ceea ce ea numea „camera din cer”.

— O va lăsa puţin singură pe Bethany, ca să poată discuta doar cu tine, îmi explică Hollis. Sigur că doreşte să-i facă o surpriză când o va cere.

— Dacă vrea, poate veni la studioul nostru din Montrose, am sugerat eu, unde am putea discuta într-un cadru intim şi comod...

— Ba nu, e mai bine să punem la punct totul în seara aceasta, zise Hollis. Altminteri, Ryan va continua să tărăgăneze. Ştii cum sunt bărbaţii.

Am zâmbit neutru, sperând că Hollis nu-l împinge pe Ryan cu propunerea.

— De când ies împreună el şi Bethany? am întrebat, când intram în ascensorul cu pereţi transparenţi.

— De două sau trei luni. Când întâlneşti persoana potrivită, pur şi simplu ştii. David m-a cerut de soţie la două săptămâni după ce ne-am cunoscut – şi iată-ne acum, douăzeci şi cinci de ani mai târziu.

Când ascensorul ajunse la etajul al treilea, deja în faţa ochilor aveam imaginea cortului din spatele casei. Era legat de aceasta printr-o alee bordată cu straturi de flori aranjate în spirale înlănţuite.

— Aici e camera mea din cer, îmi spuse Hollis cu mândrie, indicându-mi o galerie spectaculoasă din panouri de sticlă fixate pe rame din inox, al cărui tavan era tot din panouri de sticlă segmentată.

În câteva locuri tronau sculpturi pe piedestaluri din celuloid transparent. Până şi podeaua era confecţionată tot din sticlă groasă, transparentă, care era susţinută de câţiva suporţi vizibili. Chiar sub podeaua camerei din cer, exact la parter, era amenajată o piscină în aer liber...

— Nu-i grozavă? Vino, să-ţi arăt una dintre sculpturile mele preferate.

Eu am ezitat, privind temătoare spre podeaua transparentă. Deşi niciodată nu crezusem că mă tem de înălţimi, nu-mi plăcea ce văd. Grosimea sticlei nu mi se părea destul de consistentă, ca să-mi suporte greutatea.

— Dar este cât se poate de sigură, mă informă Hollis, înţelegându-mi teama. Te vei obişnui numaidecât. Pe măsură ce înainta spre galerie, i se auzeau tocurile ticăind, exact cum se aud cuburile de gheaţă zornăind într-un pahar. Acum chiar poţi spune că ai mers prin aer.

Cum nu simţeam nicio dorinţă de a merge prin aer, încurajarea ei nu mi se părea deloc motivantă. Am ajuns la o margine a podelei şi pur şi simplu picioarele nu mai ascultau, degetele mi se încovoiaseră în pantofi. Fiecare celulă a corpului mă avertiza că, dacă voi continua sa înaintez pe întinderea aceea de sticlă transparentă, voi muri instantaneu.

M-am autosugestionat să nu privesc în jos, unde chiar sub picioarele mele, se vedea luciul apei din piscină. Am făcut cu greu câţiva paşi.

— Ce părere ai? am auzit-o pe Hollis.

— Uluitor, am reuşit eu să articulez. Începusem să simt

furnicături, dar nu de emoţie, ci de o spaimă viscerală. Simţeam cum mi se adună transpiraţia în sutien.

— Aceasta este una dintre piesele mele preferate, mă anunţă Hollis, arătându-mi o sculptură pe un piedestal. Costă doar zece mii. E un chilipir.

Mă aflam în faţa unui cap din poliuretan turnat, care fusese împărţit în două. Sub fiecare dintre cele două jumătăţi, fuseseră introduse la întâmplare o mulţime de obiecte găsite: o farfurie spartă, o minge de plastic, o carcasă de mobil.

— Niciodată nu am ştiut să interpretez sculptura post-modernistă, am recunoscut eu.

— Artistul acesta pune laolaltă obiecte obişnuite şi le schimbă contextul. Hollis se opri, fiindcă mobilul ei vibra. Stai să verific ceva. Citi mesajul şi oftă exasperată. Nu pot lipsi nici măcar zece minute, fără ca unii sau alţii să aibă nevoie de mine. Pentru asta am angajat secretară. Jur că fata asta mai are puţin până la concediere.

— Dacă ai nevoie să te ocupi de ceva, te rog, fă abstracţie de mine, i-am zis eu, bucuroasă de ideea că am şansa să evadez din „camera din cer”.

Hollis m-a bătut uşor pe mână, inelele zornăindu-i ca nişte castaniete.

— Vreau să te las cu cineva cunoscut. Nu pot să fug şi să te las de una singură.

— Mă descurc, Hollis. Zău…

Când am văzut-o că mă trage mai departe, pe podeaua trădătoare, am intrat în panică. Am lăsat în urmă trei femei care discutau despre o sculptură. Hollis m-a dus de mână spre un fotograf care stătea cu spatele spre noi, într-un colţ şi făcea fotografii unui cuplu în vârstă.

— Fotografule înrăit, îl strigă Hollis pe un ton glumeţ, uite pe cine am adus cu mine.

— Hollis, am protestat eu descurajată.

Înainte ca bărbatul să lase jos aparatul foto, am ştiut cine era. Trupul meu a simţit cine era. I-am perceput

prezenţa imediat, chiar înainte de a-l privi în ochii aceia care mă bântuiseră din seara când ne-am cunoscut. Singura diferenţă este că acum ei erau duri ca onixul.

— Bună, Joe, au fost singurele cuvinte pe care am reuşit să le şoptesc.

Capitolul opt

— Joe ne face o favoare şi surprinde câteva instantanee pentru website, zise Hollis.

Joe puse aparatul alături de sculptură şi mă ţintui cu privirea, făcându-mă să mă simt ca un fluture într-un insectar.

— Avery, mă bucur să te revăd, îmi zise Joe.

— Nu era nevoie să... am început eu stângace, dar deja Hollis dispăruse, însoţită de ropotul tocurilor şi zornăitul inelelor.

Tăcere.

Nu m-am aşteptat să fie atât de dificilă revederea cu Joe. Amintirile evenimentelor petrecute între noi pluteau parcă şi acum în aer, în jurul nostru.

— Nu ştiam că vei fi aici. Am spus eu. Apoi am tras aer în piept şi l-am expirat lent. Nu mă descurc prea bine, am continuat apoi.

Pe faţa lui Joe nu puteai citi nimic.

— Aşa este.

— Îmi pare rău... am zis, apoi m-am oprit, făcând greşeala să-mi cobor privirea. O clipă am dat cu ochii de podeaua transparentă şi am avut senzaţia că totul se clatină cu mine, de parcă întreaga casă se rostogolea.

— Dacă nu mai vrei să mă vezi, spuse Joe calm, e hotărârea ta. Dar cel puţin mi-ar plăcea să ştiu dacă...

— Doamne. Camera se mişca în continuu. M-am clătinat şi am reuşit să-l apuc pe Joe de mâneca sacoului, căutând disperată un punct stabil. Plicul mi-a căzut din mână şi am făcut greşeala să mă uit spre el, în jos, moment în care a reînceput ameţeala. Joe s-a apropiat să mă susţină, într-un gest reflex.

— Te simţi bine? l-am auzit.

— Da. Nu. L-am apucat de mână şi l-am strâns.

— Ai băut prea mult?

Aveam senzaţia că mă aflu pe puntea unui vas, pe o mare agitată.

— Nu e vorba de asta, ci... podeaua îmi dă o stare de ameţeală. La naiba.

— Uită-te în ochii mei, a spus Joe strângându-mă de mână, apoi m-a apucat şi de cealaltă mână. Mă uitam siderală la chipul lui şi-l vedeam ca prin ceaţă, iar într-un final am reuşit să focalizez imaginea lui. Singurul lucru stabil era strângerea mâinilor lui şi ele mă ajutau să nu cad din picioare. Te ţin bine, zise el.

Din cauza stării de vomă, m-am albit la faţă. Am început să transpir pe frunte.

— Podeaua asta provoacă aceleaşi senzaţii aproape tuturor celor care merg pe ea, continuă Joe. Efectul apei de sub ea te face să-ţi pierzi echilibrul. Respiră adânc.

— De asta nu am vrut să ajung aici, am spus cu disperare. Am venit doar fiindcă a insistat Hollis şi mă străduiesc să-mi devină clientă. Simţeam că transpiraţia îmi va distruge machiajul. Faţa mea urma să se prelingă precum un desen cu cretă sub ploaie.

— Te-ar ajuta, dacă ţi-aş spune că podeaua este construită din straturi de sticlă securizată suprapuse, iar grosimea totală este de vreo patru centimetri?

— Nu, a venit imediat răspunsul meu.

Joe zâmbi, iar privirea i s-a mai domolit. Foarte grijuliu, m-a luat de mână.

— Închide ochii şi lasă-te condusă de mine.

L-am strâns de mână şi l-am urmat. După câţiva paşi, m-am împiedicat, iar panica m-a cuprins din nou. Atunci el m-a strâns de talie imediat, lipindu-mă de trupul lui, dar şi aşa, senzaţia de prăbuşire persista.

— Of, Doamne, am murmurat copleşită. Cred că nu voi reuşi să scap de pe podeaua asta fără să cad.

— Nu te voi lăsa să cazi.

— Simt că mi se face greaţă.

— Uşurel acum. Nu te agita şi ţine ochii închişi. Cu braţul care nu mă susţinea de talie, Joe şi-a scos batista, apoi m-a tamponat uşor pe frunte şi obraji, ştergându-mi transpiraţia. Cred că eşti şi puţin cam obosită, murmură el. Te vei simţi mai bine când vei ajunge într-un loc mai răcoros. Respiră. Îmi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Eşti bine, zise el şoptit. Nu ţi se va întâmpla nimic acum, că eşti cu mine.

Simţindu-i corpul musculos şi puternic lipit de al meu, am început să mă relaxez. Aveam palma lipită de pieptul lui şi-i simţeam răsuflarea constantă.

— Îţi stă foarte bine în rochia asta, mărturisi Joe. Mă mângâie uşor pe păr şi adăugă: Îmi place şi asta.

Am rămas cu ochii închişi, amintindu-mi felul în care îşi înfipsese mâna în părul meu şi-mi trăsese capul pe spate, în timp ce mă săruta pe gât...

I-am simţit mişcarea braţului, când a făcut semn cuiva.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Fratele meu, Jack. Şi soţia lui tocmai au coborât din ascensor.

— Nu-i chema aici, l-am rugat eu.

— Din partea Ellei vei avea toată compasiunea. Era însărcinată când s-a aventurat pe podeaua asta şi i s-a făcut rău, iar Jack a trebuit sa o ducă în braţe.

O voce blândă ne-a întrerupt conversaţia.

— Salut, frăţioare. Ce s-a întâmplat?

— Prietena mea are ameţeli.

Am deschis ochii, extrem de grijulie. Era evident ca bărbatul care i se alăturase lui Joe provenea din aceeaşi genă înzestrată a familiei Travis. Brunet, carismă de mascul alfa şi un zâmbet răvăşitor.

— Jack Travis, se prezentă el. Încântat de cunoştinţă.

Am încercat să mă întorc, pentru a da mâna cu el însă Joe m-a oprit, strângându-mă şi mai tare lângă el.

— Nu, stai cuminte, murmură el. Apoi îi zise fratelui său: încearcă să-şi recapete echilibrul

— Afurisită podea din sticlă, zise Jack. I-am zis lui Hollis să adauge un strat de sticlă inteligentă şi atunci ar fi putut opaciza podeaua doar apăsând un buton. Omenii ar trebui să mă asculte.

— Eu te ascult, se auzi o voce de femeie, apropiindu-se de noi cu paşi mici, calculaţi.

— Mda, făcu Jack, dar numai ca să te cerţi cu mine. Îi zâmbi şi o cuprinse de umeri. Era slăbuţă şi drăguţă, blondă, părul tuns până la bărbie, ochi albaştri şi nişte ochelari cu rame alungite. De ce te-ai aventurat până aici? o întrebă Jack pe un ton glumeţ-mustrător. Iar o să ţi se facă rău.

— Acum mă descurc, fiindcă nu sunt însărcinată, îi zise ea. Şi voiam să o cunosc pe prietena lui Joe. Îmi zâmbi. Sunt Ella Travis.

— Ea este Avery, mă prezentă Joe. Hai să mai amânăm prezentările pentru moment. Podeaua asta îi provoacă ameţeli.

Ella mă privi condescendent.

— Şi eu am păţit la fel când am păşit pe ea pentru prima dată. O podea transparentă este o idee extrem de stupidă – îţi dai seama că oricine înoată în piscină se poate uita pe sub fusta ta?

Am privit în jos panicată şi atunci camera a reînceput să se învârtă cu mine.

— Uşurel, mă susţinu Joe imediat. Avery, nu te uita în jos. Ella…

— Scuze, scuze, gata, am tăcut.

Jack interveni şi el pe un ton glumeţ:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, vezi covorul acela agăţat pe perete? Dă-l jos şi adu-l ca să-l aşezăm pe podea, pentru ca Avery să poată merge pe el. Aşa va avea o referinţă vizuală stabilă.

— Oricum nu o să ajungă pe tot drumul, sublinie Jack.

— Oricum, va acoperi o mare parte din drum.

M-am uitat la covorul de pe peretele îndepărtat. Artistul

aplicase zeci de benzi colorate pe suprafaţa unui covor persan antic, iar acestea practic se topiseră pe material.

— Nu puteţi face asta, am protestat eu. Este un obiect expus pentru licitaţie.

— Dar e un covor, replică Joe. Locul lui e pe podea.

— Covor a fost înainte. Acum este obiect de artă.

— Mă gândeam să-l cumpăr, spuse Ella. Alegerea materialelor reprezintă o fuziune a trecutului cu viitorul. Jack se uită la ea zâmbind.

— Ella, eşti singura de aici care chiar a citit catalogul. Ştii bine că aş putea şi eu să lipesc bandă adezivă pe un covor, făcându-l să arate ca acela.

— Da, dar nu ar valora o centimă, dacă e făcut de tine.

— De ce nu? întrebă el, privind-o pe sub gene. Ella îşi plimbă ascendent degetele pe gulerul smochingului, apoi răspunse:

— Fiindcă, Jack Travis, tu nu ai mintea unui artist.

Atunci el îşi coborî capul spre ea, până ce îşi atinseră nasurile. Vocea lui semăna cu torsul unui motan înfierbântat:

— Ce bine că te-ai măritat cu mine pentru corpul meu.

Joe păru exasperat şi interveni:

— Terminaţi odată, zise el. Jack, du-te şi adu odată afurisitul de covor.

— Stai, am zis eu. Vreau să încerc să merg singură. Te rog.

Joe nu putea să-şi ascundă scepticismul.

— Crezi că poţi?

Mă simţeam mai sigură pe mine, mai ales că şi inima începuse să-mi bată normal acum.

— Dacă nu mă uit în jos, cred că voi reuşi.

Joe mă privi neîncrezător şi merse foarte aproape de mine, ca să-mi fie în preajmă, apoi mă apucă de talie.

— Scoate-ţi pantofii.

Am roşit, dar sprijinindu-mă de el, am reuşit să-mi scot balerinii.

— Îi iau eu, zise Jack, după care îmi luă şi geanta de seară.

— Ţine ochii închişi, îmi spuse Joe. L-am ascultat, iar el şi-a pus palma pe spatele meu, protector. Ai încredere în mine, murmură el. Şi respiră continuu.

L-am ascultat şi l-am lăsat să mă conducă.

— De ce te întâlneşti cu Ryan? mă întrebă Joe.

— Hollis mi-a zis că are nevoie de idei pentru a o cere de soţie pe Bethany, am răspuns eu, bucuroasă de conversaţie.

— Dar de ce are nevoie de ajutor ca să facă asta? Nu trebuie decât să-i pună întrebarea, apoi să-i ofere un inel.

— În zilele noastre oamenii transformă cererea în căsătorie într-un eveniment. Simţeam cum îmi transpiră tălpile şi speram să nu las urme pe sticlă. Poţi să inviţi persoana într-un balon şi să o ceri în aer, ori sa faci scuba diving şi să o ceri sub apă, sau chiar poţi angaja o formaţie, care să cânte şi să danseze.

— E caraghios, zise Joe sec.

— E caraghios să fii romantic?

— Nu, e caraghios să transformi un moment intim într-un musical pe Broadway. Ne-am oprit, iar Joe m-a întors cu faţa spre el. Acum poţi deschide ochii.

— Am ajuns?

— Am ajuns.

Văzându-mă ajunsă în sfârşit cu picioarele pe podeaua de granit, am răsuflat uşurată. Observând că îl strângeam de mână pe Joe, i-am dat drumul, şoptindu-i:

— Mulţumesc.

L-am văzut că mă priveşte atent şi am simţit o frământare interioară, convinsă fiind că, până la sfârşitul serii, sigur vom discuta.

— Merg să-mi iau aparatul foto, îmi spuse el şi urcă în camera din cer.

— Poftim, spuse Jack, dându-mi pantofii şi plicul.

— Mulţumesc. Mi-am încălţat pantofii. Presupun că

aceasta a fost prima mea cădere nervoasă, am comentat uşor stânjenită.

— O cădere nervoasă minoră nu face rău nimănui, mă linişti Jack. Eu îi provoc mamei câte una mai tot timpul.

— Şi mie, una sau două, se plânse Ella.

— Ştiai ce te aşteaptă, atunci când te-ai măritat cu un Travis.

— Da, ştiam. Ella zâmbi şi îi aranjă cravata. După o experienţă atât de traumatizantă, îmi spuse ea surâzătoare, ai nevoie de un medicament. Să mergem să ne aşezăm undeva şi să bem ceva.

— Mi-ar plăcea, am spus eu, dar nu pot. Trebuie să-l aştept pe Ryan, vărul lui Joe.

— L-ai cunoscut?

— Nu şi habar n-am cum arată.

— Ţi-l voi arăta eu, zise Ella. Deşi asemănarea membrilor familiei este izbitoare. Mari, păroşi, mândri de ei.

Jack se aplecă şi o sărută pe gură.

— Exact cum îţi plac ţie, zise el. Vrei să-ţi aduc nişte şampanie?

— Da, te rog.

Jack se uită la mine.

— La fel şi pentru tine, Avery?

Cu toate că mi-aş fi dorit să beau şampanie, am dat din cap refuzând categoric.

— Mulţumesc, dar mai bine îmi păstrez mintea limpede.

După ce el plecă, Ella îmi vorbi pe un ton prietenos:

— De când vă cunoaşteţi tu şi Joe?

— Nu ne cunoaştem, am răspuns precipitat. Adică… l-am cunoscut acum câteva zile la o nuntă pe care am organizat-o, dar nu suntem… ştii…

— Îl interesezi, îmi spuse ea. Se vede clar, după felul în care te priveşte.

— Sunt mult prea ocupată, ca să mă gândesc la întâlniri cu cineva.

Mă privi cu ochi înţelegători.

— Avery, sunt consilier de rubrică mondenă. Scriu despre chestii din astea tot timpul. Nimeni nu e chiar atât de ocupat, încât să nu aibă o relaţie. Katy Perry este ocupată, dar iese la întâlniri, nu? A-Rod e ocupat, dar în fiecare lună are o altă iubită. Aşa că presupunerea mea este că ai ieşit şifonată din ultima relaţie. Ţi-ai pierdut încrederea în toţi bărbaţii din specia umană.

Ceva din tonul ei mă făcea să zâmbesc, poate tonul glumeţ şi abordarea optimistă.

— Cam aşa s-ar putea spune pe scurt.

— Atunci ai nevoie să... Se opri, fiindcă Joe apăru cu aparatul foto.

— Ryan vine să discute cu tine, zise el. L-am văzut coborând din ascensor.

Un tânăr îmbrăcat elegant se apropie de noi. Avea o frizură conservatoare, părul negru-ciocolatiu. Pometii proeminenţi şi ochii albaştri glaciali îl făceau extrem de atrăgător, mult mai auster şi mai cizelat decât fraţii Travis. Avea aerul bărbatului care îşi cunoaşte valoarea, dar nu se asemăna deloc cu şarmanţii fraţi Travis, ori cu stilul lor afabil; părea, mai degrabă omul care sugerează că foarte greu şi-ar lăsa garda jos vreodată, ba chiar nu ar face-o în veci.

— Salut, Ella, zise apropiindu-se de noi, iar pe ea o sărută pe obraz. Joe.

— Ce mai faci, Rye? îl saluta Joe, apoi dădu mâna cu el.

— Se poate şi mai bine. Ryan se uită la mine şi mi se adresă pe un ton politicos: Tu trebuie să fii organizatoarea de nunţi?

— Avery Crosslin.

Îmi strânse mâna cordial, politicos.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Ryan. Nu am decât câteva minute până ce Bethany mă va găsi.

— Desigur. Vrei să discutăm undeva singuri. Eu nu cunosc casa şi...

— Nu neapărat, zise Ryan. Joe şi Ella fac parte din familie. Ce ştii de la Hollis despre situaţia mea? mă întrebă pe un ton glacial.

Aveam răspunsul pregătit.

— Mi-a zis că o vei cere de soţie pe fiica ei, Bethany şi că vrei să discuţi cu mine pe tema cererii în căsătorie.

— Nu am ce discuta despre cererea în căsătorie, zise sec Ryan. Hollis ţi-a prezentat situaţia astfel, fiindcă se teme că nu voi merge până la capăt. Ea şi David încearcă să-mi forţeze mâna.

— Cum adică? întrebă Joe.

Ryan ezită la început.

— Bethany este însărcinată. Tensiunea din glasul lui trăda faptul că vestea nu fusese nici aşteptată, nici binevenită. Urmă o tăcere apăsătoare. Ea spune că vrea să păstreze copilul, continuă Ryan. I-am spus că, evident, voi fi alături de ea.

— Ryan, interveni Ella, ştiu că eşti foarte tradiţionalist în privinţa acestor lucruri. Dar, dacă acesta este singurul motiv pentru care îi ceri mâna lui Bethany, căsnicia voastră nu are nicio şansă să reziste.

— Vom încerca amândoi să o facem să meargă.

— Dar poţi face parte din viaţa copilului tău, chiar şi fără a fi căsătoriţi, am opinat eu destul de timid.

— Nu sunt aici să discut despre argumentele pro şi contra. Nunta va avea loc. Tot ce mă interesează este să am un cuvânt de spus referitor la cum se va desfăşura.

— Aşadar vrei sa te implici activ în organizare? am întrebat eu.

— Nu, tot ce vreau este să stabilesc nişte parametri raţionali, pe care să-i impun. Altminteri, Hollis se va ocupa de toată nunta călărind pe un elefant uriaş, înzorzonată cu lanţuri de aur, sau chiar mai rău.

Nu eram prea încântată să organizez o nuntă pentru un mire reticent. Aveam mari îndoieli că el sau Bethany vor apuca să ajungă până la altar, dar, chiar şi dacă ajungeau,

procesul era mai degrabă unul nefericit, din punctul de vedere al celor implicaţi.

— Ryan, am zis eu, la Houston există câteva firme celebre, cu experienţă vastă în asemenea evenimente, care ar putea face o treabă extraordinară...

— Toate sunt în buzunarul soţilor Warner. I-am spus deja clar lui Hollis că nu voi înghiţi niciun organizator de evenimente care a lucrat pentru ea în trecut. Vreau să fie cineva pe care ea să nu-l aibă în palmă. Pentru mine nu contează cât de bună eşti, sau ce flori vei alege. Important pentru mine este să ştiu că o vei înfrunta pe Hollis, dacă va încerca să preia controlul.

— Sigur că pot face asta, am spus eu. Sunt patologic obsedată de control. Şi întâmplător, sunt foarte bună în meseria mea. Totuşi, înainte de a discuta mai departe, ar fi bine să vii la studioul meu şi să...

— Eşti angajată, zise el brusc.

Atunci am început să râd.

— Sunt sigură că vei dori să discuţi cu Bethany întâi.

Ryan dădu din cap negativ.

— Voi stipula că angajarea ta este o cerinţă pentru derularea contractului. Nu va avea nimic de obiectat.

— De obicei, procedura înainte de a începe contractul este vizita la studio. Ne uităm la un portofoliu şi discutăm idei şi posibilităţi...

Joe interveni cu o privire amuzată:

— Rye, eu nu cred că aici problema se pune dacă o angajezi pe Avery sau nu. Părerea mea este că ea încearcă să se decidă dacă te acceptă sau nu.

— De ce să nu mă accepte? întrebă Ryan, săgetându-mă cu privirea, evident contrariat.

Pe când mă străduiam să emit rapid un răspuns diplomatic, Jack reveni şi ne întrerupse.

— Salut, Rye. Adusese şampanie pentru Ella şi reuşise să surprindă ultima întrebare. Pentru ce vrei să o angajezi pe Avery?

— Pentru organizarea unei nunţi, spuse Ryan. Bethany este însărcinată.

Jack îl privi mustrător.

— Ce naiba, camarade, zise după câteva momente. Există măsuri de protecţie pentru asta.

Ryan făcu ochii mici.

— Nicio metodă nu e sută la sută sigură, cu excepţia abstinenţei. Explică-i acest cuvânt, Ella – Dumnezeu ştie că până acum nu a auzit de asta.

Jack mustăci.

— Ea mă cunoaşte îndeajuns de bine, ca să nu se sinchisească.

În sinea mea mi-am zis că, în ciuda manierelor elegante şi a siguranţei de sine a lui Ryan, probabil omul simţea ce ar fi simţit orice bărbat în situaţia aceasta: nelinişte, frustrare şi absolută nevoie de a deţine controlul măcar asupra unor lucruri.

— Ryan, l-am luat eu calm, îţi înţeleg dorinţa de a începe să iei decizii imediat, dar nu aşa îţi alegi un organizator de nunţi. Dacă vrei să mă angajezi pe mine, vino la studioul nostru, cât de curând doreşti şi vom sta de vorbă. Pe durata discursului meu am reuşit să scot din plic o carte de vizită pe care i-am înmânat-o.

Ryan o luă şi o puse în buzunar încruntat.

— Luni dimineaţă?

— Pentru mine e perfect.

— Avery, zise Ella, poţi să-mi dai şi mie o carte de vizită? Am nevoie de ajutorul tău.

Jack îi aruncă o privire nedumerită.

— Noi suntem deja căsătoriţi.

— Nu pentru asta, ci pentru petrecerea lui Haven înainte de naşterea copilului. Ella luă de la mine cartea de vizită şi-mi zise cu ochi rugători: cât de bună eşti să salvezi un dezastru pe cale a se petrece? A trebuit să organizez o petrecere pentru naşterea copilului cumnatei mele, Haven, fiindcă ea este ocupată cu deschiderea unui salon – propria

ei afacere – şi eu, care sunt o leneşă din fire, am tot amânat demararea operaţiunii. Haven mi-a spus că nu doreşte o petrecere tradiţională pentru fete, ci mai degrabă un eveniment dedicat familiilor. Totul este planificat doar pe jumătate, dar deja este un dezastru.

— Când va avea loc? am întrebat eu.

— În weekend-ul următor, zise Ella crispată.

— Voi face tot posibilul sa iasă. Nu pot promite miracole, dar...

— Îţi mulţumesc, ce eliberare! Orice vei putea face, va fi minunat. Dacă vrei să...

— Stai puţin, zise Ryan. De ce Ella a primit instantaneu un Da, iar eu nu?

— Fiindcă ea are mai mare nevoie de ajutor, răspunse Joe. Ai fost vreodată la o petrecere de-a Ellei?

Ella îl privi, avertizându-l, deşi de-abia se abţinea să nu râdă.

— Tu ai grijă ce vorbeşti...

Joe îi aruncă un zâmbet fermecător, apoi îi zise lui Ryan:

— Hai să mergem la un meci duminică, spuse el.

— Sună perfect. Ryan făcu o pauză, apoi întrebă zâmbind subtil: trebuie să vină şi Jack de data aceasta?

— Să fii convins că voi veni, zise Jack, Eu sunt singurul care plăteşte berile.

Joe mă luă de braţ.

— Ne vedem puţin mai târziu, le zise el. Vreau să aflu părerea lui Avery despre nişte picturi pentru care aş vrea să licitez.

Ella îmi făcu semn cu ochiul, iar Joe mă conduse încet.

— Crezi că vărul tău va reuşi să meargă până la capăt? l-am întrebat pe Joe aproape şoptit. Dacă ar mai trage de timp şi s-ar mai gândi puţin...

— Rye nu se va răzgândi, zise Joe. Tatăl lui a murit când el avea zece ani. Crede-mă, nu ar fi capabil să-şi lase copilul să crească fără tată.

Am intrat în ascensor.

— Dar mi se pare că nu a evaluat toate opţiunile.

— Aici nu există opţiuni. Dacă aş fi în locul lui, aş face acelaşi lucru.

— Ai lua de soţie o femeie pe care ai lăsat-o însărcinată accidental, chiar dacă nu ai iubi-o?

— Sigur că da. De ce eşti aşa surprinsă?

— Nu ştiu, dar... este o noţiune demodată, atâta tot.

— Aşa se cuvine să facă.

— Nu sunt întru totul de acord. Şansele să divorţeze sunt foarte mari, atunci când o căsnicie începe astfel.

— În familia mea, dacă laşi însărcinată o femeie, îţi asumi responsabilitatea.

— Dar oare Bethany ce vrea?

— Ea vrea să se mărite cu un bărbat cu bani. Nu-i pasă prea mult cine este acela, atâta timp cât îşi permite să o întreţină.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Scumpo, toată lumea ştie. Joe privi afară, prin pereţii de sticlă ai ascensorului. Ryan şi-a petrecut toată viaţa preocupat doar de muncă, apoi, când în sfârşit se hotărăşte şi el să ia o pauză, ca să se distreze puţin, ajunge de gât cu Bethany Warner. O petrecăreaţă. O profesionistă în ale mondenului. Nu te laşi prins de o fată ca ea. Habar nu am ce naiba a fost în capul lui.

Se deschiseră uşile şi ne aflam din nou la parter. Joe m-a luat de mână şi a început să mă tragă după el prin mulţime.

— Ce facem acum? l-am întrebat eu.

— Vreau să găsesc un loc unde să putem vorbi.

M-am albit la faţă, convinsă fiind ce subiect avea de gând să abordeze.

— Aici? Acum? Nu avem pic de intimitate.

Joe îmi replică pe un ton absolut sardonic:

— Am fi avut suficientă intimitate, dacă ridicai receptorul când te-am sunat.

Am continuat să ne strecurăm printre invitaţii care

umpluseră salonul, oprindu-ne puţin pentru scurte conversaţii. Chiar şi în această adunare ciudată de necunoscuţi, era clar că persoana lui era una specială. Combinaţia numelui său, cu banii şi înfăţişarea era exact tot ce-i trebuie unui bărbat pentru a avea lumea la picioare. Cu o eleganţă deosebită însă, el respingea interesul pentru sine, transformându-l în ceva ce-i făcea pe ceilalţi să pară mult mai interesanţi.

În sfârşit am reuşit să ne retragem într-o încăpere lambrisată cu lemn natur, plină de rafturi cu cărţi, cu tavanul jos şi podeaua acoperită de un imens covor persan. Joe închise uşa şi zgomotul conversaţiilor sau muzica şi râsetele nu se mai auzeau aproape deloc. Când se întoarse cu faţa spre mine, de pe chip îi dispăruse masca politeţii şi socializării. Simţeam cât de tare îmi bate inima, aproape să-mi spargă pieptul.

— De ce ai spus că pentru noi nu există nicio şansă să mergem mai departe? mă întrebă.

— Dar nu e evident?

Joe se uită la mine şi zâmbi caustic.

— Avery, sunt bărbat. Pentru mine nimic nu e evident într-o relaţie.

Oricât de mult am încercat să-i explic, am ştiut că finalul avea să sune deplorabil sau autocompătimitor. *„Nu vreau să sfârşesc prin a fi rănită de tine, aşa cum ştiu că o vei face. Ştiu cum merg lucrurile astea. Tu vrei sex şi distracţie, iar când ele se vor termina, vei merge mai departe, dar eu nu, fiindcă vei zdrobi şi ce a mai rămas din biata mea inimă”.*

— Joe... o noapte cu tine a fost exact ce-mi doream şi a fost minunată. Dar, eu am nevoie de altceva. M-am oprit, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite explicaţiei.

Atunci el făcu ochii mari şi-mi rosti numele aproape în şoaptă. Tulburată fiind de brusca lui schimbare de atitudine, am început să mă retrag, în timp ce el avansa spre mine. Mă cuprinse cu o mână, iar cu palma cealaltă

îmi atinse obrazul.

— Avery, iubito... în glasul lui am perceput o tandreţe debordantă, o îngrijorare brută... sexuală. Dacă nu ţi-am oferit ce aveai nevoie... dacă nu te-am satisfăcut... nu trebuia decât să-mi ceri.

Capitolul nouă

Realizând că Joe a interpretat greşit, am început să mă bâlbâi.

— Nu este vorba că... nu la asta m-am referit când am...

— Mă voi revanşa faţă de tine. Mă mângâie pe obraz şi apoi gura lui se contopi cu buzele mele într-un sărut atât de erotic, pe cât era de blând. Mai acordă-mi o – noapte cu tine. Poţi să-mi ceri orice. Orice. Iubito, te voi face să te simţi atât de bine... există atâtea moduri... Nu trebuie decât să te culci cu mine şi voi avea grijă de tine.

Fermecată, am încercat totuşi să-i explic neînţelegerea, dar când am deschis gura, Joe a început să mă sărute iar şi iar, murmurând promisiuni despre plăcerile pe care mi le va oferi şi ce va face pentru mine. Părea măcinat de remuşcări, dar era hotărât... şi spre ruşinea mea, mi se părea extrem de sexy să mă aflu în braţele unui mascul uriaş, excitat, care-şi cerea scuze într-una şi mă săruta.

Cu timpul a început să nu mi se mai pară foarte important să mă eliberez. Gura lui o devasta pe a mea, flămândă, dar atât de senzuală, încât mă simţeam vlăguită. Chimia nebună dintre noi era nu numai plăcută, dar şi necesară, de parcă aveam nevoie de el ca să respir, iar trupul meu nu va mai funcţiona, dacă nu continuam să-l ating pe al lui.

Mă trase foarte aproape de el lipindu-şi coapsele de ale mele, moment în care i-am simţit erecţia agresându-mă exact în locul acela sensibil, intim. M-am cutremurat şi am început să respir sacadat, zgomotos. Amintindu-mi cum fusese momentul când m-a pătruns – mă copleşi o fierbinţeală tulburătoare şi tot ce-mi doream acum era să mă las pe podea, trăgându-l după mine şi cerându-i să mă ia acolo, chiar acum. I-am primit cu nerăbdare limba, care-mi cerea să o adăpostesc în gura mea. Şi i-am auzit un

geamăt gutural, prelung. Şi-a lipit palma de sânul meu.

Mi-am dat seama că situaţia putea exploda oricând, dacă ne pierdeam controlul şi atunci l-am împins, până ce mi-a dat drumul. M-am zvârcolit, ca să mă depărtez de el, gâfâind, iar când a întins iar mâna spre mine, l-am oprit, tremurând.

— Stai... stai... gâfâiam de parcă aş fi alergat o sută de metri. La fel şi Joe. Am reuşit să ajung la un fotoliu cu spătar înalt şi m-am aşezat. Picioarele nu mă mai ascultau. Toţi nervii se cutremurau, protestând. Cred că nu putem vorbi, fără o zonă-tampon între noi. Te rog să nu... rămâi acolo şi lasă-mă să-ţi spun doar câteva cuvinte, bine?

Joe îşi strecură mâinile în buzunare şi dădu din cap, consimţind. Începu să se plimbe calm.

— Asta ca să clarific lucrurile, am început eu, simţind cum îmi pulsează obrajii. În seara aceea am fost mai mult decât satisfăcută. Eşti grozav în pat, precis ţi-au mai spus-o şi alte femei. Dar eu vreau un tip obişnuit, cineva de care să fiu sigură, iar tu... tu nu eşti tipul acela.

Joe se opri în loc şi îmi aruncă o privire enervată.

Mi-am umezit buzele uscate între timp, încercând să-mi controlez pulsul.

— Vezi, e ca şi când... demult, mama mea îşi dorea de ziua ei o poşetă Chanel. A lipit pe frigider o imagine tăiată dintr-o revistă şi numai despre ea vorbea. Tatăl meu vitreg i-a cumpărat-o. Ea a păstrat-o pe raftul de sus al şifonierului, în ambalajul ei original în care o primise. Dar niciodată nu a purtat poşeta aceea. Câţiva ani mai târziu, am întrebat-o de ce poşeta Chanel a rămas tot timpul în şifonier, iar ea nu a scos-o deloc de acolo. Mi-a spus că era prea frumoasă pentru a fi purtată zi de zi. Prea elegantă. Nu voia să-şi facă griji că o deteriorează sau că o pierde şi, mai mult de atât nu se potrivea deloc cu niciuna din hainele ei. Nu se potrivea cu persoana care era ea. Am făcut o pauză, apoi l-am întrebat pe Joe: înţelegi la ce mă refer?

Joe dădu din cap negativ, vădit iritat.

— Tu eşti poşeta Chanel, am spus atunci.

Zâmbetul lui ironic s-a accentuat.

— Avery, hai să lăsăm metaforele. Mai ales pe acelea în care mă aflu într-un şifonier.

— Bine, dar ai înţeles ce vreau să…

— Vreau un motiv real pentru care nu doreşti să te mai întâlneşti cu mine. Ceva ce pot înţelege. Cum ar fi că nu-ţi place mirosul meu, sau mă consideri un nemernic.

Am lăsat privirea în jos şi am desenat cu vârful unghiei modelul de pe tapiţeria fotoliului.

— Îmi place mirosul tău şi nu eşti deloc nemernic. Dar… eşti un jucător.

O pauză interminabilă urmă cuvintelor mele, după care replica lui perplexă mi-a răsunat în urechi:

— Eu?

Am ridicat privirea. Nu mă aşteptam să-l văd atât de intrigat.

— De unde ţi-a venit ideea aceasta? m-a întrebat.

— Am fost alături de tine, Joe. Am fost martora directă a manevrelor tale de agăţat. Conversaţia, dansul, felul în care ai ştiut exact cum să joci, ca să mă simt bine cu tine. Iar când am ajuns în pat, ai avut prezervativul exact la îndemână, chiar acolo, pe noptieră, ca să nu faci nicio pauză în acţiune. Evident, ţi-ai calculat fiecare pas în prealabil.

Privirea pătrunzătoare pe care mi-a aruncat-o m-a uluit, completată fiind şi de îmbujorarea lui subită.

— Eşti furioasă pentru că am avut prezervativ? Ai fi preferat să nu fi folosit unul?

— Nu! Chestia e că totul a fost atât de… bine exersat. Atât de convenabil. O rutină pe care ai perfectat-o.

Tonul lui era calm, dar acuzator:

— Există o diferenţă între a avea experienţă şi a fi un jucător. Eu nu înscriu la femei. Nu am o rutină. Faptul că mi-am aşezat portmoneul pe noptieră nu face din mine un

Casanova.

— Ai fost cu o mulţime de femei, am insistat eu.

— Cum defineşti „o mulţime”? Există un număr pe care ar trebui să nu-l depăşesc?

Tulburată de tonul lui ironic, am întrebat:

— Înainte de weekendul trecut, te-ai mai culcat vreodată cu o femeie chiar de la prima întâlnire?

— O dată. În liceu. Regulile au fost stabilite în prealabil. Ce importanţă are asta?

— Ce vreau să subliniez este că sexul nu înseamnă acelaşi lucru pentru tine, ca şi pentru mine. Aceasta a fost singura aventură de o noapte din viaţa mea, ca să nu mai amintesc şi că este prima dată când mă culc cu altcineva, după Brian. Tu şi cu mine nici măcar nu am ieşit la o întâlnire vreodată. Poate că nu te consideri jucător, dar comparat cu...

— Brian? întrebă el interesat.

Regretând că mi-a scăpat de pe buze, am răspuns scurt:

— Logodnicul meu. Eram logodiţi şi ne-am despărţit. Nu e nimic important. Ce vreau să spun este că...

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu contează. M-am încordat, văzându-l pe Joe că se apropie de mine.

— Când? a insistat el.

— Acum ceva vreme. M-am ridicat de pe fotoliu şi am făcut un pas înapoi. Joe, ai uitat de zona tampon...

— Când te-ai culcat ultima dată cu el? Sau cu altcineva? Joe ajunse la mine şi mă cuprinse de ambele braţe. M-am lipit cu spatele de cărţile aranjate pe rafturi, înghesuită fiind de trupul lui uriaş.

— Dă-mi drumul, am spus încet. Mi-a fost imposibil să-i ocolesc privirea. Te rog. Joe era de neînduplecat.

— Un an? Doi? Văzându-mă că tac, a început să mă mângâie pe braţe în sus, palma lui fierbinte făcându-mi pielea ca de găină. Glasul lui se domoli. Mai mult de doi ani?

Niciodată nu m-am simţit atât de vulnerabilă sau consternată. Prea mult din trecutul meu fusese dezvăluit, concomitent cu o avalanşă de îndoieli şi naivitate. Chinuită fiind de atâta expunere, mi-a trecut prin minte că poate l-am judecat diferit de cum ar fi făcut-o o femeie mai puternică emoţional.

Am privit cu disperare spre uşă.

— Trebuie să ne întoarcem la petrecere...

Joe m-a tras uşor spre el, ca să mă strângă în braţe. Deşi am protestat la început, puterea lui a învins.

— Acum înţeleg, l-am auzit după câteva secunde. Aş fi vrut să-l întreb ce anume crezuse el că a înţeles, dar am rămas mută, ca într-o transă. Minutele treceau unul după altul.

Când am deschis gura să spun ceva, el m-a oprit, strângându-mă şi mai tare la piept. Cum am rămas la adăpostul oferit de pieptul lui puternic, care tresălta în ritmul respiraţiei, încet, încet am început să mă liniştesc. Mă copleşea un sentiment dulce-amar că aceasta era ultima dată când mă ţinea în braţe.

După aceea, amândoi ne vom retrage, ca să evaluăm pierderile. Vom lăsa în urma noastră amintirea acelei nopţi. Totuşi, aveam să-mi amintesc mereu această îmbrăţişare, fiindcă ea mi-a adus sentimentul cel mai plăcut, mai sigur şi mai cald, pe care l-am încercat vreodată în viaţa mea.

— Ne-am culcat împreună mult prea curând, zise el în cele din urmă. Greşeala mea.

— Nu, nu a fost...

— Ba a fost. Mi s-a părut atunci că nu ai prea multă experienţă, dar erai dornică şi... a fost mult prea frumos, ca să mă opresc. Nu am avut intenţia să mă joc cu tine. Sunt...

— Nu te scuza pentru că ai făcut sex cu mine!

— Uşurel, zise Joe netezindu-mi părul. Nu regret că s-a întâmplat, doar că s-a întâmplat mult prea curând pentru

tine, aşa încât te-ai simţit stresată. Se aplecă să mă sărute pe lobul urechii, iar gestul lui mă făcu să vibrez. Nu a fost o întâmplare, murmură el. Cel puţin nu pentru mine. Dar, dacă aş fi ştiut că te va speria, nu aş fi ajuns atât de departe.

— Dar nu m-a speriat, am zis eu, evaluând consecinţele comportamentului meu de virgină îngrozită.

— Eu aşa am crezut. Se apucă să-mi maseze uşor ceafa, gest care transformă tensiunea în plăcere. Cu greu mă abţineam să nu mă întind ca o pisică şi să încep să torc. Am căutat să par indignată, când l-am întrebat:

— Ce ai vrut să spui cu fraza aceea, că nu aş avea experienţă? Am făcut ceva ce nu trebuia? Am fost o dezamăgire? Am fost...

— Da, spuse Joe. Mi se pare o mare dezamăgire când realizez că am insistat, chiar văd stele verzi de necaz. Atât de deprimat am fost că nu-mi răspunzi, încât de atunci te-am tot urmărit. Îşi sprijini braţele de-o parte şi de cealaltă a bibliotecii, ţinându-mă prizoniera lui.

— Acum s-a terminat, am îngăimat eu. Cred că ar trebui să ştergem totul cu buretele, considerând că a fost un... un moment de spontaneitate. Mai mult nu am putut spune, fiindcă el se aplecase deja sa mă sărute pe gât.

— Nu poate să se termine, fiindcă nici nu a început, îmi şopti cu gura lipită de gâtul meu. Hai să-ţi spun ce are să se întâmple, fetiţo cu ochi negii: vei răspunde la telefon atunci când te voi suna. Îmi vei permite să te invit undeva şi vom sta de vorbă. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt. Cu vârful limbii căută vena care pulsa şi acolo buzele lui zăboviră mai mult, savurând ritmul debordant. Aşa că o vom lua încetişor. Te voi cunoaşte. Mă vei cunoaşte. Iar după aceea va depinde numai de tine.

— E prea târziu, am reuşit să rostesc, gâfâind de dorinţă. Faptul că ne-am culcat împreună a stricat partea cu ne-vom-cunoaşte.

— Nu e nimic stricat. Este doar puţin mai complicat.

Îmi era clar că, dacă aveam să accept invitaţia lui din nou, îmi va zdrobi inima. Parcă o ceream.

— Joe, nu cred că...

— Acum nu lua nicio hotărâre, zise el, ridicându-şi privirea. Discutăm mai târziu. Pentru moment... făcu un pas înapoi şi-mi întinse o mână. Hai să mergem în lume să luăm cina. Vreau o şansă să dovedesc că pot să mă stăpânesc atunci când sunt cu tine. Privirea lui mă parcurse rapid, fierbinte. Dar îţi jur, Avery Crosslin... nu-mi va fi deloc uşor.

Cina a reprezentat un festin care a cuprins şase feluri de mâncare, prezentată pe fundalul unui duet de viori. Cortul fusese decorat cu alb şi negru, la mijloc aflându-se un ansamblu din orhidee albe, care creau decorul perfect pentru o licitaţie cu obiecte de artă. M-am aşezat la o masă de zece persoane alături de Joe, Jack, Ella şi câţiva prieteni ai acestora.

Joe era foarte relaxat şi bine-dispus, iar din când în când îşi rezema braţul pe spătarul scaunului meu. Tot grupul era antrenat într-o conversaţie amuzantă şi se vedea clar că fiecare avea uşurinţa de a discuta la asemenea ocazii, semn că o făceau adeseori şi cunoşteau exact modalităţile de a menţine conversaţia fluentă. Fraţii Travis glumeau între ei cu eleganţă, fapt care reflecta clar bucuria de a se afla unul în compania celuilalt.

Joe povesti o întâmplare petrecută recent într-o călătorie făcută pentru a imortaliza nişte locuri pentru ultima ediţie a revistei Texas. Era vorba de activităţi şi locuri pe care niciun texan nu trebuia să le rateze. Printre ele se număra localul lui Billy Bob din Fort Worth, apoi un restaurant din San Antonio, unde se mânca friptură de pui cu sos alb şi în sfârşit vizitarea mormântului lui Buddy Holly, în Lubbock. Ella comentă că nu-i place friptura de pui cu sos alb, moment în care Jack îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Îi place puiul uscat, mărturisi el, ca şi când ar fi fost o blasfemie.

— Nu uscat, protestă Ella, ci prăjit. Şi, dacă mă întrebi pe mine, să baţi carnea de pui, apoi să o prăjeşti bine şi să o cufunzi în sos este cel mai rău...

Jack îi puse delicat degetul peste gură.

— Nu în public, o avertiză el. Simţind-o că zâmbeşte, îşi retrase degetul şi o sărută.

— Am mâncat friptură de pui la micul dejun, interveni Joe. Cu două ouă prăjite alături.

Jack îl privi aprobator.

— Uite ăsta este un bărbat adevărat, îi zise Ellei.

— Uite asta este o tragedie cardio-vasculară în aşteptare, îi replică ea soţului zâmbitor.

Ceva mai târziu, când eu şi Ella ne îndreptam spre toaletă, am remarcat:

— Dar ştiu că la masa noastră nu e criză de testosteron.

Ella zâmbi.

— Aşa au fost crescuţi. Fratele cel mai mare, Gage, este la fel. Dar nu-ţi face griji: cu toţi muşchii şi făloşenia lor, bărbaţii din neamul Travis sunt oameni cu minte luminată. Asta după standardele texane, adăugă ea, după câteva momente.

— Aşadar Jack te ajută prin casă cu treburi zilnice şi schimbatul scutecelor?

— Absolut. Totuşi, există anumite reguli masculine, cum ar fi deschisul uşii sau ţinutul scaunului, care nu se vor schimba niciodată. De vreme ce Joe este foarte interesat de tine, îţi spun acum şi aici să nu încerci să plăteşti nota pe din două cu el, când veţi ieşi în oraş. Mai degrabă şi-ar face hara-kiri cu cuţitul de friptură.

— Nu ştiu dacă voi ieşi vreodată eu Joe, am zis eu precaută. Poate ar fi mai bine să nu o fac.

— Ba eu sper să o faci. Este un bărbat grozav.

Am ieşit din cort, îndreptându-ne spre aleea cu flori către casă.

— L-ai putea cataloga drept jucător? am întrebat-o eu. Un bărbat care zdrobeşte inimi?

— Eu nu m-aş exprima aşa. Ella făcu o pauză, după care răspunse sincer: Femeile îl plac pe Joe, iar lui Joe îi plac femeile, aşa că... da, au fost una sau două, care şi-au dorit de la el mai mult decât era el dispus să ofere. Să spunem lucrurilor pe nume, multe femei l-ar înhăţa imediat, doar pentru a purta numele Travis.

— Eu nu sunt una dintre ele.

— Sunt convinsă că acesta este şi unul dintre motivele pentru care Joe te place. Ne-am oprit în faţa unei sculpturi, moderniste, făcută din plachete metalice groase, ale căror muchii erau curbate şi formau o siluetă umană. Ella îmi spuse în şoaptă:

— Bărbaţii din neamul Travis au o obsesie pentru normalitate. Vor să facă parte din lumea reală, pe care să o perceapă exact ca oamenii obişnuiţi, ceea ce e practic imposibil la nivelul lor. Mai presus de toate, vor să fie trataţi ca oamenii de rând.

— Ella... ei nu sunt oameni de rând. Nu-mi pasă cât de mult pui prăjit mănâncă, nu sunt obişnuiţi. Banii, numele, înfăţişarea... la ei nimic nu e obişnuit, oricât de mult le-ar plăcea sa creadă altceva.

— Ei nu cred altceva, zise Ella gânditoare, pur şi simplu este vorba de... nişte valori după care vor să trăiască. Încercând să şteargă distanţa dintre ei şi ceilalţi oameni. Aşa îşi menţin ego-ul curat şi îşi închipuie că sunt sinceri cu ei înşişi. Zâmbi şi ridică din umeri. Eu cred că merită puţină încredere pentru că fac acest efort... tu nu crezi?

Capitolul zece

Luni dimineaţa, la ora nouă, Ryan Chase a ajuns la studioul *Crosslin Event Design,* hotărât să spună sau să facă orice era necesar pentru „a rezolva problema” şi a merge mai departe. Doar că o nuntă nu trebuie să constituie o problemă, ci un eveniment fericit. Uniunea dintre doi oameni care doresc să-şi petreacă toată viaţa împreună.

Totuşi, în acest moment al carierei mele, deja am învăţat că multe nunţi nu se potrivesc tiparului de basm. Aşadar, în cazul de faţă, obiectivul meu era să-mi dau seama ce era fezabil. Ce ar fi părut adecvat pentru un mire care-şi percepe propria cununie ca pe o obligaţie.

L-am invitat pe Ryan în studio şi i l-am prezentat Sofiei, singura persoană care participa la această întâlnire. Celorlalţi, mai ales lui Steven, le-am spus să nu vină până la prânz. Ryan păru plăcut surprins de ambianţa studioului nostru şi admiră şirul de gemuleţe ale fostei fabrici, rămas intact.

— Îmi place locul acesta, zise el. Credeam că totul va fi roz.

Eu şi Sofia am început să râdem.

— Noi chiar locuim aici, i-am zis eu, aşa că trebuie să fie confortabil, deci nu prea extravagant. Câteodată mai organizăm şi alt gen de evenimente, în afară de nunţi.

— Este interesant că aţi reuşit să păstraţi câteva elemente industriale, zise Ryan privind ţevile din tavan, rămase la vedere. Şi eu am câteva proiecte de restaurare. Săli vechi de tribunal, teatre şi muzee. Îmi plac mult clădirile cu personalitate.

Ne-am aşezat pe canapeaua albastră şi am urmărit pe un monitor video câteva imagini de la câteva nunţi organizate şi coordonate de studioul nostru.

— Ryan, am început eu calmă, m-am gândit foarte mult la circumstanţele voastre. Toate nunţile vin cu un bagaj de stres inevitabil. Aşadar, dacă la stresul sarcinii lui Bethany adaugi drama pe care Hollis o va aduce la masă, atunci totul va fi…

— Un coşmar? mă ajută el.

— Voiam să spun „provocare”, am continuat eu. Nu te-ai gândit că ar fi mai bine să fugi cu Bethany? Fiindcă am putea aranja ceva simplu şi romantic şi care pentru voi doi ar fi mult mai uşor.

Sofia tresări şi îmi aruncă o privire dezarmată. Ştiam că se întreabă de ce risc să pierd o ocazie uriaşă pentru afacerea noastră. Totuşi, trebuia să pun pe tapet ideea fugii mirilor – altminteri nu aş mai fi putut trăi cu mine însămi. Ryan dădu din cap negativ.

— În niciun caz Bethany nu ar marşa cu aşa ceva. Mi-a spus că toată viaţa ei a visat la o nuntă grandioasă. După ce s-a mai relaxat puţin, ochii lui albaştri s-au încălzit şi ei. Oricum, frumos din partea ta că ai pus problema. Mulţumesc din suflet pentru că te-ai gândit la sentimentele mele. Ultimele cuvinte fuseseră rostite nu cu auto-compătimire, ci pe un ton foarte amical.

— Sentimentele tale sunt importante, am spus eu. De asemenea părerile tale. Încerc să-mi dau seama cât te vei putea implica în procesul organizării evenimentului. Unii bărbaţi doresc să participe la toate deciziile, pe când alţii…

— Eu nu, zise el sec. Voi lăsa totul la alegerea lui Bethany şi Hollis. Nu că aş avea de ales, oricum. Ceea ce nu doresc este ca nunta să se transforme într-o… Se opri aici, căutând un cuvânt cât mai potrivit.

— *„Una paletada hortera”,* veni Sofia cu răspunsul. Văzându-ne nedumeriţi, făcu şi traducerea. Nu cred că există o expresie potrivită în engleză, dar cea mai bună traducere ar fi o „lopată plină cu fecale”.

Ryan râse şi atunci faţa i se lumină radical.

— Exact asta am vrut să spun.

— Atunci e bine, am zis eu. Cât vor dura pregătirile, te voi informa periodic despre deciziile luate. Dacă va exista ceva care nu-ţi place, voi face modificări. S-ar putea să apară câteva lucruri pentru care să trebuiască să faci un compromis, dar per total, nunta va fi una elegantă. Şi nu se va transforma în Hollis Warner Show.

— Mulţumesc, spuse Ryan din suflet. Se uită la ceas. Dacă pentru moment am stabilit câte ceva…

— Stai, cum rămâne cu cererea? l-am întrebat eu.

L-am văzut că se frământă.

— Probabil că weekendul viitor o voi cere de soţie pe Bethany.

— Da, dar ştii cum vei face asta?

— Voi cumpăra un inel şi o voi invita la cină. Văzându-mi expresia feţei, se încruntă şi el. Ce e rău în asta?

— Absolut nimic. Dar ai putea face asta cu puţină imaginaţie. Am putea veni noi cu ceva drăguţ şi uşor.

— Nu mă pricep la drăguţ, zise Ryan.

— Du-o pe insula Padre, sugera Sofia. Staţi o noapte într-o vilă pe plajă. A doua zi dimineaţa, puteţi pleca la o plimbare pe plajă…

— Iar tu te vei preface apoi că ai găsit un mesaj într-o sticlă, am continuat eu şedinţa de brainstorming.

— Nu, nu, m-a întrerupt Sofia. Nu într-o sticlă… într-un castel de nisip. Vom angaja un sculptor în nisip profesionist să se ocupe de asta…

— Pe baza unei schiţe făcută de Ryan, am adăugat eu. Fiind arhitect, poate desena un castel de nisip special pentru Bethany.

— Perfect, exclamă Sofia şi amândouă am bătut palma. Ryan se uită pe rând la noi două, de parcă asista la un meci de tenis.

— Apoi vei îngenunchea şi o vei cere, am continuat eu, şi…

— Chiar trebuie să stau în genunchi când o voi cere? întrebă Ryan.

— Nu, dar aşa e tradiţia.

Ryan îşi frecă bărbia, evident deranjat de idee.

— Bărbaţii îngenuncheau atunci când erau unşi cavaleri, sublinie Sofia.

— Sau când erau decapitaţi, adăugă Ryan sec.

— Îngenunchiat vei da mai bine în fotografii, am spus eu.

— Fotografii? se miră Ryan. Vreţi să o cer pe Bethany cu fotografi de faţă?

— Doar unul, am răspuns rapid. Nici nu-l vei observa. Îl vom camufla.

— Îl vom ascunde într-o dună de nisip, adăugă Sofia.

Puţin încruntat, Ryan îşi trecu degetele prin părul şaten, cu reflexe roşiatice şi tuns scurt. M-am uitat la Sofia şi am zis:

— Lasă. Aparatul foto în momentul, cererii în căsătorie mi se pare ca o lopată cu fecale.

Ryan şi-a plecat capul în pământ, dar nu înainte să-i zăresc un zâmbet pe buze.

— La naiba, murmură el.

— Ce?

— Propunerea de a te avea ca organizator la nunta noastră pare să fie primul, lucru drăguţ pe care Hollis l-a făcut vreodată pentru mine. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i mulţumesc.

— Ai răspuns, răsună glasul evident surprins al lui Joe în aceeaşi seară.

Am zâmbit şi m-am lăsat pe perne, cu mobilul la ureche.

— Aşa mi-ai spus să fac.

— Unde eşti acum?

— În pat.

— Să te sun altădată?

— Nu. Nu dormeam. Mereu stau întinsă pe pat şi citesc ceva la sfârşitul zilei.

— Ce-ţi place să citeşti?

Am privit lung teancul de cărţi cu coperţi colorate de pe noptieră şi am răspuns amuzată:

— Poveşti de dragoste. Acelea care se termină cu bine.

— Nu te plictiseşti niciodată de faptul că ştii cum se va termina cartea?

— Nu, asta e partea cea mai bună. Finalurile cu „Au trăit fericiţi până la moarte” nu se găsesc în viaţa reală, nici măcar în afacerea cu nunţi. Măcar în cărţi pot să contez pe aşa ceva.

— Am întâlnit şi câteva căsnicii fericite în viaţa reală.

— Da, dar nu rămân aşa, din păcate. Fiecare căsătorie începe ca un final fericit, apoi se transformă într-o căsnicie.

— Cum a ajuns organizatoare de nunţi o fată atât de neîncrezătoare în finaluri fericite?

I-am povestit despre prima mea slujbă, după ce am absolvit designul vestimentar, cum am fost ucenica unui designer din New York care producea rochii de mireasă, cum am administrat camera cu eşantioane, învăţând să analizez rapoartele de vânzări, dezvoltând relaţii cu cumpărătorii.

După aceea am lucrat la câteva creaţii ale mele, câştigând un premiu de designer debutant. Dar, când am încercat să-mi creez propria firmă, nu am mai reuşit să mă ridic de la pământ Nimeni nu şi-a mai arătat entuziasm pentru a mă susţine.

— Sincer, am fost şocată, i-am zis lui Joe. Colecţia pe care am pregătit-o a fost minunată. Aveam deja o reputaţie şi-mi alcătuisem o baterie de contacte celebre. Nu mi-am putut da seama ce a mers prost. Aşa că am sunat-o pe Jasmine, iar ea a spus că...

— Cine e Jasmine?

— Ah, am uitat că nu ţi-am povestit de ea. Jasmine e cea mai bună prietenă a mea din New York. Mentorul meu. Este director de modă la revista *Glimmer*. Ştie totul despre stil şi poate spune cu siguranţă care trenduri vor fi la înălţime şi care nu se vor ridica niciodată. Te plictisesc? l-am întrebat.

— Absolut deloc. Spune-mi ce a zis ea.

— Jasmine a spus că am creat o colecţie ireproşabilă, concepută cu multă competenţă. Totul era de bun gust.

— Atunci care era problema?

— Asta era problema. Nu am riscat nimic. Nu mi-am împins ideile destul de departe. Acel *extra-ceva*, scânteia de originalitate... lipsea de acolo. Dar mi-a spus că sunt o femeie de afaceri excepţională. Sunt bună pentru promovare şi interrelaţionare. Pe partea de business a modei eram mai bună ca oricare cunoscut al ei în domeniu. Nu mi-a plăcut să aud toate acele lucruri; voiam să fiu un geniu creativ. Trebuia să recunosc totuşi că mie îmi plăcea afacerea în sine, mai mult decât munca de creaţie.

— Nu e nimic rău în asta.

— Acum ştiu şi eu asta. La vremea aceea, totuşi, mi se părea extrem de dificil să renunţ la ceva pentru care am muncit din greu. La scurt timp după aceea tata a suferit un atac cerebral, aşa că am luat avionul şi am plecat la el la spital, iar acolo am întâlnit-o pe Sofia şi toată viaţa mea s-a schimbat.

— Dar desfacerea logodnei? mă surprinse Joe cu întrebarea. Când a fost?

Recunosc că nu mă simţeam în largul meu să discut despre asta.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Nici nu trebuie.

Blândeţea din glasul lui mi-a liniştit mult apăsarea resimţită în piept. M-am rezemat confortabil pe mormanul de perne.

— Ţi-e dor de New York? m-a întrebat.

— Câteodată. Am făcut o pauză, după care am recunoscut. Mult. Dar în unele zile aproape nu mă mai gândesc deloc la el.

— Ce-ţi lipseşte cel mai mult de acolo?

— Prietenii în primul rând. Apoi, e greu de descris în cuvinte, dar... New York e singurul loc unde aş putea fi

persoana care doresc să fiu. Îmi dă avânt şi îmi hrăneşte speranţele, Doamne, ce oraş. Şi acum visez că într-o zi mă voi întoarce acolo.

— Dar de ce ai plecat de la bun început?

— Am fost puţin... nu mai eram eu... după desfacerea logodnei şi moartea tatălui meu. Aveam nevoie de o schimbare. În special aveam nevoie să fiu cu Sofia. De-abia ne regăsisem. La vremea aceea decizia de a mă muta a fost bună. Poate într-o zi, când Sofia va fi pregătită să preia, mă voi întoarce la New York, să mai fac o încercare.

— Cred că te vei descurca, oriunde vei ajunge. Până atunci, poţi merge în vizită acolo, nu?

— Da, doar că în ultimii trei ani am fost prea ocupată. Totuşi, voi merge curând. Vreau să-mi revăd prietenii. Vreau să merg la câteva piese, la restaurantele mele preferate, pe străduţa unde se ţine târgul cu pashmina de cinci dolari, să mănânc o pizza adevărată, la un bar pe un acoperiş din Fifth, de unde vezi cel mai bine Empire State Building...

— Cunosc barul acela.

— Da?

— Absolut. Acela cu grădină.

— Da! Nu-mi vine să cred că ai fost acolo!

Joe păru amuzat.

— În ciuda aparenţelor, află că am ieşit şi eu din statul Texas.

Mi-a povestit despre câteva dintre drumurile lui la New York. Am schimbat impresii despre locuri unde am călătorit fiecare şi unde am dori să ne întoarcem, sau unde nu. Despre libertatea de a călători singur, dar şi despre singurătate.

Când mi-am dat seama ce târziu era, nu mi-am imaginat că vorbisem eu el două ore. Am convenit că era timpul să ne spunem noapte bună, dar nu doream să mă opresc. Aş fi putut să mai vorbesc.

— A fost amuzant, am spus eu uşor înfierbântată şi

veselă. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă aşa. A urmat o tăcere scurtă, timp în care mi-am acoperit ochii cu palma, realizând că nu-mi puteam retrage cuvintele precipitate.

Tonul lui Joe părea amuzat.

— Atunci eu o să te mai sun, zise el, dacă-mi vei mai răspunde.

Capitolul unsprezece

Cum era de aşteptat, am conversat în fiecare seară, timp de o săptămână, inclusiv într-o seară târziu, când Joe s-a întors de la o şedinţă foto în Brownwood. Făcuse o sesiune foto pentru un tânăr congresman, care fusese ales în Senat la al doilea tur.

Congresmanul fusese un subiect dificil, dominator şi straniu, pozând ca un politician, cocoşeşte, în ciuda eforturilor lui Joe de a-l surprinde într-un moment relaxat. Mai mult tipul era un lăudăros, care făcea uz de numele unor personalităţi, pentru a se împăuna, calităţi care pentru un Travis sunt inacceptabile.

Am vorbit tot drumul înapoi spre Houston, în vreme ce Joe conducea şi mi-a povestit despre şedinţa foto, iar eu l-am informat despre evoluţia planurilor pentru petrecerea lui Haven înainte de naşterea copilului. Urma să aibă loc la reşedinţa familiei Travis: River Oaks, care nu fusese locuită de la moartea lui Churchill, mai ales fiindcă nimeni nu ştia cui îi trebuie.

Nicu un membru al familiei Travis nu voia să se vândă casa – era locul unde crescuseră – dar nici nu se găsea cineva care să vrea să o ocupe. Era prea mare. Cu prea multe amintiri despre părinţii care decedaseră.

Totuşi, piscina şi terasa de pe domeniul de trei acri ofereau locaţia perfectă pentru o petrecere.

— Am fost la River Oaks astăzi, i-am spus. Ella mi-a prezentat domeniul.

— Ce părere ai?

— E foarte impresionantă. Casa uriaşă, din piatră masivă fusese proiectată în stilul unui castel, înconjurat de pajişti cu iarbă şi gard viu tuns perfect, ce mărginea aleile, distinct conturate şi decorate cu straturi cu flori. Pereţii fuseseră zugrăviţi cu o vopsea specială din Toscana, iar

ferestrele aveau draperii în stil retro, astfel că am convenit cu Ella că se simţea nevoia unei modernizări a locului.

— Ella zicea că Jack a întrebat-o dacă vrea să se mute acolo, am continuat eu, fiindcă tot au doi copii, iar apartamentul lor a devenit neîncăpător.

— Şi ea ce a zis?

— I-a zis că oricum, casa este prea mare pentru o familie de patru persoane. Iar Jack a spus că ar trebui să se mute oricum acolo şi să continue să aibă copii. Joe râse.

— Îi doresc mult noroc. Mă îndoiesc că o va convinge pe Ella să se mute acolo, indiferent câţi copii vor avea la final. Nu e genul ei de locuinţă, dar nici al lui, din câte ştiu.

— Dar Gage şi Liberty?

— Ei şi-au construit o casă în Tanglewood. Cât despre Haven şi Hardy, nu cred că sunt mai interesaţi să locuiască la River Oaks decât aş fi eu.

— Tatăl tău şi-ar fi dorit ca unul dintre voi să locuiască acolo?

— Nu a spus nimic în mod special. Urmă o pauză. Dar era mândru de locul acela. Era măsura realizărilor lui.

Joe mi-a povestit mai demult despre tatăl său, un bărbat sever, care se ridicase de jos. Lipsurile suferite de Churchill în copilărie îi inoculaseră dorinţa aprigă de a reuşi, iar această ambiţie nu-l părăsise niciodată deplin. Prima lui soţie, Joanna, a murit curând după ce a dat naştere unui fiu, Gage. Câţiva ani mai târziu, Churchill s-a însurat cu Ava Chase, o femeie strălucitoare, cultă, foarte stilată şi elegantă, a cărei ambiţie o egala pe cea a lui Churchill, iar acest lucru spunea multe. Ea îi mai cizelase muchiile ascuţite, învăţându-l ce înseamnă subtilitatea şi diplomaţia. Îi dăruise şi ea doi fii, Jack şi Joe, precum şi o minionă brunetă, Haven.

Churchill a insistat ca băieţii să fie crescuţi cu responsabilitate şi simţul datoriei, pentru a deveni genul de bărbaţi pe care el îl apreciază. Pentru a fi ca el. Fusese bărbatul absolutului: pentru el un lucru era bun, sau rău,

corect sau greşit.

După ce văzuse cum ajunseseră copiii unor apropiaţi ai săi, oameni cu stare – nişte răsfăţaţi şi blegi – Churchill se hotărâse să nu-şi crească moştenitorii cu sentimentul că totul li se cuvine. Băieţilor li se cerea să exceleze la şcoală, mai ales la matematică, materie pe care Gage o stăpânise bine, la care Jack a avut rezultate bune şi la care Joe, în zilele lui cele mai bune, nu a avut rezultate peste medie. Joe era talentat la citit şi scris, îndeletniciri pe care Churchill le considera cumva efeminate, în special fiindcă Ava excela la acest capitol.

Faptul că fiul sau mai mic nu era interesat de investiţiile de capital şi nici de afacerea cu consultanţa financiară a fost marea lui dezamăgire.

Când Joe a împlinit optsprezece ani, Churchill a dorit să-l numească în consiliul de conducere a companiei sale, la fel cum făcuse cu Gage şi Jack. Dintotdeauna planul lui fusese să-i aibă pe toţi cei trei fii ai săi în consiliu. Dar Joe a refuzat pur şi simplu. Nici măcar nu a acceptat o poziţie doar cu numele. Se prefigura clar un dezastru familial.

Ava a pierit de cancer doi ani mai târziu, aşa că nu mai exista nimeni care putea interveni sau media relaţia lor. Astfel, între cei doi se instaurase era glaciară timp de câţiva ani, iar mai apoi Joe se mutase cu tatăl său după accidentul cu barca.

— Am fost nevoit să învăţ ce înseamnă răbdarea, mi-a spus Joe mai demult. Aveam plămânii perforaţi şi îmi era foarte greu să mă cert cu tata, când respiram ca un pekinez.

— Cum aţi reuşit să vă împăcaţi, până la urmă?

— Am mers să jucăm golf. Uram golful. Sport de bătrâni, dar tata a insistat să mă ia cu el pe teren. M-a învăţat să lovesc cu crosa. După aceea am jucat de vreo câteva ori. Era atât de bătrân, zise el zâmbind, iar eu eram atât de slăbit, încât niciunul din noi nu a putut marca măcar o treime din orificii.

— Dar v-aţi distrat?

— Da. După aceea, totul a fost în regulă.

— Dar... putea să nu fi fost. Dacă nu aţi fi discutat despre acele probleme...

— Acesta este unul din marile avantaje să fii bărbat: câteodată aranjăm lucrurile acceptând că a fost o prostie ce trebuie ignorată.

— Dar asta nu înseamnă că aţi rezolvat problema, am protestat eu.

— Ba da. Aşa ca un medicament din Războiul Civil: Amputezi şi mergi mai departe. Joe făcu o pauză. De obicei, nu poţi face la fel cu o femeie.

— De obicei nu, am fost de acord cu el. Nouă ne place să rezolvăm problemele făcându-le faţă şi căutând compromisuri.

— Golful este mai uşor.

În mai puţin de o săptămână, echipa mea avea pregătită tema petrecerii pentru naşterea copilului lui Haven Travis. Tank angajase o echipă de la un teatru local, care să-l ajute să construiască şi să picteze un ansamblu din carton care semăna cu o arcadă de la un joc de cuburi.

Steven angajase un peisagist, care s-a ocupat cu amenajarea temporară a unui teren de mini-golf pe domeniul Travis. Împreună cu Sofia ne-am întâlnit cu cei de la firma de catering şi am convenit să organizăm un bufet la exterior, cu burgeri speciali, kebab şi creveţi la grătar, precum şi rulouri cu homar.

Buletinul meteo anunţa o zi călduroasă, cu umiditate crescută la data petrecerii. Toată echipa a sosit la ora zece dimineaţa. După ce au fost ridicate corturi de jur-împrejurul piscinei, Steven a mers la bucătărie, unde noi, ceilalţi desfăceam din cutii decoraţiunile pentru exterior.

— Tank, zise el, am nevoie de tine şi de băieţii tăi, ca să asamblăm arcada de carton, iar după aceea... Steven se opri fiindcă o văzu pe Sofia. Privirea lui alunecă pe toată lungimea picioarelor ei perfecte. Cu asta vei sta

îmbrăcată? o întrebă el, de parcă ar fi fost dezbrăcată pe jumătate.

Sofia se uită la el uimită.

— Ce vrei să spui?

— Ţinuta ta. Steven se întoarse spre mine, evident iritat. Chiar îi dai voie să stea îmbrăcată aşa?

Eram mută de uimire. Sofia era îmbrăcată ca o tânără normală, în nişte pantaloni scurţi roşu cu alb şi cu un tricou asortat. Ţinuta îi scotea în evidenţă formele sculptate, senzuale, dar nu era una indecentă, după toate standardele. Nu înţelegeam de ce Steven avea ceva de obiectat.

— Dar care e problema? am întrebat eu.

— E prea sumară.

— Sunt treizeci şi şase de grade afară, Sofia se repezi la Steven, şi o să am de alergat toată ziua. Ce, ar trebui să port haine ca ale lui Avery?

Moment în care i-am aruncat o privire ameninţătoare.

În dimineaţa aceea, înainte sa mă îmbrac, m-am gândit să aleg nişte haine noi, care stăteau demult în şifonier, neatinse. Totuşi, obiceiurile vechi sunt greu de schimbat. În loc să aleg ceva mătăsos şi colorat, am revenit la ţinutele vechi: o bluză albă, lejeră. Era foarte largă, fără mâneci şi am luat-o peste o pereche de pantaloni largi, bufanţi, strânşi pe gleznă, care nu-mi avantajau silueta. Totuşi, era o ţinută confortabilă şi mă simţeam bine îmbrăcată aşa.

Steven îi răspunse Sofiei:

— Sigur că nu. Dar măcar e mai bine decât să te îmbraci ca o dansatoare într-un club de striptease.

— Steven, ajunge, am spus eu tăios.

— Te voi concedia pentru hărţuire sexuală, strigă Sofia.

— Nu mă poţi concedia tu, o informă Steven. Doar Avery o poate face.

— Nu va mai fi nevoită, dacă te ucid eu prima! spuse ea şi se repezi spre el, ameninţându-l cu o stea de mare din

hârtie.

— Sofia, am strigat eu, apucând-o din spate. Calmează-te! Pune chestia aia jos. Iisuse, v-aţi pierdut amândoi minţile?

— Cineva de aici precis şi-a pierdut minţile, l-am auzit pe Steven. Doar dacă nu este în plan să o folosim pe Sofia drept momeală pentru milionari.

Era destul. Nimeni nu o insultă pe sora mea astfel.

— Tank, am zis pe un ton ucigător, scoate-l de aici. Aruncă-l în piscină, ca să se răcorească.

— La propriu? întrebă Tank.

— Da, la propriu, aruncă-l în piscină.

— *Nu în piscină*, se tânguia Steven. Tank îl prinsese deja de guler şi-l trăgea după el. Port bumbac!

Una dintre calităţile pe care le apreciam enorm la Tank era loialitatea lui faţă de mine. Îl scoase pe sus pe Steven, chinuindu-se să-l ţină imobilizat. Nici drăcuielile, nici protestele nu-l puteau opri din misiune.

— Dacă-ţi dau drumul, i-am zis Sofiei, care voia să se elibereze din strânsoarea mea, promite-mi că nu te duci după ei afară.

— Vreau să văd cum îl aruncă în piscină Tank pe Steven.

— Am înţeles. Şi eu vreau. Dar este *afacerea* noastră, Sofia. Trebuie să ne ocupăm de petrecere. Nu te lăsa afectată de momentul de nebunie al lui Steven. Când am simţit-o că a renunţat, am eliberat-o. Sora mea s-a întors cu faţa la mine şi mi-a zis pe un ton frustrat şi contrariat:

— Mă urăşte. Nu ştiu de ce.

— Nu te urăşte, i-am zis eu.

— Dar de ce...

— Sofia, am spus eu, e un cretin. Vom vorbi despre asta mai târziu. Pentru moment, hai să ne apucăm de treabă.

Când l-am văzut pe Steven câteva ore mai târziu, hainele lui erau aproape uscate. Făcea ultimele retuşuri la terenul de mini-golf, amplasând un coif uriaş, astfel încât mingea de golf să poată urca pe o rampă, în gaura frontală.

Când m-a văzut apropiindu-mă de el, a început să-mi vorbească destul de tensionat, dând atenţie rampei pe care o aranja.

— Short Dolce and Gabanna, se curăţă doar uscat. Îmi datorezi trei sute de dolari.

— Tu îmi datorezi scuze, am zis eu. Este prima dată când ai o atitudine deloc profesionistă la slujbă.

— Îmi cer scuze.

— Sofiei trebuie să-i ceri scuze.

Steven nu spuse nimic.

— Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Am explicat deja. Ţinuta ei nu este potrivită.

— Pentru că e drăguţă şi sexy? Pentru altcineva nu e o problemă. Pe tine de ce te deranjează atât de mult?

Urmă din nou o tăcere apăsătoare.

— Cei de la firma de catering sunt aici, am zis eu. Orchestra soseşte la unsprezece. Val şi Sofia aproape au terminat de decorat prin casă, apoi se vor apuca de mesele de pe iarbă.

— Am nevoie de Ree-Ann, ca să mă ajute la corturi.

— O voi trimite la tine. Am făcut o pauză. Mai e ceva. De acum încolo insist să o tratezi pe Sofia cu respect. Deşi din punct de vedere tehnic eu mă ocup de angajări şi concedieri, Sofia şi cu mine suntem parteneri, egali. Dacă ea doreşte să pleci, atunci vei pleca, înţelegi?

— Înţeleg, a mormăit el.

Pe când mă îndreptam spre casă, l-am observat pe Tank, care ducea două ghirlande de baloane umplute cu heliu, pentru arcada din zona deserturilor.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat cu Steven, am spus eu.

— Te referi la faptul că l-am aruncat în piscină? Nicio problemă. Îl mai arunc o dată, dacă vrei.

— Mulţumesc, i-am spus amuzată, dar, dacă mai întrece limita încă o dată, îl voi arunca eu însămi.

M-am întors în bucătărie, unde Ree-Ann şi cei de la firma de catering desfăceau cutiile cu farfurii şi pahare pentru zona de luat masa în interior.

— Unde e Sofia? am întrebat eu.

— A plecat să salute pe cineva din familia Travis. Au venit adineauri.

— Când vei termina cu farfuriile, Steven are nevoie să-l ajuţi la cabane.

— Sigur că da.

Am mers în sufragerie şi i-am văzut pe nou veniţii stând cu Sofia lângă o fereastră înaltă. Se uitau afară, spre piscină, exclamând, comentând şi râzând. Un puşti brunet ţopăia încoace şi încolo, trăgându-l de cămaşă pe Jack.

— Tati, du-mă afară! Vreau să văd! Tati! Tati!

— Aşteaptă puţin, fiule, îl linişti Jack, ciufulindu-i moţul din creştet. Încă nu este totul gata.

— Avery! exclamă Ella când mă văzu, ai făcut o treabă minunată. Tocmai îi spuneam Sofiei că afară totul arată ca la Disneyland.

— Mă bucur dacă-ţi place cum a ieşit.

— De-acum încolo nu mai dau nicio petrecere fără voi două. Putem să vă păstrăm ca şi consilieri, aşa cum se face şi cu avocaţii?

— Da, zise Sofia încântată.

Râdeam şi mă uitam la copilaşul din braţele Ellei. Era un bebe adorabil, dolofan, roşu în obraji, cu ochi mari şi albaştri şi părul blond, cârlionţat, adunat într-un moţ pe creştet.

— Pe cine avem aici? am întrebat.

— Este sora mea, Mia, răspunse puştiul înaintea Ellei. Iar eu sunt Luke şi vreau să merg la petrecere!

— Totul va fi gata în câteva minute, am promis eu. Poţi fi primul care iese afară.

Hotărât că el trebuia să facă toate prezentările, Luke arată cu mâna spre perechea din apropiere.

— Ea e mătuşa Haven. Are burtica mare. Înăuntru, este

un copilaş.

— Luke... zise Ella, dar el continuă să vorbească entuziasmat.

— Mănâncă mai mult decât unchiul Hardy, şi el poate înghiţi un dinozaur întreg.

Ella se lovi cu palma peste frunte.

— Luke...

— Aşa am făcut o dată, spuse Hardy Cates, lăsându-se pe vine. Era un bărbat corpolent, arătos, cu nişte ochi albastru-intens, cum nu mai văzusem vreodată.

— Pe vremuri, când am mers în tabără la Pine Woods. Eu şi prietenii mei goneam după animale sălbatice prin albia secată a unui râu, când am zărit o formă uriaşă printre copaci...

Copilul asculta captivat, iar Hardy îi spunea povestea unui dinozaur urmărit, prins cu lasoul şi fript pe grătar, în cele din urmă.

Fără îndoială că perspectiva căsătoriei unicei fiice a familiei Travis i-ar fi alungat pe mulţi bărbaţi, dar Hardy Cates nu părea deloc genul de bărbat care putea fi intimidat. Pe vremuri fusese un simplu muncitor, care îşi clădise propria firmă de recuperare a petrolului şi mergea pe câmpurile petrolifere ca să extragă resturile pe care marile companii le lăsau în urma lor.

Ella mi l-a descris ca pe un om foarte muncitor şi abil, extrem de ambiţios, dar şi fermecător în acelaşi timp. Hardy părea atât de cumsecade, spusese Ella, încât oamenii se lăsau uşor păcăliţi, crezând că-l cunosc, deşi nu-l cunoşteau. Toţi membrii familiei Travis erau de acord într-o privinţă: Hardy o iubea pe Haven enorm, şi-ar fi dat viaţa pentru ea. După spusele Ellei, însuşi Jack a afirmat că îl compătimeşte pe bietul om, fiindcă se lăsa jucat pe degetul, mic de sora lui mai tânără.

I-am strâns mâna lui Haven. Era drăguţă, delicată, cu nişte gene frumos arcuite. Fără îndoială era o Travis, deşi mult mai firavă şi mărunţică, în comparaţie cu uriaşii ei

fraţi, faţă de care părea o versiune la scară redusă. Sarcina ei era foarte avansată, avea gleznele umflate, iar dimensiunea abdomenului mă făcea parcă să-i plâng de milă.

— Avery, zise ea, mă bucur să te cunosc. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

— Ne-am distrat de minune, am spus eu. Dacă te mai putem ajuta cu ceva, pentru a face petrecerea mai amuzantă, te rog să-mi spui. Să-ţi aduc nişte limonadă? Apă cu gheaţă?

— Nu. Sunt bine.

— Ar trebui să bea ceva în continuu, zise Hardy, apropiindu-se de soţia sa. Este deshidratată şi reţine apă.

— În acelaşi timp? am întrebat eu.

Haven zâmbi.

— Se pare că da. Cine să ştie că aşa ceva e posibil? Tocmai am venit de la controlul săptămânal. Se rezemă de Hardy şi zâmbi larg. De asemenea, am aflat că vom avea o fetiţă.

Luke primi această veste cu neaşteptat dezgust:

— *Offf...*

Printre felicitările care au început să curgă, am auzit şi o voce cunoscută, baritonală.

— Ce veste bună. Avem nevoie de mai multe fete în familie.

Inima mi-a tresărit, când l-am văzut pe Joe intrând în cameră, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni comozi, albi şi un tricou albastru. Se duse direct la Haven, pe care o strânse în braţe grijuliu. Apoi dădu mâna cu Hardy.

— Să sperăm că va semăna cu mama ei.

Hardy chicoti.

— Cred că nimeni nu speră asta mai mult ca mine. Rămaseră aşa, cu mâinile strânse amical câteva secunde, aşa cum fac prietenii buni.

Joe se uită afectuos la Haven.

— Cum te simţi, surioară? zise el, iar ea răspunse tristă:

— Când nu vomit, mor de foame. Mă doare tot corpul, sunt capricioasă şi-mi cade părul, iar în ultima săptămână l-am trimis pe bietul Hardy după chicken nuggets cel puţin de cinci ori. În afară de asta, mă simt bine.

— Nu mă deranjează că trebuie să ies să cumpăr chicken nuggets, îi spuse Hardy. Partea dură este că o văd mâncându-i cu jeleu de struguri.

Joe râse, apoi făcu o grimasă.

Pe când Ella îi provocă pe viitorii părinţi la o discuţie legată de doctor, Joe veni la mine şi mă sărută pe frunte. Atingerea gurii lui şi adierea răsuflării lui îmi trimiseră un freamăt pe şira spinării. După lungile discuţii pe care le avusesem, ar fi trebuit sa mă simt în largul meu cu el. De fapt eram emoţionată şi ciudat de timidă.

— Ai avut treabă azi? întrebă el.

— De la şase, am spus eu dând din cap.

Mă apucă de mână discret.

— Pot să te ajut cu ceva?

Înainte să-i răspund, mai sosiră şi alţi membri ai familiei. Gage, fratele cel mai mare, era înalt şi atletic, ca şi fraţii lui, doar că avea o fire mai liniştită, mai rezervată. Liberty, soţia lui, era o brunetă atrăgătoare, cu un zâmbet larg, cald. Mă prezentă fiului ei, Matthew, în vârstă de şase ani şi fiicei lui, Carrington, o blondină adolescentă drăguţă. Toată lumea râdea şi vorbea în acelaşi timp.

Fără a-i fi cunoscut dinainte pe cei din familia Travis, mi-aş fi dat seama imediat că formează o familie foarte unită. Vedeai şi simţeai asta după modul în care interacţionau, cu familiaritatea oamenilor care îşi cunosc bine viaţa şi obiceiurile. Era imposibil să nu percepi afecţiunea care-i lega. Acestea nu erau relaţii din care poţi ieşi uşor şi care nici nu se stabilesc de la sine. Cum eu nu am făcut parte dintr-un astfel de grup nici pe departe, mă întrebam cum poţi să intri în familia aceasta fără a te integra imediat.

I-am spus lui Joe la ureche:

— Trebuie să duc nişte chestii la terenul de mini golf.

— Vin cu tine.

Deşi am încercat să-mi retrag mâna dintr-a lui, Joe mi-a strâns-o şi mai tare. Zâmbi extrem de amuzat când mă privi.

— E în regulă, murmură el.

Eu am dat să-mi trag iar mâna, convinsă fiind că nu era cazul să demonstrăm nimic în faţa familiei.

— Unchiule Joe, l-am auzit pe Luke întrebând, ea este prietena ta?

Eu m-am făcut roşie ca racul la faţă, iar cineva a început să râdă cordial.

— Nu încă, zise Joe amuzat, deschizând una dintre uşile glasvandului ca să ies. Trebuie să depui mai mult efort, ca să ai parte de ceva bun. M-a urmat afară şi mi-a luat din mâini sacul cu crose de golf şi găleata cu mingi. Le duc eu, spuse el. Tu arată-mi drumul.

Mergând spre şirul de corturi colorate, m-am luptat cu mine, gândindu-mă ce aş putea spune, ca să nu lăsăm o impresie greşită în faţa familiei. Nu voiam ca ei să-şi închipuie că era ceva între noi, mai mult decât o prietenie. Totuşi, nu era nici timpul, nici locul pentru o asemenea discuţie.

— Totul arată excelent, spuse Joe, admirând arcada din baloane de la intrarea spre bufetul cu desert, în apropierea casei.

— Ţinând cont de timpul foarte scurt, nu e rău deloc.

— Toată lumea apreciază cât efort ai depus aici.

— Mă bucur să ajut. Familia ta pare foarte unită, am spus după o pauză. Mi se pare că sunteţi uniţi, aşa ca membrii unui clan.

Joe cumpăni şi dădu din cap dezaprobator.

— Nu ne-aş cataloga drept clan. Toţi avem prieteni şi interese din afară. Recunosc, ne-am văzut ceva mai mult după moartea tatei. Am hotărât să înfiinţăm o fundaţie caritabilă, cu noi patru în consiliul de administraţie. Durează ceva timp să punem treaba pe roate.

— Când aţi crescut, am întrebat eu, obişnuiaţi să vă certaţi şi să aveţi acele rivalităţi între fraţi?

Joe se gândi şi păru amuzat de o amintire îndepărtată.

— Ai putea spune asta. Jack şi cu mine era să ne omorâm de câteva ori. Totuşi, când ne pierdeam cu firea, Gage intervenea şi ne bătea, până ne linişteam. Calea de a-ţi câştiga o bătaie soră cu moartea era să-i faci ceva rău lui Haven – să-i răpeşti una dintre păpuşi, sau să o sperii cu un păianjen – Gage venea atunci după noi precum fulgerul din ceruri.

— Unde erau părinţii voştri, când se întâmplau toate astea?

Joe ridică din umeri.

— De multe ori eram lăsaţi de capul nostru. Mama era mereu în prezidiul unei acţiuni de caritate, sau ocupată cu prietenele. Tata era de obicei plecat cu apariţiile la televizor, sau traversa oceanul.

— Cred că v-a fost destul de greu.

— Problema nu era că tata lipsea. Problema apărea atunci când încerca să compenseze pentru timpul pierdut. Se temea că suntem crescuţi cu multă indulgenţă. Joe făcu un semn spre crosele de golf. Vezi peretele acela de acolo? Într-o vară tata a descărcat un camion cu trei tone de piatră în curtea din spate şi ne-a spus să construim un perete. Voia să ne înveţe valoarea muncii.

M-am uitat consternată la zidul din pietre, înalt de un metru jumătate, lung de aproape cinci metri.

— Eraţi *doar* voi trei?

Joe dădu din cap.

— Am cioplit pietrele cu dălţi speciale şi le-am aşezat unele peste altele, pe o căldură de patruzeci de grade.

— Câţi ani aveai?

— Zece.

— Nu-mi vine să cred că mama ta a permis asta.

— Nu a fost încântată, dar, odată ce tata punea piciorul în prag, el nu se răzgândea. Cred că totuşi, când s-a mai

gândit puţin, a regretat că ne-a pus la o treabă atât de dificilă, dar nu mai putea da înapoi. Pentru el, a se răzgândi era o dovadă de slăbiciune.

După ce puse jos crosele, Joe duse mingile într-un container de lemn de pe teren. Se mai uită o dată la zid, iar lumina soarelui îl făcu să mijească ochii.

— Am muncit toţi trei o lună de zile ca să-l terminăm. Dar, când am terminat de ridicat afurisenia de zid, am ştiut că ne vom putea bizui unul pe celălalt. Împreună am reuşit sa trecem prin iad. Din acel moment niciodată nu am mai ridicat pumnul unul spre celălalt. Orice s-a întâmplat. Şi nici nu ne-am mai pârât unul pe altul în faţa tatei.

Am reflectat la faptul că, în vreme ce avuţia familiei conferea multe avantaje, niciunul dintre copiii Travis nu scăpase de presiunea speranţelor şi obligaţiilor. Nu era de mirare că erau apropiaţi – cine altcineva putea înţelege cum au fost vieţile lor?

M-am plimbat printre orificiile de pe teren. Rampa de la primul era uşor strâmbă, aşa că m-am apucat să o aranjez.

— Sper că va merge bine acum.

Joe scoase o crosă, lasă o minge pe jos şi ţinti. Mingea se rostogoli frumos pe iarbă, până la rampă, urcă, apoi intră în hublou.

— Pare în regulă. Joe îmi dădu mie crosa. Vrei să încerci şi tu?

Am pus o minge jos şi am lovit. Mingea a urcat pe rampă, s-a izbit de marginea hubloului şi s-a rostogolit înapoi spre mine.

— Nu ai mai jucat golf.

— De unde ştii? am întrebat eu.

— În special fiindcă ţii crosa ca pe un plici de muşte.

— Nu-mi place sportul, am mărturisit. Niciodată nu mi-a plăcut. În şcoală evitam ora de gimnastică, dacă puteam. Mă prefăceam că am dureri de stomac sau luxaţii. De trei ori le-am spus că mi-a murit peruşul.

— Şi asta te-a scăpat de ora de gimnastică? mă întrebă

el mirat.

— Moartea unui peruş nu e un lucru peste care să treci uşor, amice.

— Chiar ai avut un peruş? mă întrebă e!

— Era un peruş metaforic.

Joe începu să râdă cu poftă.

— Uite, să-ţi arat eu cum se ţine crosa. Veni prin spatele meu. Strânge bine mânerul cu degetele... Nu, mâna stângă. Lasă-ţi degetul mare mai jos, pe mâner... Perfect. Acum, apucă de dedesubt cu mâna dreaptă. Uite aşa, zise el şi-mi aranjă degetele pe mânerul crosei. Am tras adânc aer în piept, ca să compensez senzaţia de sufocare de mai devreme. Îi simţeam pieptul puternic, solid, ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Avea gura foarte aproape de urechea mea.

— Depărtează picioarele. Îndoaie puţin genunchii şi apleacă-te în faţă. M-a lăsat singură şi a făcut un pas înapoi, zicând: balansează-te uşor şi dă-i drumul înainte.

Am ascultat instrucţiunile, am lovit mingea şi, pac, a intrat exact unde trebuia.

— Am reuşit! am exclamat eu, răsucindu-mă cu faţa spre el.

Joe mi-a zâmbit şi m-a tras spre el, apucându-mă de talie. L-am privit şi atunci timpul s-a oprit, totul s-a oprit. Parcă un curent electric îmi imobilizase toţi muşchii şi nu puteam decât să trăiesc momentul în care fiinţa lui mă inunda.

Îşi coborî capul şi mă sărută. În intimitatea imaginaţiei mele, retrăisem sărutările lui, le gustasem în visele mele. Nimic nu era nici pe departe asemănător cu realitatea fiinţei lui, cu căldura aceea şi presiunea dulce, stranie, ori senzualitatea intensă cu care reuşea să trezească în mine dorinţa.

Am răsuflat din greu când m-am dezlipit de el.

— Joe, eu...Nu mă simt bine făcând asta, mai ales în faţa familiei tale şi a angajaţilor mei. Oamenii şi-ar putea face o

impresie greşită.

— Şi ce impresie ar fi aceea?

— Că între noi se petrece ceva.

În clipa aceea pe chipul lui se putea citi un amalgam de uimire, enervare şi ironie.

— Şi nu e aşa?

— Nu. Suntem prieteni. Cel puţin atât pentru moment, iar pe viitor va fi la fel şi... Acum am treabă.

Cu aceste cuvinte m-am întors şi am plecat spre casă panicată, dar simţindu-mă din ce în ce mai liniştită, cu fiecare pas care ne distanţa.

Capitolul doisprezece

Orchestra cânta nişte acorduri plăcute de muzică pop, în timp ce invitaţii soseau. Numaidecât casa şi grădina s-au aglomerat. Oamenii se plimbau în sus şi în jos, treceau pe la bufet, apoi se îndreptau pe aleea cu arcada spre cortul cu deserturi. Un barman servea băuturi tropicale la o tejghea acoperită cu stuf, aproape de piscină, în vreme ce numeroşi chelneri se plimbau printre invitaţi şi le serveau apa cu gheaţă sau punch nealcoolizat.

— Traseul de mini-golf este hitul petrecerii, zise Sofia, când ne-am intersectat pe terasă. La fel este şi pavilionul cu deserturi. De fapt, totul este o reuşită.

— Vreo problemă cu Steven? am întrebat eu. Ea dădu din cap negativ.

— I-ai spus tu ceva?

— Am vrut să-i fie clar că orice persoană care nu te tratează cu respect, va primi un şut în fund.

— Nu ne putem permite să-l pierdem pe Steven.

— Un şut în fund, am repetat hotărâtă. Nimeni nu vorbeşte cu tine astfel.

Sofia mă privi cu afecţiune şi zâmbi.

— Te amo.

Restul zilei mi-am tot făcut de lucru, având grijă să nu mă intersectez cu Joe. De câteva ori, când am trecut pe lângă el, l-am simţit cum încearcă să-mi atragă privirea, dar l-am ignorat, de teamă că ar putea să mă atragă într-o conversaţie. De teamă că faţa mea ar trăda prea mult, ori că aş spune ceva nepotrivit.

Acum, ideea că-l vedeam pe Joe în persoană, mă obliga să mă mulţumesc cu el nu ca o voce prietenoasă la telefon, ci mai degrabă ca un mascul robust, care nu ţine secret faptul că mă doreşte. Orice noţiune aş fi putut avea despre încercarea unei prietenii platonice cu Joe dispăruse. Nu

avea să se mulţumească doar cu atât. Şi nici nu avea de gând să mă lase să scap fără o confruntare. În mintea mea se formase o tornadă de idei despre cum să-l manipulez şi ce să-i spun.

După ce prânzul s-a încheiat şi cei de la firma de catering au făcut curăţenie, le-am găsit pe Sofia şi pe Ree-Ann stând în faţa uşii de la bucătărie şi bând ceai cu gheaţă. Intenţionat priveau fix în direcţia piscinei, fără să-mi dea nicio atenţie.

— La ce vă uitaţi amândouă? le-am întrebat. Sofia făcu semn cu mâna.

Urmărindu-le privirea, l-am văzut pe Joe ieşind din piscină, fără cămaşă, cu apa picurându-i de pe trupul atletic, bine lucrat, bronzat şi musculos. Cum apa se prelingea pe pielea lui arămie, muşchii îi străluceau spectaculos. Îşi scutură capul, exact ca un câine şi împrăştie o ploaie de apă împrejurul lui.

— Ăsta e cel mai tare tip pe care l-am văzut în viaţa mea, comentă Ree-Ann cu reverenţă.

— Un papi chulo, recunoscu Sofia.

Joe se aşeză pe marginea piscinei, iar nepotul lui, Luke veni la el cu o aripioară de plastic gonflabilă, specială pentru lecţii de înot. Joe scoase dopul aripioarei şi începu să o umfle. Am observat pe linia coastelor o cicatrice de-abia vizibilă, care se întindea până la spate. După ce îi umflă şi cealaltă aripioară, vorbi cu el ceva.

— Mi-ar plăcea să-mi umfle şi mie dispozitivele de plutire, zise Ree-Ann cu dublu înţeles.

— Dar voi chiar nu aveţi nimic productiv de făcut? am întrebat eu enervată.

— Am luat şi noi pauză zece minute, spuse Sofia.

Ree-Ann dădu din cap admirativ când Joe se ridică, iar boxerii lui de înot să lăsară mult în jos, pe coapse.

— Măiculiţă, uită-te cum poate să arate din spate.

— Nu-i frumos să tratezi bărbaţii ca pe nişte obiecte, la fel cum nici când o fac ei nu e frumos.

— Dar nu-l privesc deloc aşa, protestă Ree-Ann. Spuneam doar că are un popou drăgălaş.

Înainte să pot spune ceva, Sofia interveni:

— Ree-Ann, cred că ni s-a terminat pauza. Se abţinea să nu râdă.

Am plecat toate trei spre bucătărie, împreuna cu personalul de la firma de catering, care ambala bucatele neatinse, care urmau să fie duse imediat la un adăpost pentru femei. Pahare, veselă, precum şi accesoriile pentru masă au fost spălate şi uscate, feţele de masă puse în saci de plastic pentru spălătorie, iar gunoiul adunat în saci negri, apoi bucătăria a fost curăţată până ce arăta lună.

Cum ultimii invitaţi mai zăboveau, discutând cu familia în sufragerie, Steven şi Tank supravegheau demontarea cabanei şi a corturilor, precum şi a pavilionului cu deserturi, în timp ce ajutoarele făceau curăţenie la piscină şi pe terasă. După plecarea firmei de catering şi a celei de curăţenie, am dat o raită peste tot, ca să mă asigur că am lăsat totul exact aşa cum găsisem.

— Avery... mă chemă Sofia, ieşind pe terasă, evident obosită, dar mulţumită. Am dat o raită prin casă. E totul perfect. Familia Travis se relaxează în sufragerie. Ree-Ann mă poate lăsa acasă, ori pot să mai rămân cu tine.

— Mergi cu Ree-Ann. O voi întreba pe Ella dacă vrea să o mai ajut cu ceva.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Sofia zâmbi.

— Probabil că nu voi fi acasă când vei veni tu. Merg la sala de gimnastică.

— Diseară? am întrebat nedumerită.

— Va fi o oră combinată de exerciţii multiple.

— Care este numele lui? am întrebat-o imediat.

— Încă nu ştiu, zise Sofia surâzătoare. Mereu se urcă pe bicicleta douăzeci şi doi. La ultima oră data trecută m-a provocat la întrecere.

— Cine a câştigat?

— El, dar numai fiindcă mi-au distras atenţia pectoralii lui.

— Atunci spor la exerciţii, am spus eu zâmbind.

Sofia plecă, iar eu m-am tot plimbat împrejurul piscinei. Mai erau două ore până la asfinţit, dar deja cerul era brăzdat de razele prelungi-roşietice ale zilei. Îmi era cald şi mă simţeam lipicioasă, iar picioarele mă usturau de la atâta mers pe jos.

Am oftat, mi-am descălţat sandalele şi am început să fac rotiri de gleznă.

Uitându-mă atentă în piscină, am observat ceva mic, viu colorat, pe fundul apei. Părea o jucărie de copil. Echipa de la curăţenie nu l-o fi zărit, iar acum toţi plecaseră. Eram doar eu afară. M-am îndreptat spre cabana cu scule pentru piscină şi am găsit o plasă cu coadă lungă, specială pentru curăţat apa. După ce m-am chinuit să răsucesc mânerul telescopic, pentru a-l lungi la maxim, m-am ghemuit la marginea piscinei şi am cufundat plasa cât am putut de mult. Din păcate, nu era destul de lung mânerul.

O uşă se deschise spre terasă. Ştiam ca era Joe, chiar înainte ca el să vorbească.

— Ai nevoie de ajutor?

M-am panicat brusc, amorţind în interior, fiindcă mă întrebam dacă va dori să vorbim.

— Încerc să scot ceva din apă, am răspuns. Cred că e jucăria unui copil. M-am ridicat şi i-am întins plasa lui Joe. Vrei să încerci şi tu?

— Nu se poate ajunge cu aia. Apa e mai adâncă. La capătul acela aveam înainte o trambulină pentru sărituri. Joe îşi scoase cămaşa şi îi dădu drumul pe dalele fierbinţi.

— Nu trebuie să faci asta, am început eu, dar deja el sărise în apă şi se îndrepta spre obiect, înotând cu mişcări precise, ample şi eficiente. Ieşi la suprafaţă cu o maşinuţă de jucărie roşie.

— Este a lui Luke, zise el, punând-o pe margine. O să i-o

duc eu.

— Mulţumesc.

Joe nu părea că se grăbeşte să iasă din piscină, îşi netezi părul spre spate şi se rezemă pe marginea bazinului. Am simţit că nu era chiar politicos să întorc spatele şi să plec, aşa că m-am lăsat şi eu pe vine în faţa lui. Ochii ni s-au întâlnit foarte aproape.

— I-a plăcut petrecerea lui Haven?

Joe dădu din cap afirmativ.

— A fost o zi perfectă pentru ea. Pentru noi toţi. Familia nu se dă plecată încă. Vor să comande mâncare chinezească. Joe ezită, apoi întrebă: ai vrea să rămâi la cină?

— Cred că voi pleca acasă, am spus. Sunt obosită şi transpirată. Nu aş fi o companie bună.

— Nu trebuie să fii o companie bună. Acesta e rostul familiei. Trebuie sa te accepte oricum.

Am zâmbit.

— E familia ta, nu a mea. Tehnic vorbind, pe mine nu trebuie să mă accepte.

— O vor face, dacă le cer eu.

Am auzit cântecul prelung al mierlei, apoi am privit în depărtare, unde se vedeau şiruri de viţă de vie şi tufe de mirt, de-a lungul golfului. O altă mierlă răspunse celei dintâi. Strigătele răsunau agresiv, de parcă unul întreba, iar celălalt răspundea.

— Se ceartă? am întrebat eu.

— Ar putea fi o dispută pentru teritoriu. Dar în această perioadă a anului, este posibil să fie un ritual de împerechere.

— Aşadar, este o serenadă? Păsările scoteau ţipete ritmate, iar muzicalitatea glasurilor lor era evidentă.

— Doamne, ce romantic.

— Va fi şi mai frumos, când vor cânta în cor.

Am râs şi am făcut greşeala să-l privesc în ochi.

Eram mult prea aproape. Simţeam mirosul pielii lui, un

amestec de soare şi clor. Avea părul răvăşit şi mi-aş fi dorit să-i aranjez câteva şuviţe, să mă joc cu ele.

— Hei, mă îndemnă Joe. Nu vrei să vii aici, cu mine?

Privirea lui mă făcu să roşesc.

— Nu am costum de baie.

— Sari cu hainele pe tine. Se vor usca repede.

Am dat din cap, refuzând cu un zâmbet stânjenit.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci scoate-le şi înoţi în lenjerie. Tonul lui avea ceva practic, dar privirea lui prevestea ceva neaşteptat.

— Cred că ai înnebunit, l-am informat.

— Haide. Te vei simţi bine.

— Nu am de gând sa fac vreo nebunie cu tine, doar fiindcă mă simt bine. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: din nou.

Joe râse în acel stil inconfundabil, senzual şi gutural.

— Vino şi tu aici, mi-a spus, apoi m-a prins de mână.

— În niciun caz nu voi... Hei. Am făcut ochii mari, când am simţit cum mă trage spre el. Joe, îţi jur că te omor...

Nu i-a trebuit decât un efort minim, ca să mă facă să-mi pierd echilibrul. Am picat în apă, cu un ţipăt scurt, iar el m-a prins imediat în braţe.

— Afurisit ce eşti! l-am certat eu, apoi l-am stropit furioasă. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta... Nu mai râde, prostuţule! Nu e deloc amuzant!

Joe râdea cu poftă, după care a început să mă sărute peste tot, pe cap, pe gât, pe ureche. Degeaba m-am opus indignată, fiindcă braţele lui puternice erau mai tari decât mine, atingându-mă peste tot. Parcă m-aş fi luptat cu o caracatiţă.

— Eşti atât de drăgălaşă, şopti el. Ca o pisică udă. Iubito, nu te mai obosi, nu poţi trage şuturi pe sub apă.

Cum el se juca, iar eu mă luptam, am ajuns unde apa era adâncă şi nu mai ajungeam cu picioarele pe fundul bazinului. Instinctiv, m-am agăţat de gâtul lui.

— E mult prea adâncă.

— Te ţin bine, spuse Joe, fiindcă el stătea în apă în picioare şi mă ţinea de şolduri. L-am văzut cum devine îngrijorat. Ştii să înoţi?

— Era bine să mă întrebi înainte de a mă trage aici, am zis arţăgoasă. Da, ştiu să înot, binişor, dar nu-mi place apa adâncă.

— Eşti în siguranţă. Mă trase mai aproape de el. Nu aş permite să ţi se întâmple nimic. Acum, că eşti aici, ai putea să mai zăboveşti câteva minute. Nu-i aşa că te simţi bine?

Aşa era, doar că nu aveam de gând să recunosc asta în faţa lui, pentru a-i da satisfacţie.

Hainele mele deveniseră practic transparente, bumbacul alb, subţire plutea, unduindu-se ca aripioarele unui peşte exotic. Am atins cu mâna cicatricea diagonală de pe laterala lui Joe. Ezitând, mi-am plimbat degetul pe cicatricea reliefată.

— Asta e de la accidentul cu barca?

— Mda. Operaţia pentru cheagul de sânge şi un plămân parţial pierdut. Una din mâinile lui se strecură lent pe sub bluza mea, ajungând direct pe piele, unde mă susţinu de talie. Ştii ce m-a învăţat experienţa aceea nefericită? întrebă el calm.

Am dat din cap negativ, privindu-l în ochi, unde reflexele strălucitoare şi roşii ale apusului se distingeau foarte clar.

— Să nu pierzi nicio clipă din viaţa ta, zise el. Caută orice motiv poţi, pentru a fi fericită. Nu te abţine, gândind că vei avea timp mai târziu... nimeni nu poate fi sigur de asta.

— De aceea viaţa este înfricoşătoare, am spus eu cu seriozitate.

Joe dădu din cap zâmbind.

— De aceea este minunată. Mă ridică mai sus, mai aproape, până ce l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

Chiar când buzele noastre se întâlniră, un sunet ne-a atras atenţia. Joe privi peste umăr şi văzu pe cineva apropiindu-se.

— Ce vrei? întrebă el iritat.

Am tresărit când am auzit răspunsul laconic al lui Jack:

— Am auzit pe cineva strigând.

Eram absolut îngrozită de faptul că fusesem surprinsă în piscină, unde nu puteam să mă ascund, aşa că m-am făcut mică la pieptul lui Joe.

— Avery a căzut în apă? l-am auzit pe Jack întrebând.

— Nu, eu am tras-o.

— Bună mişcare, veni comentariul impasibil. Să vă aduc nişte prosoape?

— Mda, mai târziu. Deocamdată, dacă nu te superi, vreau să fim singuri.

— Cum să nu.

După ce Jack plecă, m-am zbătut din braţele lui Joe şi am înotat spre marginea mai puţin adâncă. El a înotat după mine cu agilitatea unui delfin. Când apa mi-a ajuns până la piept şi puteam sta în picioare, m-am oprit să-l înfrunt.

— Nu-mi place să fiu pusă în situaţii stânjenitoare. Şi nu-mi place să fiu trasă în piscine!

— Scuze. A încercat să pară oarecum mâhnit, dar nu i-a prea reuşit. Voiam să-ţi atrag atenţia.

— Să-mi atragi atenţia?

— Da. Se mişca împrejurul meu încet, ţintuindu-mă cu privirea. M-ai ignorat toată ziua.

— Am avut treabă.

— Şi m-ai ignorat.

— Bine, am recunoscut. Te-am ignorat. Nu-mi dau seama cum ar trebui să ne purtăm în faţa oamenilor. Nici măcar nu ştiu sigur ce facem noi şi... am înghiţit în sec, încurcată. Joe, nu mai face ture în jurul meu. Mă simt de parcă aş fi în bazin cu un rechin-taur.

Întinse rama şi mă trase spre el, ridicându-mă uşor de sub braţ, poziţionându-mă exact deasupra lui. M-a sărutat înfocat pe gât, murmurând:

— Mi-ar plăcea să muşc o bucăţică din tine.

Încercam să mă desprind din tentaculele lui, dar el mă

ducea iar în zona cu apă adâncă.

— Vino cu mine.

— Ce faci?

— Vreau să vorbim. Ajunşi în zona cu apă adâncă, am fost obligată să mă sprijin pe umerii lui.

— Despre ce? am întrebat îngrijorată.

— Despre problema pe care o avem.

— Doar fiindcă nu doresc să am o relaţie cu tine, nu înseamnă că am o problemă.

— Sunt de acord. Dar, dacă ai dori să ai o relaţie şi nu ai putea, fiindcă te temi de ceva... atunci se cheamă că ai o problemă. Şi ar fi problema mea în egală măsură.

Am simţit că mi se strânge pielea de pe obraji.

— Vreau să ies din piscină.

— Lasă-mă să spun ceva – acordă-mi câteva minute, apoi te las să ieşi. S-a făcut?

Am răspuns afirmativ, dând din cap scurt. Mi-a vorbit foarte concentrat şi elocvent.

— Toţi avem secrete pe care nu vrem să le ştie nimeni. Când tragi linie şi le aduni... lucruri pe care le-am făcut, sau care ne-au fost făcute... toate păcatele şi greşelile noastre şi plăcerile vinovate... secretele acelea, ele însumează cine suntem noi. Uneori trebuie să rişti şi să mai laşi pe cineva înăuntru, fiindcă flerul îţi spune că persoana aceea merită. După aceea nu mai merge nimic. Trebuie să ai încredere că persoana nu-ţi va frânge inima şi cu toate astea vezi că ai greşit. Joe făcu o pauză. Dar trebuie să mai rişti, până ce vei găsi persoana potrivită. Avery, te laşi bătută prea curând.

Mă simţeam sufocată şi nefericită. Nu conta că el avea dreptate, nu eram pregătită pentru asta. Pentru el.

— Acum aş vrea să ies, am spus eu, mai mult tânguindu-mă. Joe mă trase uşor spre partea mai puţin adâncă.

— Ai căutat vreodată ce s-a scris despre tine online, scumpo?

Am dat din cap negativ, uimită de întrebare.

— Steven se ocupă de partea cu Internetul...

— Nu mă refer la afacerea ta, ci la persoana ta. Prima pagină cu rezultate se referă la munca ta: sunt bloguri unde se vorbeşte despre tine, un link cu tabelul Pinterest, chestii din acestea. Dar, pe pagina a doua, există un link cu un articol mai vechi dintr-un ziar New Yorkez... despre o mireasă care a fost părăsită chiar în ziua nunţii.

Am simţit că mă albesc ca varul.

Uneori, când mă gândeam la ziua aceea, reuşeam să ating o stare de detaşare, văzând-o ca pe un lucru întâmplat altcuiva. Am încercat şi acum să fac asta, dar nu am reuşit să mă depărtez de acea amintire. Nu mă puteam detaşa de nimic, când Joe mă ţinea în braţe. Iar el avea de gând să mă forţeze să-i explic cum, în ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viaţa mea, fusesem respinsă, abandonată şi umilită în faţa tuturor oamenilor a căror părere conta enorm pentru mine. Pentru o femeie a cărei stimă de sine era normală, ziua aceea ar fi fost devastatoare. Pentru o femeie a cărei stimă de sine fusese solidă la început, a fost echivalentul anihilării.

Am închis ochii, cuprinsă de ruşine, exact aşa cum otrava pătrunde prin vene. Oamenii care ştiu cu adevărat ce înseamnă ruşinea, nu se tem de moarte, ca oamenii de rând... noi ştim că moartea ar fi ceva mai uşor de suportat.

— Nu pot vorbi despre asta, am şoptit eu.

Joe îmi lipi uşor capul ud pe umărul lui.

— Mirele a contramandat nunta în dimineaţa aceea, continuă el pe un ton constant. Nimeni nu ar fi putut să condamne mireasa că a cedat. De fapt, ea a început să dea telefoane. A modificat toate planurile ei iniţiale, ca să poată dona bucatele de la recepţia pentru nuntă – pentru care plătise ea – unei organizaţii caritabile locale. Iar restul zilei şi l-a petrecut cu două sute de oameni fără adăpost, pe care i-a servit cu o cină alcătuită din cinci feluri de mâncare, în acompaniament de muzică live. A fost o femeie extrem de generoasă şi bravo ei că a scăpat de

nenorocit.

Am reuşit să vorbesc de-abia mult mai târziu. Degetele lui Joe se lipiseră parcă de capul meu şi rămăseseră nemişcate, parcă protejându-mă de ceva. Aveam nevoie de asta mai mult decât aş fi crezut, apărată de îmbrăţişarea corpului său, care forma marginea necesară, hotarul dintre mine şi restul lumii.

Momentul era mai intim decât sexul; să ai pe cineva care să ţină aşa, laolaltă bucăţile în care te-ai sfărâmat.

Încet, încet, am simţit iar căldură în corp, senzaţia fiind completă atunci când am perceput umărul lui gol, lipit de obrazul meu, cât de fierbinte şi plăcută era pielea aceea.

— Nu am vrut să apară în ziare, am spus. Am rugat personalul de la adăpost să nu spună un cuvânt.

— E foarte greu să ţii secret un asemenea gest. Joe îşi lipi buzele de urechea mea şi mă sărută încet. Poţi să-mi spui măcar puţin, iubito? Ce ţi-a zis în dimineaţa aceea?

Am înghiţit în sec.

— Brian m-a sunat şi mi-a spus că nu va veni la ceremonie. Eu am înţeles că va întârzia, aşa că l-am întrebat dacă este prins în trafic, iar el a spus că nu va mai veni deloc. Am fost atât de şocată, încât nu am putut să spun nimic. Nici măcar nu am putut să-l întreb de ce. A spus că-i pare rău, dar că nu era sigur dacă m-a iubit vreodată... sau poate m-a iubit, *dar acum iubirea dispăruse*.

— Dacă este adevărată, comentă Joe, iubirea nu dispare.

— De unde ştii asta?

— Pentru că acesta este adevărul.

Ne deplasam încet prin apă, eu pluteam liber, singura mea legătură fiind cu Joe. Nu simţeam pământul sub picioare. El controla totul, el mă ducea spre mal, iar senzualitatea momentului mă relaxa.

— Brian nu m-a înşelat, m-am trezit vorbind. Avea un stil de viaţă groaznic – oricine lucrează pe Wall Street ar trebui să nu încerce vreodată să aibă o relaţie, până la

treizeci de ani cel puţin. Programul lui era o nebunie. Săptămâna avea optzeci de ore de muncă, băutură la greu, lipsa mişcării, lipsa timpului liber... Brian nu s-a putut opri niciodată destul de mult, încât să vadă ce vrea cu adevărat.

Joe mă trăgea în cerc, iar eu mi-am înlănţuit braţele de gâtul lui, ca o sirenă.

— Uneori crezi că iubeşti pe cineva, am zis, dar nu e nimic mai mult decât obişnuinţa cu acea persoană. În ultimul minut Brian a realizat că asta simţea el pentru mine.

Joe mi-a aranjat mai bine mâinile împrejurul gâtului, încrucişându-mi degetele. M-am decis să-l privesc în ochi, pierzându-mă în adâncimea lor constantă. Atunci el şi-a reluat traseul circular prin piscină, iar eu pluteam liniştită. Orice păreri ar fi avut Joe despre Brian – fără îndoială că ele ar fi fost foarte puternice – pentru moment şi le ţinea pentru sine. Era tăcut şi aştepta răbdător să-i mai spun orice simţeam că doresc să-i spun. Era cel mai uşor mod de a mă confesa, dezvăluind ceea ce doar Sofia ştia.

— După ce a sunat Brian, m-am dus la tata, am continuat eu. Îi plătisem biletul de avion din Texas, ca să mă conducă la altar. Mama s-a schimbat la faţă când a aflat. Niciodată nu am fost prea apropiate – cred că amândouă ne-am simţit eliberate, atunci când am plecat la şcoală. O iubesc, dar mereu am ştiut că între noi era ceva în neregulă. S-a recăsătorit şi s-a despărţit de două ori, după ce tata ne-a părăsit, iar dintre toţi bărbaţii din trecutul ei, pe tata l-a urât cel mai mult. Mereu spunea că a făcut cea mai mare greşeală din viaţa ei atunci când s-a combinat cu el. Cred că nu se poate uita la mine nici acum, fără să mă perceapă ca pe o fiică a greşelii.

Ajunsesem în partea adâncă acum. Mi-am încordat braţele în jurul gâtului lui Joe.

— Te ţin bine, spuse el calm, liniştindu-mă. Continuă.

— Mama a spus că ea nu vine, dacă va fi şi Eli acolo. A

zis că va trebui să aleg între ei doi. Şi l-am ales pe el. Cam acesta a fost sfârşitul relaţiei noastre. De atunci nu ne-am mai vorbit. Am invitat-o să vină la Houston, să o cunoască pe Sofia, dar refuză mereu. Joe ajunse la apa mai mică, aşa că m-am relaxat şi eu. Nu ştiu de ce am dorit aşa de mult ca Eli să fie acolo. Niciodată nu a făcut ceea ce taţii fac de obicei. Poate că mi-am zis că, dacă mă va duce la altar, va compensa puţin pentru toate. Simţeam că aşa se cuvine.

Joe mă privea, iar chipul lui părea indescifrabil.

— Ce s-a întâmplat când i-ai spus că Brian a anulat nunta?

— Mi-a dat un şerveţel şi m-a strâns în braţe. Iar eu m-am gândit *„El e tatăl meu şi e aici cu mine, pot să mă bazez pe el la necaz şi chiar merită să-l pierd pe Brian ca să aflu asta.”* Dar după aceea mi-a spus…

— Ce a spus? m-a îndemnat Joe, văzând că am amuţit.

— A zis, „Avery, oricum nu ar fi durat”. Mi-a spus că bărbaţii nu sunt creaţi pentru monogamie – ştii, chestia biologică – şi că majoritatea bărbaţilor îşi dezamăgesc soţiile până la urmă. Spunea că şi-ar fi dorit să aflu asta cu mult timp în urmă şi că, oricât de mult iubeşti pe cineva – oricât de convins ai fi că ai găsit persoana potrivită – mereu vei constata că e prea târziu şi că te-ai minţit. Am zâmbit amarnic. Aşa ştia tata să fie amabil. Încerca să mă ajute, spunându-mi adevărul.

— Adevărul lui. Nu pe al celorlalţi.

— Este şi adevărul meu.

— Este pe naiba, mă admonestă Joe pe un altfel de ton, nu la fel de răbdător. Petreci o mare parte a timpului tău organizând nuntă după nuntă. Ai chiar o afacere, care se ocupă de asta. O părticică din tine trebuie să creadă în asta.

— Cred în căsătoriile altor oameni.

— Dar nu în a ta? Văzând că nu aveam de gând să răspund, spuse: sigur că nu. Aceşti doi bărbaţi, cei mai importanţi, din viaţa ta, ţi-au tras doi pumni zdraveni în

faţă, într-un moment când nu te puteai apăra. Mi-ar plăcea să-i găsesc şi să le ard câte un şut în fund.

— Nu poţi. Tata nu mai e, iar Brian nu merită.

— Poate într-o zi o să-i trag totuşi un şut. Mâinile lui Joe deveniseră din ce în ce mai îndrăzneţe. Cerul devenise portocaliu, iar aerul fierbinte al serii mirosea a iarbă. Când crezi că vei fi pregătită să încerci o altă relaţie?

În tăcerea care urmă, nu am îndrăznit să-i spun ce gândesc... Amintirile acelea dureroase, amare, care îmi vorbesc despre cum trebuie să evit orice implicare cu el.

— Atunci când voi găsi bărbatul potrivit, am răspuns în final.

— Şi cum trebuie să fie el?

M-am încordat, simţindu-i degetele la spate, căutând încuietoarea de la sutien.

— Independent, am spus. Cineva care acceptă că nu trebuie să trăim toate experienţele împreună. Un tip pe care să nu-l deranjeze că avem interese separate şi prieteni diferiţi şi domicilii diferite. Fiindcă îmi place să petrec mult timp singură...

— Dar Avery, ceea ce ai descris tu, nu este o relaţie. Ai descris prieteni cu beneficii.

— Nu mă deranjează să formez un cuplu cu cineva. Nu doresc ca relaţia să preia totul.

Ne oprisem pe o latură a piscinei, eu aveam spatele lipit de perete. Nu atingeam bazinul nici cu vârfurile degetelor, fiind obligată să mă agăţ de umerii lui solizi. Mi-am aţintit privirea spre pieptul lui, unde m-a fermecat felul în care apa i se prelingea pe piele şi îi lipise în şuviţe părul negru, aspru.

— Mi se pare acelaşi decor pe care l-ai avut cu Brian, spuse el.

— Nu e chiar acelaşi, am răspuns, apărându-mă. Dar da, ceva asemănător. Ştiu ce-i bine pentru mine.

Am simţit cum la spate îmi slăbeşte încuietoarea de la sutien, iar cupele începuseră să plutească în faţa mea. Am

tresărit, mişcând picioarele disperată, căutând un punct de sprijin. Mâinile lui s-au lipit încet de sânii mei, dezmierdându-i pe sub apă, tatonând. Şi întărindu-mi sfârcurile. M-a împins spre perete şi şi-a insinuat pulpa între coapsele mele, ridicându-mă uşor.

— Joe, am protestat eu.

— Acum e rândul meu să vorbesc. Vocea lui foarte aproape de urechea mea răsuna ca păcatul însuşi. Eu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Poate că nu sunt chiar cel pe care-l cauţi tu, dar sunt ceea ce vrei. Eşti singură de prea multă vreme, scumpo. E timpul să te trezeşti cu un bărbat în patul tău. E timpul să ai parte de sex epuizant, care te domină şi te face să tremuri aşa de tare dimineaţa, încât nici măcar nu vei putea să-ţi torni cafeaua în cană. Joe mă trase şi mai sus, pe pulpa lui insistentă, iar presiunea aceea îmi provoca senzaţii efervescente, care-mi amplificau dorinţa. Vei avea parte de sex în fiecare noapte, în orice fel îţi va plăcea. Eu am timp pentru tine şi al naibii de multă energie. Te voi face să uiţi orice bărbat ai avut înainte de mine. Chestia e că trebuie să ai încredere în mine. Aici e partea grea, nu-i aşa? Nu poţi lăsa pe nimeni prea aproape de tine. Fiindcă acel cineva, care te cunoaşte astfel, ar putea să te rănească...

— Destul, am spus răspicat şi l-am împins, neştiind cum să-l fac să tacă.

El îşi coborî capul şi începu să mă sărute languros pe gât, cu limba, făcându-mă să mă zvârcolesc de plăcere. În mijlocul clipocitului şi al agitaţiei acvatice sonore, Joe şi-a strecurat ambele picioare între pulpele mele şi cu o mână m-a strâns de fese spre el Am scos un geamăt sfâşietor când m-a apăsat în punctul cel mai sensibil, dându-mi măsura excitaţiei lui maxime, anunţându-mă că este pregătit, iar toate simţurile mele absorbeau acea presiune intimă, ademenitoare.

Îşi înfipse degetele în părul meu şi mă trase spre el, ca să mă sărute apăsat, insistent şi flămând. Cealaltă mână

îmi lipea coapsele de trupul lui, forţându-mă să-l încalec într-o poziţie impusă de el, într-un ritm alert, impertinent. Ce bine mă simţeam totuşi, trupul lui fierbinte şi dur era lipit de mine. Era calculat, ştia ce să facă, exact cum îi place, hrănindu-mi fiecare senzaţie cu pasiune primară.

Pe măsură ce plăcerea creştea, nu mai puteam suporta şi a trebuit să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui, toţi nervii încordaţi strigând *da, da, acum*. Nimic nu mai conta, erau doar mâinile lui şi gura şi corpul, felul cum mă poseda, provocându-mi extazul suprem, iar simţurile îmi explodau. Tot ce voiam era să-l sărut cu aceeaşi pasiune, să mă mişc în ritmul impus de el, să mă las penetrată. Atâta nevoie aveam acum de asta, încât senzaţia mă escalada de jos în sus, ca un şarpe care avansează cu o forţă viscerală…

— Iubito, nu, spuse el gutural şi se retrase brusc. Nu aici. Stai. Nu e locul… nu.

M-am agăţat de marginea piscinei şi l-am privit furioasă. Nu mai gândeam limpede. Toate extremităţile îmi pulsau. Mintea procesa greoi faptul că nu vom finaliza ce am început.

— Eşti… un…

— Ştiu, iartă-mă. La naiba, Joe gâfâia şi se întoarse cu spatele, apoi spuse; nu am vrut să ajungem atât de departe.

Simţeam că nu mai pot vorbi coerent, de furie. Bărbatul acesta reuşise să primească încrederea mea, ascultându-mi mărturisirea, iar acum eram mai vulnerabilă decât fusesem cu oricine. Apoi mă făcuse să înnebunesc de frustrare sexuală, oprindu-se exact în ultimul moment. *Sadic.* M-am deplasat cum am putut până în zona cu apă mică, bâjbâiam după sutien, la spate, fiindcă apa ţinea toate hainele lipite şi răvăşite pe pielea mea. M-am străduit mult, până am reuşit să re-organizez totul.

Joe venise în spatele meu, ca să mă ajute cu sutienul.

— Ţi-am promis că vom avansa încet, mormăi el. Doar că

nu-mi pot lua mâinile de pe tine.

— Acum nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru asta, am spus eu vehement. Fiindcă nu te voi mai atinge nici cu parul de doi metri, chiar dacă ai atârna de o stâncă, dar şi atunci te-aş atinge ca să-ţi dau *brânci* în prăpastie.

— Iartă-mă, începu Joe, îmbrăţişându-mă pe la spate, dar m-am eliberat imediat de braţele lui şi am reuşit să ies, după bălăceli prelungite. A ieşit şi el din apă, continuând cu scuzele. După ce prima dată ni s-a întâmplat ce ai văzut, nu puteam să o facem de data aceasta într-o piscină.

— Oricum nu se va mai întâmpla nicăieri. Am căutat să-mi storc hainele ude-leoarcă, dar fără succes. Nu pot intra în casă aşa. Am nevoie de un prosop. Şi de poşetă, care este pe blatul din bucătărie. M-am aşezat pe un şezlong, căutând să par cât de demnă puteam, cu apa şiroind împrejurul meu.

— Ţi le aduc eu, spuse Joe. Cât despre cină...

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Să uităm de cină, zise el vinovat. Mă întorc imediat.

După ce reveni cu prosoapele, iar eu am reuşit să-mi aranjez hainele câtuşi de puţin, am pornit spre maşină, cu Joe în spatele meu. Aveam părul lăsat şi hainele lipicioase. Aerul serii era tot cald şi eu eram încinsă de furie. M-am aşezat la volan şi m-am gândit că, *dacă mi se strică tapiţeria maşinii din cauza hainelor ude, o să te fac eu să plăteşti retapiţarea banchetei.*

— Stai, spuse Joe, oprind portiera. Spre disperarea mea, nu părea că are vreo remuşcare. Ai de gând să-mi răspunzi la apeluri? mă întrebă.

— Nu.

Era clar că răspunsul meu nu-l miră.

— Atunci voi apărea eu la tine.

— Nici să nu te gândeşti la asta. Mi-a ajuns cât m-ai manipulat astăzi.

După felul în care îşi muşca buza, mi-am dat seama că îşi reţine cu greu o replică de băiat isteţ. Până la urmă

pierdu bătălia şi zise:

— Dacă te mai manipulam încă puţin, scumpo, acum ai fi fost mult mai fericită, te asigur.

Am trântit portiera, apoi am scos pe geam o mână cu degetul mijlociu ridicat, ţinându-l aşa, pentru el, câteva minute. Am pornit motorul, dar Joe se întorsese deja cu spatele, nu înainte de a-i fi remarcat pe buze un rânjet satisfăcut.

Capitolul treisprezece

Duminică seara a trecut fără vreun cuvânt de la Joe. La fel şi luni seara. Am aşteptat nerăbdătoare să sune. Ţineam mobilul lângă mine tot timpul, tresărind la orice apel sau mesaj.

Nimic.

— Nu dau doi bani dacă suni sau nu, am mormăit eu, privind fix telefonul mut, pus la încărcat. De fapt, nici nu mă interesează.

Era o minciună, desigur, dar mă simţeam bine să o spun.

Adevărul era că nu puteam alunga amintirea acelor momente în care am plutit cu el în piscină, o amintire dulce, plăcută şi extrem de excitantă. Felul în care îmi vorbise... Nedisimulat, sexual... I-am simţit cuvintele penetrându-mi pielea, cuibărindu-se în sufletul meu. Iar promisiunea pe care o făcuse... oare aşa ceva era posibil?

Mă îngrozea ideea de a-i ceda. De a simţi atât de mult. De a zbura atât de sus. Nu ştiam ce se va întâmpla pe urmă, ce mecanisme interne puteau fi zdruncinate de altitudine, cât de mult oxigen mi se va absorbi din sânge. Sau, dacă aterizarea în siguranţă era măcar o opţiune.

Marţi dimineaţa a trebuit să mă concentrez maxim, asupra lui Hollis Warner şi a fiicei ei, Bethany, care aveau să-mi facă o vizită la studio pentru prima dată. Ryan o ceruse de soţie în weekend şi, după câte îmi spusese la telefon Hollis, Bethany fusese încântată de detaliul cu castelul de nisip. Fusese un weekend romantic şi relaxant, iar tinerii logodnici discutaseră despre posibile date pentru ceremonie.

Spre surprinderea mea şi a Sofiei, soţii Warner doreau nunta peste patru luni.

— Timpul nu este în favoarea noastră, mi-a mărturisit Bethany, mângâindu-şi burtica. Mai avem doar patru luni,

până ce se va vedea prea mult pentru genul de rochie pe care mi-o doresc.

— Te înţeleg, am zis eu, încercând să rămân calmă. Nu cutezam să o privesc pe Sofia, care şedea alături, cu carneţelul pe genunchi, dar ştiam că era de acord cu mine. Nimeni nu poate pune la punct atât de repede o mega-nuntă ca aceasta. Orice locaţie decentă poate fi deja rezervată, la fel am putea spune şi despre furnizorii buni sau orchestrele celebre. Totuşi, am continuat eu, un interval atât de scurt ne va limita opţiunile. V-aţi gândit să aşteptaţi până ce se va naşte copilul? Astfel...

— *Nu,* spuse imediat Bethany, îngheţându-mă cu privirea ei albastră. Apoi faţa i se relaxă şi zâmbi suav. Sunt fată de modă veche. Pentru mine, nunta trebuie sa aibă loc înainte de a se naşte copilul. Dacă asta va însemna că nunta va fi mai restrânsă, eu şi Ryan nu avem nimic împotrivă.

— Nu mă simt bine cu o nuntă mai restrânsă, zise Hollis. Este imposibil să vorbim de mai puţin de patru sute de invitaţi. Această ocazie va arăta celor din vechea gardă că suntem o familie care trebuie luată în considerare. Zâmbi către mine, deşi privirea fixă împrăştia flăcări. Este nunta lui Bethany, dar e spectacolul meu. Vreau ca toată lumea să reţină asta.

Nu era prima dată când organizam o nuntă în care fiecare aducea la masă agende diferite. Dar era prima dată când mama miresei îşi exprima atât de direct dorinţa de a oferi spectacolul ei. Nu cred că era uşor să creşti la umbra unei astfel de mame. Unii copii, care au părinţi dominatori, ajung să devină timizi şi nesiguri pe ei, disperaţi să nu atragă atenţia. Totuşi Bethany, părea să fie ieşită din acelaşi tipar dur, tare ca diamantul. Cu toate că ea îşi dorea o nuntă elegantă, era clar că, mai presus de toate, dorea ultrarapiditate. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era îngrijorată că Ryan va scăpa din undiţă.

Cele două s-au aşezat pe canapeaua albastră, amândouă

picior peste picior.

Bethany era o tânără superbă, subţirică şi elegantă, cu păr lung, blond-sandre, tuns drept. Pe inelarul mâinii stângi strălucea un inel cu diamant.

— Mamă, îi zise ea lui Hollis, eu şi Ryan am convenit deja că vom invita doar persoane cu care avem legături foarte strânse.

— Dar legăturile mele foarte strânse? Un fost preşedinte şi prima doamnă...

— Pe ei nu-i vom invita.

Hollis îşi privi fiica, de parcă ar fi înjurat-o.

— Ba sigur îi invităm.

— Am mai participat la nunţi cu Serviciul Secret, mamă. Câini care adulmecă bombe, magnetometre, totul încuiat pe o rază de cinci kilometri... Ryan nu va suporta asta. Nu-l pot obliga să treacă prin aşa ceva.

— Dar de ce nu-şi face nimeni griji pentru ce suport *eu*? întrebă Hollis şi râse furioasă. Toată lumea ştie că mama se ocupă de nuntă. Totul se va reflecta asupra mea.

— Asta nu înseamnă că poţi obliga pe toată lumea să facă numai ce vrei tu.

— Văd că eu sunt cea obligată. Pe mine vor toţi să mă dea la o parte!

— Dar a cui este nunta? întrebă Bethany. Tu ai avut-o pe a ta. Trebuie să o monopolizezi şi pe a mea?

— A mea a fost *nimic*, în comparaţie cu asta, Hollis comentă uitându-se la mine, sugerând că are o fiică imposibilă. Bethany, ştii câte lucruri pe care tu le ai, eu nu le-am primit niciodată?

— Sigur că ştiu. Necontenit îmi aminteşti de ele.

— Nimeni nu este dat la o parte, am intervenit eu. Toţi avem acelaşi scop, adică Bethany să aibă nunta pe care o merită. Hai să lăsăm de-o parte obligaţiile contractuale, ca să putem începe să întocmim o listă principală cu invitaţii. Sunt sigură că vom găsi o cale să ne înţelegem. Desigur, ne vom consulta şi cu Ryan.

— Dar eu ar trebui să decid începu Hollis.

— Ştiu sigur că putem să o scoatem pe Bethany ca mireasa lunii pe coperta revistelor *Nunţi Sudiste* şi *Mireasa Modernă*, am continuat eu, distrăgându-le atenţia.

— Şi *Mireasa Texană,* mă completă Sofia.

— Ca să nu mai vorbim de alte publicaţii locale care se ocupă de nunţi. Întâi va trebui să venim cu o poveste... am spus eu.

— Ştiu asta, zise Hollis agasată. De zeci de ori mi s-au luat interviuri despre galele mele sau colectele de fonduri.

— Mamele ştiu totul, comentă Bethany ironic.

— Unul dintre unghiurile cele mai importante ale acestei poveşti, am spus eu, este bucuria mamei şi fiicei de a organiza nunta, în vreme ce fiica aşteaptă un copil. Ar fi un subiect excelent pentru...

— Nu vom menţiona sarcina, hotărî Hollis brusc.

— De ce? întrebă Bethany.

— Vechea gardă nu va fi de acord. De obicei situaţii de acest gen erau acoperite şi ţinute sub tăcere, ceea ce este cel mai bine, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat, replică Bethany. Nu am făcut ceva de care să-mi fie ruşine şi nu vreau să mă ascund. Mă mărit cu tatăl copilului meu. Dacă zgripţuroaicele bătrâne nu agreează ideea, ar face bine să trăiască în secolul douăzeci şi unu. Mai ales că burta mi se va vedea clar la momentul când va avea loc nunta.

— Va trebui să ai grijă de greutatea ta, scumpo. Mâncatul pentru doi este un mit. Eu pe toată perioada sarcinii am pus pe mine doar opt kilograme. Tu deja arăţi cam pufoasă.

— Bethany, Sofia nu se putu abţine şi interveni, trebuie să ne vedem când vei putea, ca să discutăm despre paleta coloristică.

— Voi veni şi eu, spuse Hollis. Veţi avea nevoie de ideile mele.

După ce familia Warner plecă din studio, eu şi Sofia ne-

am trântit pe canapea, gemând în acelaşi timp.

— Îmi vine să ucid pe cineva, am spus eu.

— Aşa se vor purta tot timpul?

— A fost doar începutul, am comentat eu privind în sus. Până vom ajunge sa facem planul cu aşezarea la mese, se va fi vărsat mult sânge.

— Cine este vechea gardă, întrebă Sofia. Şi de ce Hollis vorbeşte de el tot timpul?

— Nu este un el, este un ei. Un grup vechi, bine stabilit, care vrea ca totul să rămână cum a fost. Poate fi o veche gardă în societate, în politică, o organizaţie sportivă, practic orice grup la care te poţi gândi.

— A, credeam că s-a referit la cineva din armată.

Probabil din cauza întâlnirii nefericite, care tocmai se încheiase şi din pricina relaxării după orele tensionate, remarca inocentă a Sofiei m-a izbit ca incredibil de amuzantă. Am început să râd.

O pernă îmi ateriză peste faţă, zburând de nu-ştiu-unde.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat eu.

— Râzi. De mine.

— Nu râd de tine, râd de ce ai spus.

Încă o pernă mă lovi. M-am ridicat şi am ţintit spre ea. Sofia chicotea şi aduna pernele din spatele canapelei. M-am repezit spre ea şi i-am tras cu o pernă peste mână, iar ea a mai aruncat una, dar nu m-a nimerit.

Eram foarte prinse în luptă, aşa că nu am observat când uşa s-a deschis şi s-a închis.

— Avery... Am auzit vocea lui Val. Am adus sandvişuri pentru prânz şi...

— Pune-le pe blat i-am strigat, întinzându-mă peste spătarul canapelei, să o nimeresc pe Sofia. Avem o şedinţă cu biroul executiv. *Pleosc. Pleosc.*

Sofia se lansă în contraatac, în vreme ce eu m-am aruncat pe canapea. *Pleosc. Pleosc.*

— *Avery,* zise din nou Val. Însă tonul ei o avertiză pe Sofia. Avem un musafir.

Am ridicat capul şi m-am uitat peste spătarul canapelei. Am făcut ochii mari când l-am văzut pe Joe Travis.

Stânjenită, m-am lăsat în jos, unde nu mă putea vedea, dar inima îmi bătea furtunos. Era aici. Apăruse, aşa cum a spus că va face. Mă simţeam oribil. De ce nu alesese un moment când eram calmă şi mă comportam profesional, nu ca acum, în mijlocul unei bătăi cu perne cu sora mea, ca la doisprezece ani?

— Ne eliberam de tensiune, am auzit scuza Sofiei, încă gâfâind.

— Pot să asist şi eu? întrebă Joe şi o făcu să râdă.

— Cred că am terminat.

Joe veni lângă canapea şi mă privi de sus, cum stăteam întinsă pe spate. Mă examină rapid din cap până-n picioare şi înapoi. Purtam tot o rochie neagră, largă, fără mâneci şi scumpă. Deşi era destul de lungă, atunci când mă aruncasem pe canapea, rochia se ridicase cam până deasupra genunchilor.

Nu puteam să mă uit la el, fără să-mi amintesc ultima noastră întrevedere, felul cum l-am sărutat şi m-am zvârcolit lipită de el, spunându-i atâtea lucruri. Probabil că mă albisem toată. Mai rău era că Joe zâmbea, fiind convins că ştie exact de ce eram nefericită.

— Ai picioare mortale, mi-a mărturisit, întinzându-mi mâna, ca să mă ridic. Ţi-am spus că voi apărea, mormăi el.

— Ar fi fost utilă o notificare prealabilă. Mi-am tras imediat mâna şi mi-am aranjat rochia.

Conştientă că Val şi Sofia ne urmăreau cu interes, mi-am dres glasul şi am întrebat aparent serioasă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Am trecut pe aici să te întreb dacă nu vrei să ieşi la prânz. În centru este un local Cajun – nu e pretenţios, dar mâncarea e grozavă.

— Mulţumesc, dar Val a adus deja nişte sandvişuri.

— Pentru tine nu am adus nimic, Avery, strigă Val din bucătărie. Doar pentru mine şi Sofia.

Pe naiba.. M-am uitat peste umărul lui Joe, pregătită să-i zic ceva de dulce lui Val, dar ea m-a ignorat şi şi-a făcut de lucru prin bucătărie.

Sofia îmi zâmbi cu o privire răutăcioasă.

— Du-te şi ia prânzul, *mi hermana.* Adăugă intenţionat: stai cât vrei – nu mai ai nimic în agendă toată după amiaza.

— Aveam planuri, am protestat eu. Voiam sa verific bugetul de cheltuieli al fiecăruia.

Sofia îl imploră pe Joe din priviri:

— Ţine-o departe cât de mult poţi, spuse ea, iar el râse.

— Aşa voi face.

Restaurantul Cajun era amenajat ca o masă lungă, cu scaune din inox de-o parte şi de alta. Atmosfera era foarte plăcută, aerul mustea de conversaţii. Chelneriţele duceau farfurii cu mâncare aburindă: tot felul de specialităţi din fructe de mare.

Spre liniştea mea, conversaţia noastră se menţinea pe un teritoriu sigur, fără nicio aluzie la ultima noastră întâlnire. Când i-am descris întâlnirea cu doamnele Warner, Joe s-a amuzat copios, compătimindu-mă.

Chelneriţa ne-a adus comanda; două farfurii cu pompano umpluţi cu creveţi şi carne de crab, copţi în folie, cu un sos din unt şi vin alb, foarte catifelat. Fiecare îmbucătură a fost cremoasă şi fragedă, topindu-mi-se delicat pe limbă.

— Am avut şi alt motiv pentru care te-am invitat astăzi, spuse Joe pe când mâncam. Trebuie să mă opresc la un adăpost pentru animale, unde voi face nişte fotografii cu câini nou-sosiţi. Vrei să vii să mă ajuţi?

— O să încerc... dar nu cred că mă pricep la câini.

— Te temi de ei?

— Nu, dar nu am stat niciodată în preajma lor.

— E în regulă. Îţi voi spune eu ce să faci.

După prânz am mers la adăpost, o clădire mică din cărămidă, cu multe ferestre cu tâmplărie albă. Pe un panou mare, cu capete de câini şi pisici, scria *„Societatea Salvatorii Codiţelor Fericite”. J*oe scoase o cameră foto din

portbagajul Jeepului său şi am intrat în adăpost. Holul era spaţios şi vesel, pe un perete fiind instalat un monitor uriaş, unde vizitatorii puteau trece în revistă fotografiile cu descrieri ale animalelor disponibile spre adopţie.

Un bătrânel amabil veni din spate să ne primească. Ochii lui albaştri străluceau când i-a strâns mâna lui Joe.

— Te-a sunat Millie ca să-ţi spună de grupul cel nou?

— Da, domnule. Mi-a zis că patru au fost trimişi de la un adăpost din oraş.

— Încă unul a sosit azi dimineaţă. Privirea bătrânului se opri asupra mea.

— Avery, el este Dan, spuse Joe. El şi soţia lui, Millie au construit locul acesta acum cinci ani.

— Câţi câini ţineţi aici? l-am întrebat.

— Avem vreo sută în medie. Încercăm să-i luăm pe aceia care nu au fost încă adoptaţi.

— Vom merge în spate, să ne pregătim, spuse Joe. Adu-l pe primul, atunci când eşti gata, Dan.

— Perfect.

Joe mă conduse într-o zonă din spatele clădirii, unde se făceau antrenamente. Era o cameră spaţioasă, iar podeaua cauciucată era concepută ca o masă de şah cu pătrate alb-negru. Pe un perete se afla o canapea din vinilin roşu, cu spătar scurt. Într-un coş erau câteva jucării pentru animale, apoi mai era o căsuţă de plastic cu o rampă.

După ce a scos un Nikon din husa specială, Joe a ataşat o lentilă, a reglat expunerea şi modurile de focalizare. Toate aceste operaţiuni au fost executate cu o rapiditate şi uşurinţă pe care doar un profesionist le dobândeşte, după ce a făcut asta de milioane de ori înainte.

— Mai întâi eu petrec câteva minute ca să mă obişnuiesc cu câinele, spuse el. Unii sunt agitaţi, mai ales dacă au fost neglijaţi sau abuzaţi. Lucrul important pe care trebuie să-l reţii este să nu te apropii de un câine direct, păşind în spaţiul lui. El ar vedea asta ca pe o ameninţare. Tu eşti şeful haitei – urmăritorul trebuie să vină la tine. La început

nu stabileşti contact vizual, doar stai calmă, până ce se obişnuieşte cu tine.

Uşa se deschise, iar Dan aduse de lesă un câine negru mare, cu urechi zdrenţuite.

— Ea este Ivy, ni-l prezentă. O corcitură de Labrador retreiver. Orbită la un ochi, după ce s-a prins într-un gard cu curent electric. Nimeni nu o poate fotografia bine din cauza culorii.

— Negrul compact este dificil de fotografiat, spuse Joe. Crezi că suportă, dacă agăţ o lanternă în tavan?

— Sigur, Ivy a fost câine de vânătoare. O lanternă nu o deranjează deloc.

Joe puse jos camera şi aşteptă ca Ivy să vină să-i miroasă mâna. O mângâie şi o scărpină pe gât. Singurul ei ochi funcţional se închise, semn al plăcerii şi începu să gâfâie bucuroasă.

— Cine e fată cuminte? o întrebă Joe, lăsându-se pe vine, apoi o mângâie pe piept şi pe gât.

Ivy se duse la coşul cu jucării, scoase de acolo un aligator şi i-l aduse lui Joe. Aruncă jucăria în aer, iar Ivy o prinse instantaneu. Aduse jucăria repede, dând din coadă entuziasmată, iar procesul aceasta se repetă de câteva ori. În cele din urmă Ivy abandonă jucăria şi se apropie de mine, mirosindu-mă curioasă.

— Vrea să te cunoască, spuse Joe.

— Ce trebuie să fac?

— Stai liniştită şi las-o să-ţi miroasă mâna. Apoi poţi să o scarpini sub bărbie.

Ivy îmi mirosi fusta, apoi mă atinse pe mână cu nasul ei umed şi rece.

— Bună, Ivy, am murmurat eu, mângâind-o sub bărbie, apoi pe piept. Câinele se relaxă, apoi se aşează cuminte, bătând cu coada pe podea. Închise ochiul ei bun, în timp ce eu continuam să o mângâi.

Instruită de Joe, am ridicat un panou reflectorizant, iar el a făcut câteva instantanee cu Ivy. În cele din urmă, s-a

dovedit a fi un subiect foarte disponibil pentru fotografiat, întinzându-se pe canapeaua roşie, cu o jucărie între lăbuţe.

Încă trei alţi câini au fost aduşi pe rând, o corcitură de beagle, un Yorkshire terrier şi un Chihuahua cu părul scurt, despre care Dan a spus că va fi cel mai greu de adoptat. Era femelă, de culoare cafeniu cu alb, cu o faţă adorabilă şi ochi mari, blânzi, dar avea două dezavantaje care lucrau împotriva ei: avea zece ani şi era ştirbă.

— Stăpânul ei a trebuit să meargă la azil, ne-a explicat Dan, aducând creatura mititică în cameră. Dinţii i s-au stricat şi au trebuit scoşi toţi.

— Poate supravieţui şi fără dinţi? am întrebat eu.

— Atâta timp cât primeşte mâncare moale. Dan a lăsat uşor pe jos căţeluşa Chihuahua. Hai, mergi, Coco.

Bietul animal părea atât de fragil, încât mi s-a făcut milă de ea.

— Câţi ani trăiesc ei de obicei?

— Acesta ar mai putea trăi încă vreo cinci ani, poate mai mult. Avem un prieten al cărui Chi a trăit până la optsprezece ani.

Coco se uita la noi nesigură. Dădea din codiţă, optimistă, iar gestul ei mi-a frânt inima. Spre surprinderea mea, a venit la mine, cu un mers curajos, picioruşele miniaturale ticăind pe podea. M-am aplecat să o ridic. Era uşoară ca fulgul; parcă ţineam o pasăre. Îi simţeam inima bătând sub degetele mele. Se întinse să mă lingă pe bărbie şi atunci am zărit pe vârful limbii ei nişte crăpături fine.

— De ce are limba aşa de uscată? am întrebat eu.

— Nu poate să o ţină în gură, din cauza lipsei dinţilor. Dan a ieşit, nu înainte de a ne spune peste umăr: vă las să vă faceţi treaba.

Am dus căţeluşa pe canapea şi am aşezat-o cu grijă. Atunci a lăsat urechile în jos şi şi-a tras codiţa între picioare. Se uita la mine şi a început să scâncească supărată.

— Totul e bine, am liniştit-o, retrăgându-mă încet. Stai

liniştită.

Dar Coco părea din ce în ce mai alarmată, venind până la marginea canapelei, parcă pregătindu-se să sară şi să mă urmeze. Am revenit şi m-am aşezat alături de ea. Am mângâiat-o, iar ea s-a cuibărit în poala mea şi s-a ghemuit confortabil.

— Ce speculantă eşti, am spus eu râzând. Cum să o fac să stea singură?

— Habar n-am, zise Joe.

— Parcă ziceai că ştii să te porţi cu câinii.

— Iubito, nu am cum să o conving că este mai plăcut să stea pe un scaun de vinil rece decât în poala ta. Dacă reuşeşti să o ţii aşa, o să dau zoom la imagini şi prind cât mai puţin câmp de fundal.

— Iar fondul va ieşi neclar?

— Da, vezi dacă poţi să o ajuţi să se relaxeze. Cu urechile aşa lăsate în jos, pare speriată.

— Ce vrei să facă urechile ei?

— Vezi cum faci, să le ciulească şi să o ajuţi să stea cu faţa.

Am ţinut-o pe Coco în diferite poziţii pentru fotografiat, numind-o iubită, îngeraş, plăcintuţă, promiţându-i ceva bun, dacă va sta la pozã.

— Acum are urechile ciulite? am întrebat.

— Ale mele sunt cu siguranţă, zise Joe strâmbându-se uşor. Se lăsa pe vine, făcu mai multe cadre, aparatul lui fiind conectat pe cadre automate.

— Crezi că o va adopta cineva?

— Sper că da. Nu e uşor să convingi oamenii să adopte un câine bătrân. Nu mai are mult de trăit şi la orizont apar problemele de sănătate.

Coco îşi ridică privirea spre mine, iar ochii ei strălucitori şi boticul lipsit de dinţi m-au impresionat. Aveam o senzaţie de greutate în piept, gândindu-mă la câte i s-ar putea întâmpla acestei creaturi vulnerabile, nu prea drăguţă.

— Dacă viaţa ar fi mai simplă, m-am trezit eu vorbind, dacă aş fi alt gen de persoană... Aş lua-o acasă cu mine.

În acel moment clicăitul continuu se opri.

— Chiar vrei asta?

— Nu contează. Nu pot. Am rămas surprinsă de intensitatea vocii mele.

— E în regulă.

— Nu am experienţă cu animalele de casă.

— Te înţeleg.

Am ridicat-o pe Coco şi am privit-o atent. Ea s-a uitat la mine încrezătoare, cu feţişoara aceea de bătrânică, lăbuţele atârnându-i în aer. Dădea din codiţă insistent.

— Ai prea multe probleme, i-am spus eu.

Joe se apropie, evident amuzat.

— Nu trebuie să o iei.

— Ştiu, doar că... am oftat, apoi am râs încercând să par veselă. Într-un fel nu pot suporta ideea că o părăsesc.

— Las-o aici. Şi gândeşte-te mai bine peste noapte, sugeră Joe. Poţi reveni mâine.

— Dacă nu o iau acum, mâine nu mai revin. Am aşezat-o în poala mea, mângâind-o uşor, întrebându-mă ce să fac. Ea s-a ghemuit acolo, făcându-se covrig, apoi a închis ochii. Joe s-a aşezat lângă mine, luându-mă pe după umeri. A rămas tăcut, lăsându-mi timp de gândire.

— Joe? am spus eu peste câteva minute.

— Mmm-hmm?

— Poţi să-mi dai un motiv practic, pentru care aş lua acest câine acasă? Oricare ar fi el? Fiindcă nu e nici suficient de mare ca să mă apere şi nu am nevoie de ea nici ca să-mi facă vreun serviciu, nici să păzească oile. Aşadar, dă-mi un motiv. Te rog.

— Îţi voi da trei. Unu, câinele îţi va oferi dragoste necondiţionată. Doi, oamenii care au un câine sunt mai puţin stresaţi. Trei.. Joe îmi întoarse faţa spre el şi mă mângâie uşor cu degetul mare pe obraz. Mă privi în ochi şi zâmbi. Ce naiba, fă-o pentru că aşa vrei, spuse el.

În drum spre casă ne-am oprit la un magazin pentru animale, să cumpăr nişte articole de bază. Odată cu ele, am cumpărat un stâlp special cu două etaje capitonate şi cu o căsuţă cu podeaua moale. De cum am pus-o pe Coco înăuntru, ea şi-a scos capul prin deschizătura specială şi a început să se uite împrejur. Acum eram o femeie cu un căţel de poşetă, doar că, în locul unui Pomeranian pufos, sau un Poodle tuns elegant, al meu era un Chihuahua complet ştirb.

Când am ajuns, la studio nu era nimeni. Joe mi-a adus cumpărăturile din maşină, inclusiv un coş pentru câine şi o cutie cu conserve premium pentru câini. Am aranjat un covoraş de spumă şi o păturică moale la baza coşului. Coco s-a cuibărit în el nerăbdătoare.

— Aş vrea să-i fac o baie, am zis eu, dar cred că pentru moment a avut destule emoţii. O las să se mai obişnuiască prin noua ei casă.

Joe puse mâncarea pentru câine pe un dulap.

— Deja vorbeşti ca o expertă.

— Ha. Am început să depozitez cutiile de conservă prin dulapuri. Sofia o să mă omoare. Ar fi trebuit să o întreb întâi şi pe ea. Doar că ea ar fi spus nu, iar eu aş fi adus-o oricum acasă pe Coco.

— Spune-i că am insistat eu.

— Nu. Ştie că nu aş face asta, decât dacă aş dori-o cu adevărat. Oricum, mersi că te-ai oferit.

— Oricând, spuse Joe. O să plec şi eu.

M-am întors spre el, simţind apropierea lui.

— Mulţumesc pentru prânz, am zis eu. M-a mângâiat cu privirea lui caldă.

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat la adăpost, spuse el zâmbitor. M-a cuprins cu braţele, aducându-mă în contact direct cu pieptul lui musculos. L-am mângâiat şi eu pe spate. Mirosul curat, pământesc, pe care-l emana îmi devenea cunoscut şi era de o mie de ori mai plăcut, decât acela de colonie. Îmi dădu drumul apoi.

— Pe curând, Avery, zise el răguşit.

L-am urmărit uluită cum se îndreaptă spre uşă.

— Joe...

El se opri, cu mâna pe clanţă şi întoarse capul spre mine.

— Nu vrei... să mă săruţi? am spus timid, roşind intens.

Am zărit pe chipul lui un zâmbet larg, după care mi-a răspuns:

— Nu. Cu acest cuvânt a ieşit, închizând uşor uşa după el.

Am rămas cu ochii lipiţi de uşă, indignată şi redusă la tăcere, iar Coco a ieşit din culcuşul ei şi a venit spre mine.

— Ce-i asta? am început să monologhez, plimbându-mă în cerc prin cameră. Mă scoate la prânz şi mă aduce acasă cu un Chihuahua la mâna a doua, iar mai presus de toate astea, niciun sărut de la revedere, nici să spună când ne vom vedea sau mă va suna... Ce joc afurisit joacă oare? Asta s-a numit întâlnire oare?

Coco mă privea răbdătoare.

— Ţi-e foame? Ţi-e sete? Am făcut semn spre colţul bucătăriei. Acolo sunt vasele tale.

Micuţa nu s-a mişcat.

— Vrei să te uiţi la televizor? am întrebat-o eu. Atunci a început să dea din codiţa răsucită. Am tot căutat un program şi am dat peste un episod din telenovela pe care eu şi Sofia o urmăream. În ciuda scenelor stupid-teatrale şi a coafurilor, sau machiajului stil optzeci, subiectul te făcea dependent ca de un drog. Trebuia să aflu cum se încheie.

— Telenovelele te învaţă lecţii importante de viaţă, îmi spusese Sofia cândva. De exemplu, dacă te afli într-un triunghi amoros cu doi bărbaţi frumoşi, care nu poartă cămăşi, ţine minte că acela pe care-l respingi va deveni ticălosul şi va complota să te distrugă. Iar dacă eşti frumoasă, dar săracă şi abuzată, probabil că ai fost schimbată la naştere cu un alt copil, care ţi-a luat locul de drept într-o familie bogată.

M-am distrat citindu-i lui Coco subtitrarea, folosindu-mă de intonaţii diferite, în funcţie de replici.

— „Jur că vei plăti scump pentru acest afront!”

— „Acum trebuie să te lupţi pentru dragostea ta!”

Tocmai când îi pulverizam apă Evian pe limba lui Coco, în timpul unei reclame, am zis:

— Stai aşa, tu nu ai nevoie de traducere. Eşti un Chihuahua. Deja vorbeşti spaniola.

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se, am privit într-acolo şi am văzut-o pe Sofia intrând, aparent demoralizată.

— Cum a mers? am întrebat-o.

— Ţii minte tipul de la orele de gimnastică?

— Bicicleta douăzeci şi doi?

— Da. Am ieşit să bem ceva. Sofia oftă prelung. A fost groaznic. Conversaţia a tărăgănat. A fost mai plictisitoare decât când aştepţi să se coacă bananele. Nu se ocupă decât de antrenamente. Nu-i place să călătorească, fiindcă asta îi perturbă programul de antrenament. Nu citeşte cărţi şi nu e la curent cu nimic. Lucrul cel mai rău a fost că s-a uitat încontinuu la telefon timp de o oră. Ce fel de bărbat citeşte mesajele de pe mobil când este la o întâlnire? În final am pus o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea, adică partea mea din consumaţie şi am zis; „nu vreau să te deranjez din cititul mesajelor pe telefon”, apoi am plecat.

— Îmi pare foarte rău.

— Acum nu voi mai putea să admir nimic la el în timpul orei de exerciţii la sală. Sofia puse mobilul la încărcat. Cum a mers prânzul tău?

— Mâncare excelentă.

— Dar Joe? V-aţi simţit bine? A fost fermecător?

— A fost nostim, am spus eu. Dar trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Da? zise ea cu ochi miraţi.

— După prânz am mers la cumpărături.

— Pentru ce?

— Un pătuţ şi o zgardă de câine.

— E puţin cam pervers pentru o primă întâlnire, zise ea uluită.

— Patul şi zgarda sunt chiar pentru un câine.

Sofia se albi la faţă.

— Al cui câine?

— Al nostru.

Sora mea ocoli canapeaua. Privire ei rece se opri asupra căţelului Chihuahua din poala mea. Coco se ghemui mai bine, lipindu-se de mine şi tremurând.

— Ea este Coco, am spus eu.

— Şi câinele unde e? Nu văd decât un şobolan cu ochi bulbucaţi. Şi miroase de la o poştă.

— Nu o asculta, i-am spus lui Coco. Ai nevoie de o programare la salon.

— Cândva te-am întrebat dacă putem să luăm un câine şi ai zis că e o idee groaznică!

— Am avut dreptate. E o idee groaznică, dacă vorbim de un câine de mărime normală. Dar acesta este perfect.

— *Urăsc* rasa Chihuahua. Trei mătuşi de-ale mele au aşa ceva. Au nevoie de mâncare specială, de zgărzi speciale şi trepte speciale ca să urce pe canapea şi fac pipi de cinci sute de ori pe zi. Dacă ne luăm un câine, măcar să fie unul. Care să poată veni cu mine la alergat.

— Tu nu alergi.

— Fiindcă nu am un câine.

— Acum avem.

— Nu pot să alerg cu un Chihuahua! După două sute de metri cade moartă!

— La fel ca tine. Te-am văzut cum alergi.

Sofia se enervă de-a binelea.

— Voi merge să cumpăr un câine şi pentru mine. Unul *adevărat.*

— Bine, mergi şi ia-ţi unul. Adu acasă vreo zece.

— Poate aşa am să fac, zise încruntată. De ce-i atârnă

limba aşa?

— Fiindcă nu mai are dinţi. Atunci privirile ni s-au întâlnit într-o tăcere glacială. Nu poate să-şi ţină limba în gură, am continuat eu, aşa că este mereu uscată. O doamnă de la magazinul cu articole pentru animale mi-a sugerat să i-o masez cu ulei de cocos organic în fiecare seară şi să îi pulverizez apă peste ea toată ziua. Ce ţi se pare aşa amuzant?

Sofia se îneca de râs. De fapt, nici nu mai putea vorbi, sforăia cu hohote şi scotea sunete de nedescris.

— Standardele tale sunt foarte înalte. Îţi plac lucrurile frumoase, de bun gust, iar câinele acesta este atât de urât şi slăbănog şi *Dios mio*, e ca o lămâie. Sofia se aşeză alături de mine şi întinse mâna spre Coco, lăsând-o să o miroasă. Coco sforăi uşor şi o lăsă pe Sofia să o atingă.

— Nu e o lămâie, am ripostat eu. Este o urâţică frumoasă.

— Ce înseamnă asta?

— Este termenul pentru o femeie care nu e frumoasă în stil convenţional, dar este frumoasă într-un mod unic. Aşa cum sunt Cate Blanchett sau Meryl Streep.

— Joe te-a convins să faci asta? Sau ai făcut-o ca să-i laşi impresia că eşti o femeie miloasă?

I-am aruncat o privire sfredelitoare.

— Ştii bine că niciodată nu am vrut să dau impresia că aş fi vreo miloasă.

Sofia dădu din cap resemnată şi-i zise lui Coco:

— Vino aici, Meryl Streep. Încercă să o ademenească din braţele mele. *Vien aquí, niña.* Coco intră în panică şi începu să tuşească. O lămâie astmatică, adăugă Sofia, apoi se retrase într-un colţ şi oftă. Mama vine mâine să mă viziteze, spuse ea la scurt timp.

— Doamne, iar a venit momentul acela? am întrebat-o, schimbându-mă la faţă. Deja?

La fiecare două-trei luni mama Sofiei, Alameda, venea cu maşina tocmai din San Antonio, pentru o vizită de o

noapte. Aceste ocazii însemnau ore întregi de interogatorii despre prietenii Sofiei, ori sănătatea ei, munca ei, precum şi activităţile ei sexuale. Alameda nu o iertase niciodată pe fiica sa pentru că se mutase atât de departe de familie, dar şi pentru că pusese punct unei relaţii cu un tânăr, pe nume Luis Orizaga.

Toată familia Sofiei a încercat să facă presiuni asupra ei, pentru a se mărita cu Luis, ai cărui părinţi erau respectabili şi dispuneau de bani. După spusele Sofiei, Luis era o persoană prea insistentă, egocentristă, dar mai ales groaznică în pat. Alameda dădea vina pe mine, pentru că am ajutat-o pe Sofia să-l părăsească pe Luis şi să înceapă o viaţa nouă la Houston. Drept rezultat, mama Sofiei făcea eforturi mari ca în prezenţa mea să se poarte civilizat.

De dragul Sofiei, am încercat să fiu amabilă cu Alameda. Dintr-un punct de vedere o compătimeam, la fel cum aş fi compătimit pe orice persoană căreia tatăl meu i-a făcut rău. Totuşi, modul cum se purta cu Sofia era greu de suportat. Cum Alameda nu mai putea să-şi reverse mânia asupra fostului ei soţ, o considera ţap ispăşitor pe fiica lor. Ştiam prea bine ce sentimente o măcinau. Sofia era mereu deprimată o zi sau două, după vizita mamei sale.

— Va sta aici? am întrebat-o pe Sofia.

— Nu, nu-i place să doarmă pe patul nostru extensibil. Şi-a făcut rezervare la hotel mâine după amiază, iar la ora cinci va veni să ia cina aici.

— De ce nu o scoţi la un restaurant?

Sofia îşi rezemă capul pe spătarul canapelei şi dădu uşor din cap, dezarmată.

— Vrea să gătesc eu, ca să critice din nou tot ce nu mi-a ieşit bine.

— Vrei să plec, cât timp va fi ea aici?

— Ar fi mai bine dacă rămâi. Sofia zâmbi cu amărăciune şi spuse: tu ştii întotdeauna să-i întorci săgeţile.

— Cât de multe pot, am zis eu, copleşită de afecţiune pentru ea. Aşa voi face mereu, Sofia.

Capitolul paisprezece

După multe sesiuni de bramstorming, precum şi examinarea tuturor ideilor, Sofia a venit cu două concepte pentru nunta familiei Warner. Primul era nunta tradiţională, formală, perfect fezabilă şi impresionantă. După o ceremonie ce ar avea loc la capela metodistă din Memorial Drive, o flotilă de limuzine alb-perle îi va transporta pe invitaţi la recepţia organizată în salonul de bal, decorat cu cristale şi trandafiri, al Clubului local River Oaks. Ar fi un eveniment de bun gust, elegant, genul de petrecere la care toată lumea se aşteaptă. Dar, evident, nu era cea pe care ar fi ales-o familia Warner.

Cea de-a doua variantă era una mortală. Locaţia era undeva lângă Dallas, în clădirea Filter Building, din White Rock Lake. Clădirea istorică era ceva spectaculos, cu un singur etaj, foarte întinsă, cu vedere spre lac, construită din cărămidă roşie, cu părţile metalice ce susţineau clădirea la vedere, cu ferestre uriaşe, evident cu faţa spre lac. Era mai mult ca sigur că lui Ryan i-ar fi plăcut locaţia, care ar fi fost ceva pe gustul lui arhitectonic.

Inspirându-se după clădirile din perioada Marii crize, Sofia concepuse o nuntă în stilul Marelui Gatsby, cu nuanţe de crem, bronz şi auriu, unde domnişoarele de onoare ar fi purtat rochii cu talie joasă, iar bărbaţii ar fi îmbrăcat smochinguri. Mesele ar fi fost aranjate în materiale diafane, cu aranjamente florale din orhidee şi pene. Invitaţii ar fi fost aduşi de la hotelul din Dallas spre White Rock Lake într-o procesiune de Rolls Royce-uri retro şi Piece Arrow.

— Putem să o împrospătăm, spuse Sofia. Elegantă, dar modernă. Vrem să fie inspirată de Epoca Jazzului, fără a păstra foarte exact notele, ca să nu arate a bal mascat. Întreaga noastră echipă agrease conceptul Gatsby.

Întreaga echipă, dar nu şi Steven.

— Voi toţi ştiţi că Marele Gatsby este o poveste tragică, nu? întrebă el. Mie, personal nu mi-ar plăcea o nuntă bazată pe teme ca putere, lăcomie şi trădare.

— Ce păcat, spuse Sofia. Ar fi fost perfecte pentru tine.

Val interveni, înainte de izbucnirea unei dispute între cei doi.

— *Marele Gatsby* este unul dintre romanele despre care toţi au auzit, dar pe care nimeni nu-l citeşte.

— Eu l-am citit, comentă Steven.

— Ca lectură obligatorie la liceu? întrebă Sofia ironic.

— Nu, din pură plăcere. Se cheamă literatură. Ar trebui să încerci şi tu odată, dacă reuşeşti cumva să te desprinzi de telenovelele spaniole siropoase.

Sofia se încruntă la el.

— Ce bine îi judeci tu pe alţii, când toată ziua stai doar la jocurile tale sportive.

— Terminaţi amândoi, am protestat eu, privindu-l aspru pe Steven. El mă ignoră, dar puse mâna pe mobil.

— O să dau câteva telefoane. Sunt afară. Nu aud bine aici, cum vorbiţi toţi.

— Luaţi-l şi voi mai uşor azi, ne sfătui Tank, imediat ce Steven părăsi camera. S-a despărţit de iubita lui în weekend.

— Are o iubită? întrebă mirată Sofia.

— Au ieşit de câteva ori acum două săptămâni. Dar duminică, se uitau la fotbal acasă la el şi, dintr-odată ea a dat volumul la minim şi i-a zis că nu trebuie să se mai întâlnească, fiindcă îl consideră indisponibil emoţional.

— El ce a zis?

— A întrebat dacă discuţia nu poate să aştepte până la pauza dintre reprize. Văzându-ne feţele indiferente, Tank spuse defensiv: jucam noi cu Cowboys.

Se auzi soneria de la intrare.

— E *mama*, mormăi Sofia.

— Toată lumea pe poziţiile de luptă! am spus eu, pe

jumătate glumind. Cum toţi cei de acolo ştiau ce fel de om era Alameda, fiindcă o mai întâlniseră cu alte ocazii, fiecare nu a risipit nicio clipă şi, ca la ordin, şi-au strâns iute efectele personale. Nimeni nu avea niciun chef de discuţii în contradictoriu cu o femeie care era total lipsită de simţul umorului. Orice conversaţie cu ea era identică, o litanie de reproşuri, ascunse după reproşuri, exact ca un set de păpuşi ruseşti toxice.

Sofia se ridică şi începu să-şi frământe tivul tricoului, apoi merse să-şi întâmpine mama. Înainte de a deschide uşa îşi îndreptă umerii şi strigă:

— *Mămico*! Ai ajuns bine cu maşina? Cum a fost…

Sofia se opri brusc din întrebat şi făcu un pas înapoi, ca şi când ar fi dat nas în nas cu o cobră în poziţie verticală. Fără să stau pe gânduri, am sărit de pe canapea şi am mers lângă ea. Tot sângele i se scursese din obraji şi era albă ca varul, ce mai rămăsese colorat erau doua fâşii subţiri, transversal pe obraji, ca două steguleţe ce semnalizau alerta de panică.

Alameda Cantera stătea în prag, cu aceeaşi înfăţişare binecunoscută, ochi împietriţi şi gura cu colţurile lăsate în jos, semn al unei persoane deprimată de viaţă. Alameda fusese o femeie atrăgătoare, cu o siluetă minionă, îmbrăcată într-o bluză roz, un blazer şi jeanşi. Părul ei negru, bogat, era strâns la spate într-un coc studiat, aranjat la ceafă. Era o coafură nefericită pentru cineva care avea nişte trăsături destul de dure, ce presupuneau câteva tuşe de îndulcire. Era un lucru sigur că în tinereţea ei, înainte ca Eli să o fi înăsprit definitiv, Alameda a fost o femeie deosebit de frumoasă.

Adusese pe cineva cu ea, un tânăr puţin trecut de douăzeci de ani. Avea părul negru, o constituţie solidă, dar musculoasă, purta pantaloni kaki şi o cămaşă asortată. Cu toate că era drăguţel, expresia feţei lui dădea o uşoară impresie de viclenie tipică unui macho, lucru care instantaneu mi-a displăcut.

— Avery, zise Sofia, el este Luis Orizaga.

Sfinte Sisoe, mi-am zis în gând.

Deşi o cunoşteam pe Alameda, tot nu-mi venea să cred că l-a adus cu ea pe fostul prieten al fiicei sale, neinvitat şi extrem de inoportun. Cu toate că Luis nu o abuzase fizic pe Sofia, el o dominase în alte privinţe, hotărât să-i stingă orice licărire de independenţă.

Lucru mai mult ca sigur, lui Luis nu-i trecuse prin gând că Sofia nu a fost deloc fericită în relaţia cu el. Realmente îl şocase faptul că ea a anulat logodna şi s-a mutat la Houston, să înceapă o afacere cu mine. Luis a trecut printr-o lună întreagă de crize de furie, înecat în beţii, numeroase scandaluri prin baruri şi mobilier distrus. Un an mai târziu el s-a căsătorit cu o fată de şaptesprezece ani. Au avut un copil. Alameda o informase arţăgoasă pe Sofia, căreia ajunsese chiar să-i spună că acela ar fi trebuit să fie nepotul ei, recomandându-i să facă şi ea copii.

— De ce eşti aici? îl întrebă Sofia pe Luis. Avea o voce atât de stinsă şi vulnerabilă, încât eram tentată să o dau la o parte şi să strig către cei doi din prag să o lase în pace.

— L-am invitat pe Luis să vină cu mine, a răspuns Alameda, într-un fel agresiv, aparent vesel, cu ochi de vultur. Mi-e greu să conduc atâta distanţă singură, lucru pe care-l fac fiindcă tu nu vii niciodată la mine, Sofia. I-am spus lui Luis că niciodată nu a renunţat la inima ta – de aceea ai rămas necăsătorită.

— Da tu te-ai însurat, zise Sofia, privindu-l uluită pe Luis.

— Acum suntem divorţaţi, spuse el. I-am dat prea mult soţiei, mele. Am fost prea bun pentru ea. Atâta răsfăţ a făcut-o să mă părăsească.

— Cum să nu o facă, am repetat eu, fiindcă nu am rezistat să tac. Oricum, comentariul meu a trecut neobservat.

— Am un fiu, pe nume Bernardo, îi spuse el Sofiei.

— Un copil aşa de frumos, se alătură Alameda.

— Are aproape doi ani, continuă Luis. Vine la mine în weekenduri. Am nevoie de ajutor să-l cresc.

— Eşti fata cea mai norocoasă din lume, *mija,* i se adresă Alameda fiicei sale. Luis a decis să-ţi mai acorde o şansă.

M-am întors spre Sofia:

— Ai dat lovitura la păcănele, i-am spus eu sec. Ea era prea consternată, ca să poată zâmbi.

— Trebuia să vorbeşti cu mine mai întâi, Luis, zise Sofia. Ţi-am spus, când am plecat din Houston că nu vreau să te mai văd niciodată.

— Alameda mi-a explicat totul, replică el. Sora ta te-a convins să te muţi chiar când erai în doliu după tatăl tău. Nu ştiai ce faci.

Am deschis gura să protestez, dar Sofia m-a oprit imediat.

— Luis, începu ea, ştii de ce am plecat. Nu mă voi întoarce niciodată la tine.

— Situaţia s-a schimbat. Eu m-am schimbat, Sofia. Acum ştiu cum să te fac fericită.

— Dar ea este deja fericită, am răbufnit eu.

Alameda se uită la mine dispreţuitor.

— Avery, asta nu te priveşte pe tine. Este o chestiune de familie.

— Nu fii nepoliticoasă cu Avery, izbucni mânioasă Sofia. Ea este familia mea.

Urmă un rapid schimb de replici în spaniolă, toţi trei vorbind în acelaşi timp. Nu am reuşit să înţeleg decât câteva cuvinte. Ceva mai în spate Ree-Ann, Val şi Tank aşteptau ţinându-şi în mâini laptop-urile şi genţile.

— Ai nevoie de ajutor, întrebă Tank prompt.

Recunoscătoare pentru viteza lui de reacţie, am mormăit:

— Nu sunt sigură încă.

Sofia părea din ce în ce mai dezarmată, încercând să se apere, dar fără rezultat. M-am apropiat, dornică să intervin şi am făcut o sugestie:

— S-ar putea în engleză, vă rog? Părea că nimeni nu mă auzise. De fapt, am reluat eu, Sofia are o viaţă minunată aici. O carieră de succes. Este o femeie independentă. Constatând că nimic din ce am spus nu a avut vreun efect semnificativ, am adăugat: are un iubit. Spre satisfacţia mea, au tăcut toţi.

— Aşa este, confirmă Sofia, profitând de inspiraţia mea. Am un iubit şi suntem logodiţi.

Alameda făcu ochii mici.

— Nu mi-ai spus nimic despre el până acum. Cine este? Cum se numeşte?

Sofia deschise gura.

— Se numeşte...

— Mă scuzaţi, veni Steven dintr-o cameră, făcându-şi loc în studio, prin uşa pe jumătate deschisă. Se opri, privi încruntat, ne studie feţele nedumerite şi zise: ce se petrece aici?

— *Querido*, exclamă Sofia şi se agăţă de gâtul lui. Înainte ca Steven să poată schiţa o reacţie, ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, îi trase capul spre ea şi-l sărută pătimaş.

Capitolul cincisprezece

Luat prin surprindere, Steven îngheţă, iar Sofia îl sărută. Eu mi-am ţinut răsuflarea, dorindu-mi în sinea mea să nu o respingă. Cu mâinile ridicate în sus, ca o marionetă, Steven parcă încerca să priceapă despre ce era vorba, dar, lent şi liniştit, îşi lăsă braţele pe umerii Sofiei. *Fie-ţi milă de ea, Steven,* mi-am zis în gând, disperată. *Măcar de data aceasta*.

Reacţia lui Steven nu avea nicio legătură cu mila. O cuprinse de talie şi îi răspunse la sărutări cu o foame neaşteptată. De parcă Sofia era o substanţă periculoasă, care dădea dependenţă şi trebuia absorbită încet, cu grijă, ca nu cumva să piară de supradoza fatală, Steven îşi concentră foamea şi o sărută prelung, cu un erotism greu de imaginat, iar tensiunea sexuală pe care o emanau cei doi în acest sărut parcă radia în toată casa, încingând atmosfera.

Undeva, în spate am auzit o bufnitură. Tank scăpase laptopul din mâini. El şi fetele se uitau la cei doi cu nişte feţe dificil de evaluat, atât erau de uluiţi.

Tank se aplecă să ridice laptopul şi mă linişti:

— E în regulă, a căzut pe covor. Nici măcar nu s-a zgâriat.

— Cui îi pasă, spuse Ree-Ann, pur şi simplu siderată, fără să-şi dezlipească ochii de la Steven şi Sofia.

— Puteţi pleca toţi acum, le-am recomandat eu, arătându-le uşa din spate.

— Am uitat să spăl filtrul de cafea, îşi aminti Val.

— Te ajut şi eu, adăugă Ree-Ann.

— *Ieşiţi,* am ordonat eu.

Nemulţumiţi, s-au strecurat pe rând afară, aruncând repetat câte o privire peste umăr.

Brusc Steven se desprinse din sărutare şi scutură din

cap, parcă vrând să se trezească. O privi pe Sofia care devenise purpurie, apoi se uită la cei doi care rămăseseră în prag.

— Ce se...

— Mama a venit în vizită, îi spuse repede Sofia. L-a adus pe fostul meu iubit, Luis.

Am strâns pumnii, aşteptând reacţia lui Steven. Cunoştea destul de mult din trecutul Sofiei, ca să înţeleagă cât de jalnică era situaţia. Dacă şi-ar fi dorit vreodată o ocazie în care să o umilească pe Sofia... ba nu, să o *decimeze*, acum aceasta i se prezentase pe tavă.

— E vorba de o neînţelegere, continuă Sofia, privindu-l disperată. Mama a crezut că există o şansă ca eu să mă întorc la Luis, aşa că l-a adus aici, cu ea. Dar eu tocmai începusem să-i explic că este imposibil, pentru că... pentru că...

— Tu şi cu mine suntem împreună, spuse Steven, ultimul cuvânt purtând o nuanţă interogativă. Sofia dădu din cap afirmativ.

— Pe el l-am mai văzut aici, îi spuse Alameda pe un ton acuzatoriu. Lucrează aici. Nici măcar nu-l placi!

Nu-i puteam vedea faţa lui Steven, dar când a vorbit, avea vocea calmă şi caldă.

— Nu a fost dragoste la prima vedere, recunoscu el, ţinând-o pe Sofia de talie. Dar de la început am simţit reciproc o atracţie.

— E valabil şi pentru mine, mărturisi imediat Sofia.

— Uneori, când sentimentele sunt adânci, spuse Steven, e greu să-ţi dai seama cum să le faci faţă. Mai ales că Sofia nici nu e genul de femeie de care am crezut că m-aş putea îndrăgosti vreodată.

Sofia ridică privirea spre el încruntată.

— De ce nu?

Steven se uită în ochii ei şi îi luă o şuviţă de păr cu care începu să se joace.

— Păi, hai să-ţi enumăr motivele: eşti o nesuferită

optimistă, care începe să-şi împodobească bradul cu trei luni înainte de Crăciun şi pune beteală pe tot ce nu se poate mişca. Steven se opri, ca să-i mângâie lobul urechii. Când te entuziasmezi pentru un proiect, începi să-ţi freci palmele ca un ticălos care are un plan diabolic. În mod curent mănânci ardei atât de iuţi, încât ar putea doborî orice persoană normală. Sunt anumite cuvinte pe care nu le poţi pronunţa corect. Somon. Pijama. De câte ori auzi telefonul sunând, crezi că e al tău, mai puţin atunci când chiar sună al tău. Zilele trecute te-am urmărit cum parcai în faţa studioului şi cântai de-ţi spărgeai plămânii. Steven zâmbi uşor. În cele din urmă am acceptat că acestea sunt motive perfect legitime, care să te facă să iubeşti pe cineva.

Sora mea amuţise.

De fapt, toţi eram muţi.

Steven îşi luă ochii de pe Sofia şi întinse mâna spre Luis.

— Sunt Steven Cavanaugh, zise el. Nu te condamn că o vrei înapoi pe Sofia. Dar ea este definitiv luată.

Luis nu returnă salutul, ci îşi încrucişă braţele la piept şi privi duşmănos.

— Nu mi-ai cerut permisiunea, i-o trânti Alameda lui Steven. Şi Sofia nu are niciun inel. Nu există logodnă fără un inel.

Steven procesă informaţia şi i se adresă Sofiei:

— Tu... i-ai spus despre logodnă, presupun.

Sofia era atât de emoţionată, încât cu greu reuşi să dea din cap afirmativ.

— Tehnic vorbind, au făcut o logodnă înainte de logodna oficială, am intervenit eu. Steven chiar intenţiona să discute despre asta cu tine în seara asta, Alameda. După cină.

— El nu poate lua cina cu noi, zise Alameda. L-am invitat pe Luis.

— Eu l-am invitat pe Steven mai întâi, se încontră Sofia.

— *Ajunge*! mormăi Luis. Dădu să o ia de mână pe Sofia.

Vreau să discut cu tine afară. Singuri.

Steven îi blocă mişcarea cu o iuţeală surprinzătoare, iar Luis lăsă mâna în jos.

— Dă-te dracului la o parte, ameninţă el, pe un ton care mă făcu şi pe mine să tremur. O asemenea reacţie nu era în genul lui Steven, care se mândrea cu calmul lui imperturbabil.

— Steven, interveni Sofia, căutând să ţină situaţia sub control. *Querido mia*, este în regulă... Eu, pot merge să discut cu el.

Steven îl fulgeră pe Luis cu privirea.

— Să ştii că este a mea.

Duşmănia făţişă tulburase atmosfera în care cei doi se înfruntau. Regretam amarnic că-l alungasem pe Tank. În trecut îşi adusese contribuţia în destule conflicte pe care le aplanase, iar cel de acum se anunţa a fi unul de amploare.

— Luis, zise Alameda stânjenită, poate ar fi mai bine să te întorci la hotel, iar eu mă voi ocupa de fiica mea.

— *Nimeni nu se va ocupa de mine*, răbufni Sofia. Nu sunt o marionetă, mamă, când ai de gând să accepţi că numai eu pot decide în ceea ce mă priveşte?

Alamedei îi tremurau buzele, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Scotoci în geantă după şerveţele.

— Am făcut totul pentru tine. Ţi-am dăruit toată viaţa mea. Acum vreau doar să te împiedic sa mai faci şi alte greşeli.

— Mamă, rosti exasperată Sofia. Eu şi Luis nu ne potrivim deloc. Alameda suspină atât de tare, încât nici nu auzea. Sofia i se adresă lui Luis: îmi pare rău. Vă doresc tot binele ţie şi fiului tău...

— *Eres babosa,* explodă Luis. După cum tresărise Sofia, apoi se încordă, mi-am dat seama că a insultat-o. Arătă spre Steven. Când va afla ce proastă şi puturoasă eşti şi cum stai în pat ca un peşte mort, te va arunca afară. Te va lăsa gravidă şi umflată cu bastardul lui, exact cum a lăsat-o tatăl tău pe Alameda.

— Luis, exclamă Alameda şocată şi înlăcrimată.

Luis continuă plin de amărăciune:

— Sofia, într-o zi vei veni la mine târându-te şi eu am să-ţi spun că ai meritat, fiindcă ai fost atât de...

— Mai mult de atât nu ne interesează părerile tale, i-am tăiat eu elanul. Văzând că Steven stătea să erupă, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o. Dacă ai nevoie de un taxi, bucuroasă îţi voi chema unul.

Luis ieşi din casă ca o tornadă.

— Cum o să ajungă la hotel? se tângui Alameda. Am venit amândoi cu maşina mea.

— Se va descurca, am zis eu.

Alameda şi-a şters ochii, care arătau acum ca aceia ai unui raton, din cauza inelelor de rimel întins.

— Sofia, se văicărea ea, l-ai înfuriat pe Luis. Nu ştia ce spune.

Mi-am înăbuşit o replică sarcastică şi i-am pus femeii o mână pe umăr, conducând-o spre capătul studioului. Alameda, treci de bucătărie, mergi pe hol şi la stânga e baia. Cred că vrei să-ţi aranjezi machiajul.

Alameda mai spuse ceva înăbuşit în şerveţel şi merse la baie.

Când am revenit, Sofia era în braţele lui Steven.

— Îmi pare aşa de rău ca te-am amestecat, îi spunea ea necăjită. Nu am avut altă idee.

— Să nu-ţi pară rău, zise Steven şi se aplecă, lipindu-şi gura de a ei, susţinându-i capul cu ambele mâini. O auzeam şi pe ea suspinând.

Copleşită de scenă, am trecut de ei şi m-am îndreptat spre bucătărie, ca şi când de acum încolo nu mai putea să se întâmple nimic. Cu gesturi mecanice am început să scot vesela din maşina de spălat vase.

— Vreau să te ajut cu cina, l-am auzit pe Steven. Ce vom mânca?

Sofia recunoscu tulburată:

— Nici nu-mi amintesc.

Toată seara Steven a fost imaginea iubitului perfect. Nu-l mai văzusem niciodată purtându-se astfel. Afectuos. Degajat. Nu-mi dădeam seama cât din toate astea erau reale. Insistă să o ajute pe Sofia la gătit şi curând Alameda stătea lângă mine pe un scaun înalt la bar şi ne uitam.

Sofia şi Steven au petrecut nenumărate ore la muncă împreună, dar niciodată nu au părut că se simt în largul lor unul în compania celuilalt. Până acum. Tocmai descoperiseră un nou gen de *împreună.* Descopereau acum nivelul adecvat, încălzindu-se unul pe altul.

Sofia lucrase la restaurantul familiei sale, aşa că era un bucătar desăvârşit. În seara aceasta pregătea pui umplut, felul preferat al Alamedei. Ca antreu, Sofia a pregătit un bol de tortilla chips prăjite acasă, foarte subţiri şi crocante, lângă un sos salsa, care-ţi făcea limba să pulseze de usturime.

Steven pregătea margarita, iar eu am mers să i-o prezint pe Coco Alamedei. Deşi mama Sofiei şi cu mine nu aveam nimic în comun, în cele din urmă am descoperit un subiect care să ne conecteze. Alameda, ca şi fiecare dintre mătuşile Sofiei, adora câinii Chihuahua. O aşeză pe Coco la ea în poală, i-a spus câteva cuvinte de alint în spaniolă şi i-a admirat zgarda din piele roz, bătută cu marcasite. Descoperindu-mă ca auditoriu disponibil pe tot felul de subiecte legate de câinii Chihuahua, Alameda nu a contenit să-mi dea sfaturi de hrănire şi îngrijire.

Steven amesteca într-o salată făcută din porumb proaspăt copt, brânză sfărâmată, cilantro tocat şi un sos cremos, delicios cu lime.

— Cum arată? o întrebă pe Sofia. Ea zâmbi şi scoase ceva din frigider, şoptind ceva. Ce ai spus? întrebă el.

Sofia luă vasul cu pui marinat în cafea.

— Am spus că poate mai adaugi puţin sos.

— Asta am înţeles. Te întrebam de cuvintele în spaniolă. Ce înseamnă?

— Oh, Sofia roşi, căutându-şi de lucru la frigider. Nimic.

E doar o expresie.

Steven puse ambele mâini pe blatul de gătit, aşa încât să nu-i permită să plece. O alintă pe obraz cu nasul şi-i murmură:

— Nu poţi să-mi dai porecle şi să nu-mi traduci ce înseamnă.

Ea se îmbujoră şi mai tare.

— Nu e o poreclă, a fost... mă rog, tradus nu are aceeaşi valoare.

Steven nu renunţă.

— Spune-mi oricum.

— *Media naranja*.

— Care înseamnă?

— Jumătate de portocală, răspunse Alameda. Se încruntă uşor şi spuse, înainte să ducă paharul la gură: spunem aşa când ne referim la „jumătatea mea”. Adică suflet pereche.

Expresia facială a lui Steven era greu de interpretat. Se aplecă şi o sărută din nou pe Sofia pe obraz, apoi merse mai departe. Ea amestecă în vasul pe care-l avea în faţă, fără să fie prea conştientă de ce face.

Dacă Alameda mai avea îndoieli despre veridicitatea relaţiei celor doi, eu eram mai mult decât convinsă că ei formau un cuplu. Lucru care mă îngrijora. Cum nunta familiei Warner se apropia rapid în faţa noastră, nu era momentul potrivit pentru o relaţie intempestivă, dar nici pentru tot ce presupunea aceasta.

Mai exista şi posibilitatea ca Steven să redevină vechiul Steven mâine dimineaţă. Oricât de bine îl cunoşteam pe Steven, nu puteam şti sigur ce se petrecea în mintea lui. Avea capacitatea să-şi compartimenteze total această nouă experienţă? Fără îndoială, şi Sofia se întreba acelaşi lucru.

Puiul a ieşit o capodoperă, scăldat într-un sos gros, neîndulcit de ciocolata Oaxacan, condimentat cu gustul inegalabil de iute al ardeilor guajillo. Steven se auto depăşise în a fi amabil, răspunzându-i prompt Alamedei la

toate întrebările despre părinţii lui, care trăiau în Colorado. Mama lui avea o afacere cu flori, iar tatăl era profesor pensionat şi erau căsătoriţi de treizeci de ani. După ce Alameda la chestionat insistent, Steven a recunoscut că nu ar dori să rămână veşnic în afacerea cu organizări evenimente, căci se vedea conducând o afacere mare, sau proiecte corporatiste, ba chiar să intre în domeniul relaţiilor cu publicul. Pentru moment totuşi, mai avea multe de învăţat la studio.

— Măcar dacă nu aş fi atât de slab plătit, adăugă el pe un ton plângăcios, iar eu şi Sofia am început să râdem.

— După ultimul bonus primit? am întrebat indignată. Şi asigurarea de sănătate îmbunătăţită?

— Aş dori mai multe beneficii, zise Steven. Ce spui de o oră de yoga? întrebă el, apoi întinse braţul pe spătarul scaunului Sofiei. Ea îi aduse la gură o tortilla rulată, ca să-l liniştească, iar el muşcă, aşa cum face un copil.

Alameda surâdea neîncrezătoare şi-i urmărea. Nu m-am gândit niciodată că îl va plăcea pe Steven. Credeam că el îi va aminti mereu de tatăl meu. Deşi Steven nu semăna fizic cu Eli, el era înalt, blond şi foarte chipeş. I-aş fi putut spune Alamedei că Steven era croit după un tipar cu totul diferit de al tatei, dar nu prea ar fi contat. Alameda era hotărâtă să nu fie de acord cu niciun bărbat pe care Sofia şi-l alegea singură.

La desert am avut o prăjitură gustoasă şi cafea cu scorţişoară. În cele din urmă Alameda anunţă că va pleca. Ne-am luat rămas bun destul de stângaci, fiindcă multe lucruri rămăseseră nespuse. Alameda nu şi-a cerut scuze pentru că l-a adus pe Luis la Houston, iar Sofia era încă tulburată pentru că fusese încolţită astfel. Alameda s-a purtat destul de rezervat cu Steven, care, la rândul său, a fost cât se poate de politicos.

— Pot să vă conduc la uşă, doamnă Cantera? întrebă el.

— Nu, vreau să vină Avery cu mine.

— Sigur că da, am sărit eu, gândindu-mă, *Orice, orice*

numai să pleci odată.

Am ieşit împreună la maşină, în faţa clădirii. Stăteam lângă maşina Alamedei, iar ea urcase şi oftă îndelung, în timp ce lăsase portiera deschisă.

— Ce fel de bărbat este? mă întrebă ea fără să mă privească.

Am răspuns serios:

— Un bărbat bun. Steven nu dă înapoi când e greu. Este mereu calm în cazuri de urgenţă. Poate conduce orice are roţi şi se pricepe la resuscitări şi la instalaţii sanitare. Ar munci şi optsprezece ore pe zi, fără a se plânge, ba chiar mai mult, dacă-i ceri. Un lucru pot să-ţi garantez, Alameda: El nu este ca tatăl meu.

Un zâmbet sincer i se profila pe obrazul brăzdat de necazuri.

— Toţi sunt ca tatăl tău, Avery.

— Atunci de ce încercai să o împingi pe Sofia în braţele lui Luis? am zis uimită.

— Fiindcă măcar el ar aduce-o să trăiască mai aproape de familia ei, spuse Alameda. Familia ei *adevărată.*

Enervată deja, m-am străduit să nu-mi exprim toată furia.

— Ştii, Alameda, ai prostul obicei de a o lovi urât pe fiica ta şi nu-mi dau seama ce încerci să obţii cu asta. Dacă speri că aşa o vei stimula pe Sofia să se mute aproape de tine, află că nu merge. Poate ar fi bine să cauţi alte tactici.

Alameda îmi aruncă o privire caustică, apoi trânti portiera şi demară. După ce am văzut-o depărtându-se, m-am întors în studio, unde Sofia închidea maşina de spălat vase, iar Steven ştergea blenderul. Amândoi erau tăcuţi. Mă gândeam dacă, în timp ce eu am fost afară, şi-au spus ceva.

Am luat-o în braţe pe Coco.

— Te-ai purtat exemplar astăzi, i-am zis. Eşti o fetiţă cuminte. Ea se întinse să mă lingă. Nu pe gură, am protestat eu.

Steven îşi luă cheile de la maşină.

— E timpul sa mă retrag, spuse el. După atâta mâncare, chiar e cazul.

I-am zâmbit.

— Mi-ai salvat ziua, am spus eu. Mulţumesc, Steven.

— Da, mulţumesc, zise Sofia. Vorbise pe un ton scăzut. Toată energia i se ştersese de pe faţă.

— Pentru puţin, spuse Steven.

M-am gândit cum să mă retrag.

— Dacă vrei, eu pot să...

— Nu, zise Steven prompt. Plec acum. Ne vedem mâine dimineaţă, fetelor.

— Bine, am spus la unison eu şi Sofia.

Steven a ieşit, iar eu m-am apucat să şterg blatul cu un şerveţel uscat. Sofia ştergea chiuveta. Imediat ce uşa s-a închis, conversaţia s-a înviorat.

— Ce ţi-a spus? am întrebat eu.

— Nimic special. M-a întrebat dacă vreau să păstrez restul de salsa şi l-a pus el la frigider. Sofia şi-a acoperit faţa cu mâinile. Îl urăsc. M-am speriat când am auzit-o cum suspină.

— Dar, s-a purtat frumos cu tine toată seara, am spus eu uimită.

— Exact, confirmă Sofia. Mai scoase un scâncet. Ca prinţul lui Disney. Iar proasta de mine a crezut că e adevărat şi a fost minunat. Dar acum s-a terminat, iar mâine se va transforma într-un do... dovleac.

— Prinţul nu se transformă în dovleac.

— Atunci eu mă transform într-un dovleac.

I-am oferit Sofiei un şerveţel, de hârtie.

— Nu, nici tu nu te transformi într-un dovleac. Caleaşca se transformă în dovleac. Tu ajungi acasă fără un pantof, însoţită de o ceată de rozătoare traumatizate.

Sofia reuşi să râdă printre lacrimi. S-a şters la ochi cu şerveţelul şi a zis:

— A vorbit serios tot timpul. Ţine la mine. Ştiam că

acesta este adevărul.

— Toţi ştim asta, Sofia. De aceea Luis s-a supărat şi a plecat brusc.

— Dar asta nu înseamnă că Steven îşi doreşte o relaţie.

— Poate că nici tu nu doreşti asta, am spus eu sec. Câteodată debutul unei relaţii este cel mai mare rău pe care-l poţi face persoanei iubite.

— Doar un copil al lui Eli Crosslin poate să spună aşa ceva, se auzi vocea ei.

— Totuşi, poate că este adevărat.

Sofia mă privi compătimitor.

— Avery, zise foarte revoltată, nimic din ce ne-a spus tatăl nostru nu a fost aşa. Nicio promisiune. Niciun sfat. El este partea cea mai proastă din fiecare din noi două. De ce mereu câştigă această parte? Izbucni şi mai tare în plâns şi fugi în camera ei.

Capitolul şaisprezece

Spre satisfacţia mea, ca să nu mai vorbim de a Sofiei, lui Bethany Warner i-a plăcut enorm conceptul nunţii din Epoca Jazzului, la Filter Building. Mai mult a durat să o convingem pe Hollis, care se temea că elementele de Art Deco ar putea părea prea reci. Totuşi, odată ce Sofia i-a prezentat schiţele ei şi eşantioanele cu detaliile luxoase, inclusiv florile proaspete în aranjamente combinate cu şiraguri de perle şi broşe din cristal strălucitoare, Hollis a devenit mai entuziasmată.

— Oricum, eu mi-am imaginat-o mereu pe Bethany într-o rochie de mireasă tradiţională, se fandosi Hollis. Nu în ceva modern.

Bethany se încruntă.

— Nu e modern, dacă e după moda anilor 1920, mamă.

— Nu vreau să defilezi în ceva care pare o imitaţie, insistă Hollis.

Am intervenit rapid, luând caietul de schiţe al Sofiei şi aşezându-mă între cele două Warner.

— Înţeleg. Ne trebuie ceva clasic, dar nu prea tematic. Nu mă gândeam la rochia cu talia jos pentru tine, Bethany, ci mai degrabă la ceva cam aşa... Am început să schiţez o rochie cu talia sus, semi-mulată. Din impuls am adăugat deasupra o fustiţă scurtă, despicată pe mijloc, din mătase şi tul. Corsajul va fi făcut din şiraguri verticale şi paiete mari. Am ales un model geometric care să le unească. Şi, în loc de voal, o bentiţă dublă de păr, din două şiraguri de diamante şi perle, care se intersectează uşor pe frunte. Sau, dacă vi se pare prea dramatic...

— Asta este, exclamă entuziasmată Bethany, apăsând cu degetul desenul proaspăt schiţat. Asta îmi doresc. E superb.

— E frumos, recunoscu Hollis, privindu-mă zâmbind. Tu

ai avut ideea asta, Avery? Eşti foarte talentată.

— Sunt sigură că putem comanda ceva asemănător la croitoreasă…

— Nu asemănător, m-a întrerupt Bethany. O vreau exact pe aceasta.

— Da, vrem să o creezi tu, Avery, spuse Hollis.

Am dat din cap, uşor tulburată.

— Nu m-am mai ocupat de rochii de ani de zile. Iar contactele mele sunt toate la New York.

— Găseşte pe cineva cu care să colaborezi, mă sfătui Hollis. Vom lua avionul spre New York oricât de des va fi nevoie pentru probe.

După ce întâlnirea se încheie, iar cele două Warner au plecat, Sofia exclamă:

— Nu-mi vine să cred că le-a plăcut tema nunţii Epoca Jazzului. Credeam că sunt şanse jumi-juma să aleagă clubul local.

— Eu eram destul de sigură că Hollis va opta pentru varianta mai stilată. Vrea să fie văzută ca precursor al modei.

— Dar numai să nu ofenseze vechea gardă, adăugă Sofia.

Am mers să o scot pe Coco din culcuş.

— Pun pariu că multe din vechea gardă au apucat originalul Epocii Jazzului.

— De ce ai ţinut-o pe Coco în căsuţa ei când au fost ele aici?

— Unora nu le place să vadă câini plimbându-se prin jurul lor.

Ne-am aşezat una lângă alta, comentând detalii despre nunta Warner.

— Una dintre noi trebuie să-l sune pe Steven să-i spună că nunta Gatsby a fost pe placul Warner-ilor, am spus eu.

— Fă tu asta, zise Sofia.

Până acum Steven şi Sofia jucaseră la remiză. El era deosebit de amabil cu ea în ultimele zile, dar lipsea acea

tandreţe pe care i-o arătase în seara vizitei Alamedei. Când am îndemnat-o pe Sofia să-i spună ceva şi ea, mi-a mărturisit că nici acum nu putea fi în largul ei.

— Sofia, pentru Dumnezeu, mergi şi vorbeşte cu el. Fii proactivă.

— De ce nu urmezi tu propriile tale sfaturi, zise ea. Nu ai mai vorbit cu Joe de când te-a invitat la prânz.

— Situaţia mea e diferită.

— Cum aşa?

— În primul rând, Joe are prea mulţi bani. Dacă m-aş ţine de capul lui, ar părea că sunt o vânătoare de avere.

— Dar Joe aşa vede lucrurile? întrebă Sofia interesată.

— Nu contează. Aşa văd ceilalţi. Coco ne privea când pe una, când pe cealaltă, fiindcă încercam să-i ungem gheruţele cu o ceară specială.

— Dacă se decide că nu te mai aşteaptă? Dacă sunteţi amândoi prea încăpăţânaţi, ca să faceţi următoarea mişcare?

— Atunci îmi va rămâne măcar mândria.

— Mândria nu cumpără mâncarea de la piaţă.

— Speri să te întreb ce înseamnă asta, dar nu o voi face.

— Măcar ai putea să începi să te culci cu el, zise Sofia, fiindcă toată lumea deja crede că o faceţi.

Am făcut ochii mari de uimire.

— De ce ar crede cineva asta?

— Fiindcă aţi cumpărat împreună câinele.

— Nu e adevărat! Eu am cumpărat câinele. Joe pur şi simplu era de faţă.

— Este un semn de angajament. Arată că amândoi vă gândiţi la un viitor împreună.

— Coco nu e câinele unui cuplu, am spus revoltată, dar când am privit-o pe Sofia, ea zâmbea şi am înţeles că glumeşte. M-am liniştit şi am lăsat-o pe Coco pe jos.

Revenind pe scaun, am văzut că Sofia mă privea gânditoare.

— Avery... m-am tot gândit, de când l-am văzut pe Luis.

Am hotărât că aducerea lui aici a fost unul dintre cele mai drăguţe lucruri pe care le-a făcut mama vreodată pentru mine.

— Dacă e aşa, crede-mă, a fost pură întâmplare din partea ei.

— Ştiu, dar m-a ajutat. Faptul că am stat faţă în faţă cu Luis după atâta timp m-a făcut să înţeleg ceva. Dacă nu merg mai departe, îi dau lui Luis putere asupra mea. E ca şi când m-ar ţine ostatică. El reprezintă trecutul meu – nu-l pot lăsa să-mi influenţeze viitorul. Tu şi cu mine semănăm foarte mult Avery. Oamenii cu pielea subţire simt întotdeauna lucrurile profund, aşa ca noi – ne zgâriem prea repede.

Amândouă am tăcut câteva minute.

— Ori de câte ori mă gândesc că trebuie să merg mai departe, am spus eu, ideea mă îngrozeşte, de parcă ar trebui să mă paraşutez dintr-un avion. Noaptea. Pe un câmp cu cactuşi. Nu mă văd în stare să fac asta.

— Dar dacă avionul ar lua foc? sugeră Sofia. Atunci ai putea sări?

— Păi, atunci aş avea o motivaţie destul de serioasă, am spus eu zâmbind.

— Aşadar, data viitoare când vei fi cu Joe, spuneţi în gând că avionul este în flăcări. Atunci singura alegere este să sari.

— Pe câmpul de cactuşi?

— Orice este mai bun decât un avion care arde, spuse ea.

— Ai dreptate.

— Asta înseamnă că-l vei suna pe Joe?

Am ezitat, surprinsă de dorul care mă măcina deja. Două zile şi deja îi simţeam lipsa. Nu doar că-l doream, aveam nevoie de el. Sunt condamnată, mi-am zis şi am oftat resemnată.

— Nu, am răspuns. Nu-l voi suna. Mai degrabă mă gândesc la un mod de a-l face să vină el la mine, fără să-l

chem.

Sofia mă privi amuzată.

— Cum ar fi să-ţi înscenezi propria răpire, sau ceva de genul?

— Nu aş merge atât de departe. După ce am cântărit câteva secunde, am revenit: dar, asta mi-a dat o idee...

Sâmbăta după-amiază am închis studioul şi am făcut o baie lungă, reconfortantă. După aceea mi-ara lăsat părul liber şi mi-am dat cu parfum uşor pe gât şi pe încheieturile mâinilor. M-am îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de casă de culoarea lavandei şi un tricou din dantelă, decoltat, pe care nu l-aş fi purtat niciodată în public.

— Eu plec cu fetele să ne distrăm, spuse Sofia, când eu am coborât.

— Cu cine?

— Cu Val şi câteva fete. Sofia căuta ceva în geantă. Cina, un film şi poate ceva de băut după aceea. Se uită la mine zâmbind. S-ar putea să rămân peste noapte la Val. O să-ţi doreşti toată casa doar pentru tine, când Joe te va vedea în ţinuta asta.

— S-ar putea să mă certe pentru farsa pe care i-am făcut-o şi să plece imediat.

— Nu cred. Sofia mă sărută din zbor. Ţine minte avionul, zise ea, apoi plecă.

Mă plimbam prin casă, am stins aproape toate luminile, precum şi am aprins multe lumânări în vase de sticlă semi-transparente, apoi mi-am turnat un pahar cu vin. M-am aşezat pe canapea, în faţa televizorului, iar Coco a venit să stea lângă mine.

Eram pe la jumătatea unui film, când s-a auzit soneria de la uşă.

Coco s-a dat jos de pe canapea şi tropăia delicat spre uşa de la intrare, căscând. Am tresărit şi trepidam când m-am ridicat să deschid, cu paharul în mână. Am tras aer în piept şi am deschis uşa larg. Joe stătea rezemat de cadrul uşii. Era atât de elegant, îmbrăcat într-un costum negru,

cămaşă şi cravată, încât îţi tăia răsuflarea.

— Bună, am spus eu surprinsă, făcând un pas în lateral. Ce faci aici?

— Trebuia să fac nişte fotografii la o colectă de fonduri mai târziu, dar, când să plec, am constatat că husa aparatului foto era goală. Dar înăuntru am găsit asta, spuse Joe şi ridică o foaie de hârtie, unde erau lipite litere, tăiate din reviste şi aranjate în stilul unui bilet de răscumpărare, pe care scria: *„Sună-mă sau camera foto o păţeşte*". Ştii cumva ce-i cu asta? întrebă el.

— Poate. L-am privit în ochi şi m-am liniştit, fiindcă am remarcat că nu era deloc supărat. De fapt chiar, aveam impresia că se amuzase copios.

— Treaba asta a fost făcută cu cineva din interior, zise Joe. Jack are cheia de la mine, dar nu se amestecă. Aşa că trebuie să fi ajutat Ella.

— Nu recunosc nimic. Am deschis uşa de tot, ca să poată intra. Vrei să intri, să bei un pahar cu vin?

Joe se pregătea să răspundă, dar privirea i s-a oprit pe valea din decolteul meu, unde a dat de sânii pe jumătate dezgoliţi, aşa că nu şi-a mai mutat ochii de acolo.

— Vin? am întrebat eu. Joe a clipit de câteva ori, apoi şi-a ridicat ochii cu greu. A trebuit să-şi dreagă vocea înainte de a răspunde:

— Te rog.

Coco s-a aşezat din nou pe canapea, iar noi am mers la bucătărie.

— Aşteptai musafiri? mă întrebă el, văzând celălalt pahar de vin, de lângă sticla desfundată.

— Nu ştii niciodată.

— Ba cred că ştii sigur, când lipseşte un Nikon de trei mii de dolari.

— Este în siguranţă.

I-am turnat puţin vin, Pinot grigio şi i-am întins paharul. Joe luă o înghiţitură. I-am admirat degetele puternice, strângând piciorul subţire al paharului.

Faptul că era din nou în preajma mea, atât de aproape de mine, m-a emoţionat neaşteptat. Pentru mine, fericirea era la fel de fragilă ca baloanele acelea, pe care Eli i le adusese cândva Sofiei. Pentru moment, totuşi, ea părea că se ţese încet, împrejurul meu, pătrunzându-mi oasele şi muşchii, îmbogăţindu-mi sângele.

— Sper că nu întârzii la eveniment, am spus eu.

— S-a contramandat.

— Când?

— Acum un minut şi jumătate, spuse el zâmbind. Puse de-o parte paharul cu vin, apoi îşi scoase sacoul şi-l puse pe spătarul unui scaun. Îşi suflecă mânecile cămăşii, lăsând să se vadă două antebraţe puternice, bronzate, acoperite de păr negru. Când îşi scoase şi cravata, fluturi agitaţi începură să-mi frământe stomacul. Îşi descheie primul nasture al cămăşii, apoi luă paharul cu vin şi mă privi cu atenţie.

— Nu te-am sunat fiindcă am vrut să-ţi ofer spaţiu.

— E o diferenţă între a oferi cuiva spaţiu şi a-l ignora, am spus eu, vrând să par supărată.

— Scumpo, eu nu te ignor, doar că nu vreau să mă port ca un urmăritor.

— De ce nu m-ai sărutat după ce am ieşit ultima dată?

— Fiindcă ştiam că, dacă voi începe, nu mă voi putea opri, spuse el, încruntându-se. Nu ştiu dacă ai remarcat, dar îmi vine foarte greu să mă înfrânez cu tine. Se ridică şi veni în faţa mea, punându-şi ambele braţe pe spătarul scaunului, ţinându-mă aproape prizoniera lui. Acum că mi-ai luat aparatul foto ostatic... Despre ce răscumpărare discutăm?

A trebuit să-mi adun curaj înainte de a-i răspunde.

— Cred că mai bine ar fi să negociem sus. În dormitorul meu.

Joe mă studie ca un specialist, iar după câteva momente vorbi:

— Avery... când se va întâmpla, voi dori de la tine lucruri

pe care ţi-e greu să mi le oferi. Şi va fi diferit de prima dată. Nu pot risca să nu fii pregătită.

Mi-am pus mâinile pe braţele lui, încordate.

— Mi-ai lipsit, i-am spus eu. Mi-a fost dor de conversaţiile noastre nocturne, când îmi spuneai ce ai făcut, iar eu îţi povesteam ce am făcut. Te-am visat des. De vreme ce deja ocupi o mare parte a spaţiului minţii mele, putem să dormim împreună.

Joe rămăsese nemişcat, privindu-mă foarte atent, observând cum mă înroşesc treptat. Ştia cu siguranţă cât de greu îmi era să recunosc ce simt.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta, am continuat eu, dar ştiu că am încredere în tine şi mai ştiu că vreau să mă trezesc alături de un bărbat, în patul meu, mâine dimineaţă. Bărbatul eşti tu. Aşa că, dacă…

Înainte să pot continua, Joe m-a sărutat cu foc. Mi-am regăsit echilibrul strângându-l de mâini. Mă străduiam să respir, deşi inima îmi bătea foarte tare şi cu greu puteam trage aer în piept. Sărutarea lui a devenit insistentă, vorace, căutând să-mi deschidă gura. M-a ridicat de pe scaun, aşa, sărutându-ne şi m-a ţintuit de blatul înalt. Gestul brusc, puternic şi trădând agresivitate sexuală m-a excitat şi mai mult.

— Joe, am şoptit eu gâfâind, când gura lui alunecase deja pe gâtul meu, în jos, eu… am un pat sus, acoperit cu… aşternut italian şi o cuvertură din mătase…şi perne de puf…

Joe m-a privit cu nişte ochii de felină la vânătoare.

— Nu trebuie să-mi vinzi nimic pe un pat, scumpo.

Se opri, fiindcă se auzea mobilul sunând din sacoul lui.

— Scuze, zise el, apucând sacoul. Această melodie se aude doar când primesc apeluri de la familie. Scotoci nervos prin buzunare.

— Sigur.

Scoase mobilul şi citi mesajul.

— Doamne, zise, iar pe faţă i se citea groaza. Se

întâmplase ceva grav. Haven este în spital, spuse el. Trebuie să plec.

— Vin cu tine, am spus imediat.

Joe dădu din cap negativ.

— Nu trebuie să...

— Stai două minute, l-am rugat, alergând sus pe scări. Îmi iau o cămaşă şi nişte blugi. Să nu pleci fără mine.

Capitolul şaptesprezece

În drum spre spital m-am gândit că poate am fost prea insistentă, urmându-l pe Joe la spital. Orice s-ar fi întâmplat cu Haven, era o chestiune de familie şi poate că nu vor dori prezenţa unui străin. Pe de altă parte, voiam să ajut în orice fel puteam. Mai important de atât, voiam să fiu alături de Joe. După ce înţelesesem deja cât de mult însemnau unul pentru celălalt membrii familiei Travis, ştiam că Joe ar fi fost devastat, dacă lui Haven avea să i se întâmple ceva.

— Ce spune mesajul despre starea lui Haven? am întrebat.

Joe nu vorbi, ci îmi dădu mobilul.

— Preeclampsie, am citit eu de pe ecran mesajul Ellei.

— Nu am auzit în viaţa mea de aşa ceva.

— Eu da, însă nu ştiu sigur ce este. În câteva minute am găsit pe Internet o pagină despre preeclampsie. Este o afecţiune provocată de hipertensiune. Presiunea mare a sângelui, retenţie de apă severă şi colectarea de toxine în rinichi şi ficat.

— Cât de grav este?

Am ezitat răspunsul.

— Poate deveni extrem de grav.

Joe strânse mai tare volanul.

— Prezintă risc maxim asupra vieţii?

— Garner este un spital de talie internaţională. Sunt sigură că Haven va fi bine. Telefonul sună, iar eu am citit identitatea apelantului. Este Ella. Vrei să...

— Vorbeşte tu cu ea, iar eu conduc.

Am răspuns.

— Ella? Bună, sunt Avery.

Ella avea o voce liniştită, dar simţeam stresul acumulat.

— Suntem în sala de aşteptare la ATI neonatologie. Tu şi

Joe veniţi aici?

— Da, aproape am ajuns. Ce se întâmplă?

— Azi dimineaţă Haven s-a trezit cu greaţă şi durere de cap, dar asta era ceva obişnuit pentru ea. Nu putea să meargă, aşa că s-a culcat la loc în pat. Când s-a trezit azi după amiază, a început să aibă probleme cu respiraţia. Hardy a adus-o la spital şi i s-au făcut nişte teste. Are tensiunea uriaşă şi nivelul proteinelor este triplul valorii normale, aşa că avea nişte stări ciudate, lucru care l-a speriat rău pe Hardy. Lucrul bun este că inima copilului bate normal.

— Câte săptămâni mai sunt până la termenul naşterii?

— Patru, cred. Dar presupun că va fi în regulă, chiar dacă se naşte aşa devreme.

— Stai. Spui că Haven a intrat în travaliu?

— Vor să-i facă operaţie cezariană. Gata, trebuie să închid. Liberty şi Gage tocmai au venit şi vor noutăţi.

— Îi vor face cezariană, l-am informat pe Joe.

Bolborosi ceva de neînţeles.

Am căutat din nou pe pagina de net.

— Preeclampsia se rezolvă de obicei în patruzeci şi opt de ore după naşterea copilului, am citi eu. Îi vor da lui Haven medicamente pentru hipertensiune. Copilul se va naşte prematur, dar e destul de dezvoltat şi pe termen lung probabil că nu vor fi probleme. Aşadar totul va fi în ordine.

Joe dădu din cap, dar nu părea deloc liniştit.

Sala de aşteptare era mobilată cu nişte şiruri de fotolii albastre, măsuţe şi o canapea. O lumină puternică din tavan dădea albului zugrăvelii un aspect selenar. Toţi membrii familie Travis erau tensionaţi, când am ajuns eu şi Joe. Totuşi, Jack ne-a primit cu acelaşi umor care-l caracteriza.

— Salut, Avery, zise, îmbrăţişându-mă repede, apoi adăugă: tot mai eşti cu Joe?

— Am insistat să vin cu el, am zis eu. Sper că nu vă

deranjez, dar am zis că...

— Absolut deloc, veni Liberty, care mă privi cu căldură.

— Ne bucurăm că eşti aici, adăugă Gage. Apoi i se adresă lui Joe: deocamdată nu avem veşti despre Haven.

— Cum se simte Hardy? întrebă Joe.

— Pentru moment se ţine tare, răspunse Jack. Dar dacă starea ei nu se îmbunătăţeşte... nu cred că el mai rezistă.

— Nici noi, spuse Joe.

M-am aşezat lângă Joe pe canapea.

— Precis vrei să rămâi? mă întrebă Joe. Pot să te trimit acasă cu maşina privată a spitalului. Va mai dura ceva.

— Vrei să plec? E mai bine pentru familie dacă nu sunt străini de faţă? Spune-mi drept, ca să...

— Tu nu eşti străină, dar nu trebuie să suferi în sala de aşteptare a unui spital doar fiindcă eu sunt aici.

— Dar nu sufăr. Vreau să rămân, dacă pe tine nu te deranjează.

— Vreau să rămâi, spuse el, strângându-mă mai aproape.

— Ce ai vrut să spui cu maşina privată a spitalului? am întrebat. Este un serviciu nou?

— Nu chiar. Spitalul are un program VIP pentru binefăcători. Familia mea a făcut ceva donaţii substanţiale în trecut, iar tata a lăsat prin testament solicitarea ca, dacă vreunul din noi vine în spital, trebuie să aşteptăm în sala VIP, care este în cealaltă aripă a spitalului, unde personalul vine la tine din cinci în cinci minute. Toţi am evitat tratamentul VIP pe cât posibil. Dar aş încălca regula, dacă ai vrea să fii dusă acasă.

— Dacă tu nu eşti un VIP, atunci nici eu nu vreau să devin. Joe zâmbi şi mă sărută pe frunte.

— Într-o zi, murmură el, o să te iau la o întâlnire ca lumea. Fără drame. O să luăm cina la un restaurant, ca oamenii civilizaţi.

După câteva minute, Jack zise că merge după cafea, dar ceilalţi, întrebaţi dacă doresc şi ei, au refuzat.

Ella se uită la el îngrijorată, când l-a văzut revenind cu un pahar de plastic, plin cu cafea fierbinte.

— Jack, nu e bine să bei lichide fierbinţi din pahar de plastic. Substanţele chimice trec în cafeaua ta.

Jack o privi sardonic.

— Beau cafea din pahar de plastic de-o viaţă.

— Asta explică multe, zise Joe.

Deşi Jack îi aruncă o privire ameninţătoare, era clar că a savurat gluma. Se aşeză lângă Ella. O servi cu nişte biscuiţi dintr-un pacheţel.

— Pe ăştia i-ai luat de la automatul cu dulciuri, nu? întrebă Ella suspicioasă.

— Nu m-am putut abţine, spuse Jack.

— Ce e rău la automatele cu dulciuri? am întrebat eu.

— Mâncarea e proastă, răspunse Ella, iar automatele în sine sunt letale. Omoară pe an mai mulţi oameni decât o fac rechinii.

— Cum poate un automat să omoare pe cineva? întrebă Liberty.

— Cade peste om şi-l striveşte, spuse Eli a absolut netulburată. Se întâmplă.

— Nu există vreun automat în funcţiune, care să extermine un Travis, o informă Jack. Suntem prea tari de cap.

— Aici garantez eu, replică Ella. Totuşi, luă un biscuit din pachetul desfăcut şi începu să-l ronţăie.

Eu am zâmbit şi mi-am rezemat capul pe umărul lui Joe. El a început să se joace cu o şuviţă din părul meu.

Hardy intră în sala de aşteptare, aparent nevăzându-ne pe niciunul dintre noi. Era desfigurat, alb la faţă, ochii adânciţi în orbite. Se duse să se aşeze şi luă poziţia omului disperat, abătut, de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

— Hardy… zise cineva încet.

El tresări şi ridică încet capul.

Apăru şi un doctor în uşa unui cabinet. Gage merse la el şi discutară câteva minute.

Pe chipul lui Gage nu se putea distinge nimic, când a revenit. Vorbea şoptit.

— A fost o complicaţie a preeclampsiei, numită sindrom HELLP. Practic celulele din sânge se distrug. Haven este în pragul pierderii ficatului şi un posibil atac vascular. Se opri, înghiţi în sec, apoi zise: prima fază este aducerea pe lume a copilului. După aceea, îi vor introduce steroizi şi plasmă, posibil îi vor face şi o transfuzie. Cam peste o oră vom avea noutăţi. Deocamdată aşteptăm.

— La naiba, spuse Joe. Se uită în capătul celălalt al sălii, unde Hardy stătea cu capul plecat, disperat. Cineva ar trebui să stea lângă el. Să merg eu...

— Merg eu, dacă-mi dai voie, murmură Gage.

— Te rog.

M-a surprins dorinţa lui Gage de a-l consola pe Hardy, amintindu-mi ceva din poveştile lui Joe. Părea că nu existau sentimente între cei doi. Joe nu a fost generos cu detaliile, dar spunea că Hardy provocase ceva probleme între Gage şi Liberty. Fusese demult ceva între Hardy şi Liberty – se cunoşteau din copilărie, crescuseră alături şi într-o vreme fuseseră chiar iubiţi.

— Cum a reuşit Hardy să se însoare cu Haven? îl întrebasem eu.

— Nu ştiu exact cum sau când a început, a spus Joe. Odată ce Hardy şi Haven s-au luat, nimic nu le mai putea sta în cale. În cele din urmă toţi ne-am dat seama că Hardy o iubeşte şi asta contează cel mai mult. Totuşi... Gage şi Hardy de regulă păstrează o anumită distanţă între ei, mai puţin în ocaziile când toată familia se reuneşte.

Am aruncat o privire discretă spre colţul unde Gage se aşezase lângă Hardy şi-l bătea pe spate frăţeşte. Hardy parcă nici nu observa. Era izolat undeva, în iadul lui, unde nu-l putea ajunge nimeni. Totuşi, după câteva minute, Hardy a oftat. Gage l-a întrebat ceva, iar el a dat din cap negativ, ca răspuns. O oră a rămas Gage alături de Hardy, mai vorbind cu el, mai liniştindu-l cu prezenţa lui tăcută.

Nu se mai apropie nimeni de ei, înţelegând că sentimentele lui Hardy erau mult prea afectate şi mai mult de o persoană ar fi fost greu de suportat.

Joe se apropie de urechea mea şi mă lămuri.

— Haven a fost dintotdeauna preferata lui Gage. Hardy ştie că, dacă se întâmplă ceva, Gage ar fi aproape la fel de sfâşiat ca şi el. Mai ales că... sunt rude.

O asistentă tânără intră în sală.

— Domnul Cates? El se ridică, iar faţa îi trăda angoasa. Femeia aduse un mobil. Am fotografia fiicei dumneavoastră, spuse ea. Am făcut-o înainte de a o duce la incubator. Este perfectă şi are două kilograme. Patruzeci şi trei centimetri lungime.

Toţi membrii familiei Travis au venit să vadă imaginea, exclamând de bucurie şi uşurare. Hardy întrebă aproape plângând:

— Soţia mea...

— Doamna a trecut cu bine prin operaţie. Este încă la terapie intensivă... Va mai dura ceva. Doctorul va veni imediat, ca să vă anunţe...

— Vreau să o văd, zise Hardy insistent.

Gage sugeră:

— Hardy, vorbesc eu cu doctorul, cât timp mergi să o vezi pe Haven.

Hardy dădu din cap şi se duse spre salon.

— Ar trebui să nu meargă, zise asistenta debusolată. Mai bine mă duc după el. Dacă doreşte cineva să o vadă pe micuţă, este la salonul de terapie nou născuţi.

Eu am plecat într-acolo cu Joe, Ella, Jack, iar Gage şi Liberty au rămas în sala de aşteptare, să discute cu doctorul.

— Bietul Hardy, murmură Ella pe când mergeam pe hol. E îngrijorat rău.

— Mie mi-e mai milă de Haven, spuse Joe. Nu ştiu prin ce a trecut şi nici nu doresc, dar ştiu că se luptă din răsputeri acum.

Am intrat în salonul unde copiii puteau fi urmăriţi din spatele unui geam. Micuţa era aşezată într-un incubator, conectată la tubul cu oxigen şi monitoare. Părea că doarme, iar deasupra ei lumina o lampă specială pentru copiii cu icter.

— La fel a stat şi Mia la naştere, povesti Ella. Este fototerapie pentru icter. E frumoasă, zise Ella, cum să nu fie, cu părinţi ca Haven şi Hardy?

— Hardy e departe de a fi frumos, zise Jack. Ţi-a zis cum o va chema pe micuţă? o întrebă Jack pe Ella.

— Nu încă.

Ne-am întors în sala de aşteptare, unde Gage şi Liberty tocmai vorbiseră cu doctorul.

— Sunt optimişti, dar precauţi, zise Gage. Vor mai trece două – trei zile, până ce se va rezolva problema sindromului HELLP. Deja i-au făcut transfuzie şi cred că îi vor mai face una, după numărarea trombocitelor. O vor pune şi pe terapie cu corticosteroizi, când o vor monitoriza permanent. Gage dădu din cap tulburat: deocamdată o ţin pe perfuzie cu magneziu, ca să nu mai facă crize. Se pare că este destul de grav.

Liberty se plânse:

— De ce nu au un bar în spital? Este de obicei locul unde simţi nevoia că trebuie să bei ceva. Gage o luă pe după umeri şi o strânse la piept.

— Tu ar trebui să mergi, acasă, să vezi de copii. Jack şi Ella te vor duce cu maşina, iar eu şi Hardy vom rămâne aici.

— E o idee bună, spuse Liberty.

— Aveţi nevoie de mine? întrebă Joe.

Gage dădu din cap negativ, zâmbind.

— Aici ne vom descurca. Tu şi Avery mergeţi să vă odihniţi. Meritaţi.

Capitolul optsprezece

A doua zi dimineaţa m-am trezit: cam ameţită, conştientă că nu sunt singură. Mi-am amintit ce se petrecuse aseară... am venit acasă cu Joe... L-am invitat sus, să doarmă cu mine. Amândoi eram epuizaţi de atâtea ore aşteptând pe scaune, într-o sală de spital şi fusesem dărâmaţi emoţional. Eu m-am schimbat într-o cămaşă de noapte şi m-am urcat în pat cu Joe. Senzaţia că era cineva lipit de mine, un trup masiv, fierbinte, fusese delicioasă, iar în câteva secunde am adormit.

Joe era în spatele meu, cu un braţ sub capul meu, picioarele strânse sub ale mele. Am stat aşa, întinsă şi i-am ascultat cadenţa respiraţiei liniştite. Mă întrebam dacă e treaz, aşa că am cercetat delicat cu vârfurile degetelor, trasându-i conturul piciorului. Încet, i-am simţit gura lipită de gâtul meu şi în stomac au început să zboare fluturii plăcerii.

— E un bărbat în patul meu, am remarcat, pipăind o coapsă vânjoasă şi şoldul sinuos. Atunci o mână a prins-o pe a mea şi a tras-o lent mai jos, unde degetele s-au oprit asupra unei întăriturii acoperită cu pielea fină. Am făcut ochii mari, tresărind: Joe... e prea devreme.

Mâna lui s-a apropiat blând de un sân, dezmierdându-l prin materialul cămăşii, ciupind uşor sfârcul, până-l lăsă întărit, iar toate prelungirile mele nervoase au început să vibreze de dorinţă.

Mi-am exprimat din nou părerea, mult mai slab.

— Nu sunt mare amatoare de sex în zori. Totuşi, el a continuat să mă sărute pe gât, ridicându-mi cămaşa până la genunchi. Am chicotit, căutând să mă retrag spre celălalt capăt al patului. Joe a fost mai rapid şi m-a ţintuit imediat. M-a mângâiat pe coapsă, apoi s-a lăsat cu toată greutatea pe abdomenul meu, cerându-mi să nu mă mişc.

Era o mişcare calculată, intenţionată, deşi doar o joacă, însă ştia cum să mă domine, iar obrăznicia lui senzuală mi-a oprit răsuflarea.

— Măcar dă-mi voie să fac mai întâi un duş, m-am rugat eu.

— Aşa te vreau.

Am început să mă zvârcolesc.

— Mai târziu. Te rog.

Joe se lipi cu buzele de urechea mea şi spuse gutural:

— Nu conduci tu, ci eu.

Am înlemnit. Din nu ştiu ce motiv, cuvintele acelea rostite în timp ce mă ţintuia nemişcată mi-au trimis un fior necunoscut prin tot corpul. Vocea lui a răsunat iar în urechea mea:

— Eşti a mea şi te voi avea. Aici şi acum.

Parcă rămăsesem fără aer. Niciodată până acum nu fusesem atât de intens excitată.

Joe şi-a schimbat poziţia, trăgându-mi cămaşa mai sus, apoi şi-a strecurat degetele între coapsele mele, depărtându-le şi căutând ceva intim. M-am cutremurat când a început să-mi maseze vaginul umezit, introducând două degete uşor, alunecos. Mi-am cambrat coapsele, începând să mă mişc în ritmul stabilit de plonjoanele lui, iar el era mereu acolo, înăuntrul meu, insistând pe punctul excitat, făcându-mă să tresar la fiecare atingere adâncă.

M-a întors pe spate, a îngenuncheat între coapsele mele, mi-a ridicat ambele picioare cu genunchii flexaţi. S-a aplecat şi a început să lipească sărutări pe gleznă, apoi pe pulpă, în sus, până ce a ajuns la joncţiunea coapselor.

— Nu... am început să protestez, chiar înainte să simt o lovitură dulce, prelungă, exact pe carnea mea umedă şi fierbinte. Nu puteam să mai scap de îmbrăţişarea expertă a gurii lui. Printre gemete, am simţit cum scutul de apărare se sparge, sub loviturile limbii lui care mă apăsa frenetic.

Nu contenea cu dezmierdările intime, concentrându-se

pe punctul acela tremurător şi dureros de sensibil, pe care-l mângâia într-un ritm ce electriza orice senzaţie, accelerându-mi bătăile inimii. Aveam picioarele larg depărtate şi scoteam nişte gemete, de parcă aş fi fost rănită, când brusc s-a declanşat eliberarea mult-aşteptată. Prea mult ca să pot suporta, tot trupul mi-a fost cuprins de vibraţii violente, cutremurătoare.

Joe s-a mai delectat cu mine, chiar şi după orgasm, urmărindu-mă şi continuându-şi dezmierdările intime cu o blândeţe studiată. În cele din urmă s-a ridicat şi m-a sărutat pe abdomen. Eram extaziată de plăcere şi nici nu l-am observat când s-a răsucit şi a luat ceva de pe noptieră, apoi a venit deasupra mea, mi-a depărtat iar picioarele şi m-a pătruns dintr-o mişcare precisă, sigur că va nimeri exact punctul inundat de seva senzualităţii.

L-am prins de umeri, trăgându-l spre mine, pentru un contact şi mai profund, iar el a început să danseze în mine, cu mişcări la început lente, dar sigure, apoi rapide, profunde, implântându-se mai adânc, antrenându-mi şoldurile în dansul pervers al sexului matinal. Joe era atent la orice răspuns dădeam ritmului modificat căutând să afle ce mă excită, ce-mi oferă plăcere. Făcea dragoste cu mine aşa cum nu mai făcuse nimeni până atunci; puteam recunoaşte asta, deşi nu aveam o experienţă tocmai vastă. Am închis ochii, continuând să gem după implântările lui sigure, adânci şi reconfortante. Nu mai exista modestie sau control. Veniră şi alte spasme năucitoare, plăcerea mea alimentând-o pe a lui.

După alte câteva mişcări de du-te vino, Joe ejaculă, cutremurându-se în braţele mele. L-am mângâiat, ascultându-i gemetele prelungi, guturale, apoi l-am sărutat pe gât, bucuroasă să-i simt toată greutatea eliberării masculine.

La câteva minute după aceea s-a rostogolit pe spate, trăgându-mă peste el, unde am rămas aşa, cu picioarele întreţesute cu ale lui, gândind aiurea, departe. Aromele

amestecate de sudoare şi licori sexuale aveau un efect sedativ. Sub capul meu pieptul lui Joe se ridica, apoi cobora încet, liniştit, iar o mână mă dezmierda plăcut.

L-am sărutat pe umăr.

— Acum merg să fac un duş, am zis în şoaptă. Nu încerca să mă opreşti.

El zâmbi şi se întoarse pe o parte, urmărindu-mă cum cobor din pat.

Am intrat sub duş şi simţeam că picioarele îmi cedează, dar nu era numai asta. Cu greu mi-am reţinut lacrimile. Era dificil pentru mine să mă simt atât de neapărată... cu garda jos... dar în acelaşi timp, resimţeam şi o mare uşurare.

L-am auzit pe Joe intrând după mine, când temperatura apei ajunsese la nivelul optim. Privirea lui a absorbit scena şi, întinzând mâna sub jetul de apă, a intrat în cabină, alături de mine, a luat săpunul şi a început să mă spele încet, cu atingeri leneşe, ademenitoare, extrem de încărcate erotic. M-am rezemat de spatele lui, cu ochii închişi, fără să protestez, nici măcar când degetele lui săpunite mi s-au strecurat între pulpe, depărtându-le, ca să le clătească bine de săpun. M-a întors cu faţa spre el, lipindu-se de mine, complet ud şi musculos, excitat din nou.

— Prea curând? l-am auzit întrebându-mă.

Am dat din cap negativ şi l-am cuprins de mijloc.

— Nu... dar de data asta a fost altfel faţă de prima.

— Ţi-am spus că aşa va fi.

— Da, dar, nu ştiu sigur de ce.

— Fiindcă acum înseamnă ceva, mi-a murmurat el la ureche.

Drept răspuns, am dat din cap.

După un mic dejun foarte sumar, cafea şi pâine prăjită, Joe a plecat să-şi schimbe hainele, fiindcă trebuia să-l întâlnească pe unul din directorii de la fundaţia caritabilă Travis, pentru a discuta ultimele iniţiative ale familiei.

— După cele întâmplate azi noapte, spuse Joe, s-ar putea să fiu singurul Travis prezent. Mă sărută pe fugă. Cina, diseară? Un alt sărut, înainte de răspunsul meu. La şapte? încă un sărut. Consider asta un da.

Stăteam şi-l priveam ca o idioată, zâmbind.

Puţin mai târziu, pe când îmi beam cafeaua, Sofia coborî, înveşmântată într-un halat roz, cu papuci pufoşi în picioare.

— Joe mai este aici? şopti întrebarea.

— Nu. A plecat.

— Cum a fost aseară?

— Aglomerat, am spus zâmbind. Cea mai mare parte a serii am petrecut-o în sala de aşteptare a spitalului *Garner.* I-am povestit apoi Sofiei despre complicaţiile sarcinii lui Haven, despre naşterea micuţei şi cum au interacţionat membrii familiei Travis. A fost un gen de revelaţie pentru mine. Am văzut familii sărbătorind împreună şi familii care se iau la harţă pentru cele mai stupide lucruri. Dar niciodată nu am mai văzut membrii unei familii atât de apropiaţi, într-o atare situaţie. Felul în care se sprijineau reciproc... am tăcut, copleşită, nereuşind să exprim prin cuvinte. M-a surprins Gage, care în trecut a avut neînţelegeri cu Hardy, dar a stat lângă acesta şi l-a consolat continuu, iar Hardy nu l-a îndepărtat, asta datorită legăturilor de familie... relaţie stranie, care e atât de importantă pentru ei toţi.

— Nu e straniu, spuse Sofia. Asta înseamnă o familie.

— Da, ştiu ce înseamnă o familie, dar nu am mai văzut până acum cum se comportă o familie. Nu aşa. Niciodată nu am făcut parte dintr-o familie extinsă. Nu ştiu dacă mi-ar plăcea. Toţi par că se cunosc foarte bine. Prea bine. Pentru mine nu ar exista destulă intimitate.

— Când faci parte dintr-o familie, ai obligaţii, conchise Sofia. Şi probleme. Dar, să ai grijă unul de celălalt... Sentimentul că aparţii unei familii... Partea asta este minunată.

— Nu ţi-e dor să fii aproape de rudele tale? am întrebat.

— Câteodată, recunoscu Sofia. Dar când nu eşti acceptat pentru ceea ce eşti, atunci nu mai e vorba de o familie. Ridică din umeri şi luă o gură de cafea. Spune-mi mai departe, insistă ea. Când Joe te-a adus acasă.

Am roşit uşor.

— A rămas la mine peste noapte, desigur.

— Şi?

— Nu-ţi dau amănunte, am protestat eu, iar Sofia chicotea veselă, urmărindu-mă cum roşesc de-a binelea.

— Pot să spun că a fost grozav, doar privindu-ţi faţa.

Am încercat să-i distrag atenţia.

— Hai să vedem ce plan avem pentru azi. După amiază trebuie să revizuim ce s-a făcut până acum pentru nunta Warner şi să-i trimitem un raport lui Ryan. Cred că va fi de acord cu cea mai mare parte, dar vreau să fiu sigură. S-a auzit soneria la uşă. Cred că e vreun curier. Doar dacă nu aştepţi tu pe cineva?

— Nu. Sofia merse să deschidă şi privi prin geamul îngust din lateral. Se lipi cu spatele de uşă, de parcă era asistenta unui aruncător de cuţite, la repetiţii. E Steven, zise ea cu ochi mari. De ce a venit?

— Nu ştiu. Hai să-l întrebăm.

Sofia nu s-a clintit.

— Ce crezi că vrea?

— Aici munceşte, i-am amintit eu răbdătoare. Deschide-i uşa.

Sora mea a dat din cap ca un robot. A descuiat uşa, a deschis-o şi a întrebat fără protocol:

— Ce doreşti?

Steven purta un tricou şi nişte jeanşi. Era greu să-i citeşti de pe chip, dar vorbi liniştit.

— Ieri mi-am uitat aici husa de telefon. Am venit să o iau.

— Bună, Steven, am spus eu. Husa ta este pe măsuţa de cafea.

— Mersi. Intră, extrem de precaut, de parcă se temea de o capcană. Coco, de pe canapea, îl urmărea cum îşi ia husa de telefon. Steven se opri să o mângâie pe căpşorul ciufulit. De cum s-a oprit, Coco, l-a lovit cu lăbuţa, cerându-i să continue.

— Cum mai stă treaba? am întrebat eu.

— Bine, răspunse Steven.

— Vrei nişte cafea?

Părea o întrebare cu răspuns dificil.

— Nu... ştiu sigur.

— Bine.

Continuând să o mângâie pe Coco, Steven aruncă o privire spre Sofia.

— Porţi papuci pufoşi, zise el ca o confirmare a unei bănuieli mai vechi.

— Şi? întrebă Sofia, aşteptând un comentariu sarcastic.

— Îmi plac.

Sofia îl privi nedumerită. Amândoi erau atât de concentraţi unul cu celălalt, încât nu au observat că m-am retras din bucătărie.

— Mergeam la piaţa de fructe, spuse Steven. Acolo au pere bune. Vrei să vii şi tu cu mine?

Sofia răspunse piţigăiat, surprinsă de întrebare.

— Bine. De ce nu?

— Perfect.

— Să mă schimb de pajama în ceva uşor şi... Sofia se opri. Pajama? repetă ea. Aşa se spune corect, nu?

Nu m-am putut abţine şi i-am urmărit dintr-un colţişor ascuns. Vedeam bine faţa lui Steven. Zâmbea către Sofia, iar ochii îi străluceau.

— Felul cum pronunţi tu, zise el, mereu sună ca şi pa-yama. Ezită, apoi o mângâie uşor pe obraz.

— Pajama, repetă Sofia, pronunţând exact ca mai devreme.

Steven nu se mai putu reţine şi o luă în braţe, murmurându-i ceva la ureche.

— Şi eu, se auzi Sofia, după ce suspină profund.

Steven o sărută, lipindu-se cu totul de ea, iar ea îşi plimbă degetele prin părul lui. Păreau copleşiţi de tandreţe reciprocă, stângaci în sărutările pe gură, pe obraji, pe frunte.

Acum ceva timp în urmă, m-am gândit alergând în sus pe scări, imaginea lui Steven alături de Sofia mi se părea ceva absolut inimaginabil.

Totul se schimba rapid. Drumul pe care-l plănuisem pentru mine şi Sofia avea deja atâtea întorsături neaşteptate.

Primeam informaţii proaspete mereu despre starea lui Haven de la Ella şi Liberty, evident şi de la Joe. Deşi starea de sănătate a lui Haven se îmbunătăţea rapid, ea nu era îndeajuns de restabilită, încât să primească vizitatori, în afara familiei, până la revenirea acasă. Fiica ei, Rosalie, se lupta şi câştiga în greutate.

Lucrând cu nişte imagini descărcate de Joe pe tableta lui, am dat peste una în care Hardy o ţinea în braţele lui uriaşe pe Rosalie, zâmbind topit, cu ochii la ea, iar una dintre palmele ei miniaturale se odihnea pe nasul lui.

— Are ochişorii albaştri, am murmurat, mărind imaginea.

— Ieri, când a vizitat-o mama lui Hardy, ea a spus că Hardy avea exact aceiaşi ochi la naştere.

— Când vor părăsi spitalul Haven şi Rosalie?

— Peste o săptămână, cred ei. Hardy va fi în al nouălea cer, să-şi aducă acasă fetele. Joe tăcu. Sper ca sora mea să nu mai dorească încă un copil. Hardy spune că nu-şi doreşte să mai treacă prin asta din nou, chiar dacă Haven ar risca.

— Există riscul de preeclampsie, dacă va mai rămâne însărcinată?

Joe dădu din cap afirmativ.

— Poate Haven se va mulţumi cu un singur copil, am spus eu. Sau Hardy se va răzgândi. Nu ştii niciodată ce vor

face oamenii. La ultima imagine, i-am dat tableta lui Joe.

Eram acasă la el, în Old Sixth Ward, o căsuţă drăguţă, cu o casă de oaspeţi ceva mai în spate. Joe zugrăvise interiorul în alb-crem şi bordase colţurile cu lemn de nuc. Decorul era clar masculin şi simplu, cu câteva piese de mobilier restaurat. Joe îmi arătă casa mai mică, unde lucra şi ţinea echipamentul pentru fotografiat. Spre surprinderea mea, avea chiar şi o cameră obscură, pe care o folosea rar, dar pe care dorea să o păstreze aşa.

— Câteodată mai trag câte o rolă de film, fiindcă e ceva magic în developarea filmului în camera obscură.

— Magic? am repetat eu zâmbind.

— O să-ţi arăt, într-o bună zi. Nimic nu se compară cu apariţia imaginii în tava de developare. Acesta este adevăratul meşteşug: nu ştii dacă expunerea a fost prea luminoasă, ori prea întunecată, nu vezi detaliile până ce imaginea nu se fixează, aşa ca trebuie să faci ce trebuie, aşa cum te-a învăţat experienţa.

— Aşadar, preferi asta Photoshop-ului?

— Nu, Photoshop-ul are multe avantaje, dar îmi place ideea de a aştepta să apară imagine în camera obscură. Aşteptarea, percepţia imaginii dintr-o perspectivă diferită... Nu e la fel de practică precum cea digitală, dar e mai romantică.

Îmi plăcea pasiunea lui pentru munca lui. Adoram gândul romantic al unei camere fără ferestre, cu multe tăvi pline cu substanţe caustice.

Căutând printre imaginile surprinse de el, am dat peste nişte scene din Afganistan... frumoase, dure, devastatoare. Anumite peisaje păreau desprinse din altă lume. Doi bătrâni stând în faţa unui zid de culoare turcoaz... silueta unui soldat, pe fundalul unui cer sângeriu, la marginea unei cărări de munte... un câine, la piciorul unui soldat.

— Cât timp ai stat acolo? am întrebat eu.

— Doar o lună.

— Dar cum ai ajuns acolo?

— Un prieten de la liceu filma un documentar. El şi cameramanii erau cazaţi la o bază militară din Kandahar. Fotograful a trebuit să plece mai devreme, aşa că m-au întrebat dacă pot veni, ca să închei. Am urmat o pregătire de două zile, ca şi ceilalţi, de fapt, cum să nu faci prostii într-un mediu de luptă. Câinii din linia întâi erau incredibili. Nu clipeau când auzeau mitralierele. Odată am observat că o patrulă cu un Labrador a ratat un dispozitiv IED la detectorul de metale, însă câinele l-a mirosit.

— Probabil că a fost foarte periculos.

— Da, dar era o căţea inteligentă. Ştia ce face.

— Adică periculos pentru tine.

— Oh, spuse zâmbind modest. Oricum, eu ştiu să mă feresc de necazuri.

Am zâmbit şi eu, drept răspuns, dar aveam o senzaţie stranie, gândindu-mă la el expus unui asemenea risc.

— Ai mai face aşa ceva din nou? l-am întrebat. Să-ţi iei o slujbă care te pune în pericol… sau mai rău?

— Oricare dintre noi poate păţi ceva, oriunde ne-am afla, spuse el. Când ţi-a bătut ceasul, asta e. Adăugă, privindu-mă intens: dar nu m-aş mai expune unei situaţii de genul acesta, dacă tu te-ai opune.

Mă deranja faptul că sentimentele mele ar putea interfera cu o decizie a lui, dar o parte din mine răspundea pozitiv, mulţumită că aveam o asemenea influenţă asupra lui. Asta mă îngrijora şi mai tare.

— Haide, zise Joe, pe când ieşeam. Hai să mergem în casă.

Am ajuns, după alte încăperi vizitate, în dormitorul destul de mic. Un pat mare, acoperit cu cearşafuri albe simple, şi o cuvertură. Am admirat tăblia patului, făcută din felii verticale din lemn masiv.

— De unde ai găsit asta?

— Haven mi l-a dat. A fost uşa unui lift din fostul ei apartament.

Am examinat îndeaproape piesa şi am citit, cu litere

roşii, cuvântul „pericol”, apoi am zâmbit. Am mângâiat suprafaţa netedă a cearşafului întins perfect pe pat. Sunt frumoase. Materialul este de calitate.

— Nu ştiu ce înseamnă calitatea la cearşafuri.

M-am descălţat şi am urcat în pat, rezemându-mă într-un cot, întinsă pe-o parte. I-am aruncat o privire provocatoare.

— Mi se pare mie, sau nu împărtăşeşti gustul meu pentru aşternuturi de lux.

Joe veni alături de mine.

— Crede-mă, tu eşti cea mai luxoasă fiinţă, care a stat vreodată pe patul acesta. Joe m-a mângâiat pe şold, apoi pe talie. Avery, vreau să te fotografiez.

— Când? am întrebat mirată.

— Acum.

M-am uitat la tricoul meu şi la blugii simpli.

— Îmbrăcată aşa?

Cu o mişcare lentă, m-a mângâiat pe pulpă.

— De fapt... mă gândeam că poţi să le scoţi.

Am făcut ochii mari.

— Dumnezeule. Chiar vrei să-ţi pozez pentru imagini nud?

— Poţi să te acoperi cu cearşaful.

— Nu.

După felul cum mă privea Joe, mi-am dat seama că-şi făcea calcule pentru a obţine ce doreşte.

— Care e rostul? am întrebat neliniştită.

— Lucrurile mele preferate pe lume sunt tu şi fotografiatul. Vreau să mă bucur de amândouă în acelaşi timp.

— Apoi ce se va întâmpla cu aceste fotografii?

— Sunt exclusiv pentru mine. Nu le voi arăta nimănui. Mai târziu le voi şterge pe toate, dacă tu vei dori.

— Ai mai făcut asta vreodată? am întrebat bănuitoare. Este vreun fel de ritual, pe care-l parcurgi cu iubitele tale?

— Tu eşti prima. Ba nu, eşti a doua. Odată am fost

angajat să fotografiez o reclamă pentru maşini, cu un model care avea pielea vopsită într-o culoare metalizată. Am ieşit cu ea de câteva ori după aceea. De fapt nu a fost niciodată iubita mea.

— De ce v-aţi despărţit?

— După ce s-a spălat vopseaua metalizată, nu mai părea la fel de interesantă.

Am râs la această remarcă maliţioasă.

— Lasă-mă să te fotografiez, m-a rugat iar Joe. Ai încredere în mine.

L-am privit destul de înfuriată.

— Oare de ce îmi permit chiar să mă gândesc la asta?

Atunci ochii lui au început să strălucească de bucurie.

— Asta înseamnă da. A coborât repede din pat.

— Asta înseamnă că te voi ucide, dacă mă trădezi, am strigat după el. Ascultându-mă cu atenţie, mi-am zis: vorbesc precum un personaj de telenovelă. M-am dezbrăcat rapid şi m-am întins pe patul răcoros.

Joe reveni imediat cu Nikonul său şi o veiozăă. Simplă. Trase draperiile, lăsând ferestrele opacizate de perdelele care camuflau strălucirea luminii de după prânz. A dat la o parte cuvertura, iar eu mi-am tras cearşaful până sub bărbie. Joe mă privea acum cu totul diferit, evalua umbrele, luminile, geometria vizuală.

— Nu mă simt în largul meu dezbrăcată, i-am spus.

— Problema este că nu te dezbraci destul de des. Nouăzeci la sută din timp ar trebui să umbli fără haine pe tine, apoi te vei obişnui.

— Ţi-ar plăcea asta, am mormăit eu.

Joe se amuză, apoi mă sărută pe umărul dezgolit.

— Eşti adorabilă fără haine, îmi zise, sărutându-mă pe gât. De fiecare dată când te văd purtând o cămaşă din aceea largă, mă tot gândesc la curbele sexy de sub ea şi asta mă înfierbântă enorm.

— Nu-ţi place cum mă îmbrac? am întrebat chiar curioasă.

El s-a oprit puţin din sărutări, apoi a zis:

— Eşti frumoasă, indiferent ce îmbraci.

Lucrul uimitor era că ştiam că vorbise serios. De la început vorbise serios. Defectele trupului meu nu erau defecte în ochii lui Joe – mereu mă privise cu un amestec de apreciere şi dorinţă, lucru care era măgulitor pentru mine.

Pentru Joe nu conta că port haine largi. El mă vedea frumoasă. Atunci, eu de ce să nu mă văd la fel? Ce rost avea să las haine frumoase nepurtate în şifonier?

— Am câteva piese reuşite, moderne şi elegante, pe care Steven m-a ajutat să le aleg, am spus eu. Doar că nu am găsit momentul potrivit pentru a le purta.

— Nu trebuie să schimbi nimic pentru mine.

Îmi părea rău că astăzi nu îmbrăcasem ceva mai provocator, care să se ridice la nivelul la care mă vedea el.

Joe poziţionă camera foto.

— Nu ai de ce să fii timidă, mă încurajă el. Fiecare centimetru din tine emană senzualitate. Se opri să ajusteze veioza, apoi rearanjă obiectivul. Poţi să-mi arăţi piciorul? întrebă el încurajându-mă.

Am ezitat.

— Un picior, veni explicaţia lui.

Cu grijă, am scos un picior de sub cearşaf şi mi l-am odihnit peste celălalt. Joe mă examina, parcă tentat peste măsură de imaginea din faţa lui. Puse de-o parte camera şi mă sărută pe genunchi. L-am mângâiat pe cap.

— Vezi să nu-ţi cadă camera foto.

— Nu-mi pasă.

— O să-ţi pese, dacă se sparge în bucăţi.

Joe începu să-şi insinueze o mână pe sub cearşaf.

— Poate ca înainte să începem cu fotografiile, am putea să…

— Nu, am protestat. Rămâi la treabă.

El îşi retrase mâna.

— După aceea? întrebă optimist.

— Mai vedem, am răspuns zâmbindu-i.

Momentul acela a fost imediat surprins, cu un declic. Joe începu să declanşeze din diferite unghiuri, ajustând obiectivul pentru mai multă precizie.

— De ce-l laşi pe manual? l-am întrebat, acoperindu-mă şi mai bine peste sâni.

— Cu lumina asta, pot găsi mai repede punctul de concentrare, decât pe modul auto.

Era sexy să-i urmăresc mâinile pe aparat, precum şi felul în care-l ţinea şi-l manevra. Simţeam o adevărată plăcere în a urmări un bărbat care face ceva la care se pricepe. Era absorbit şi atent la toate poziţiile mele: întinsă pe burtă, cu şoldurile acoperite de cearşaf, cu spatele dezgolit.

— Doamne, eşti fotogenică! murmură el, apropiindu-se de pat. Pielea ta prinde lumina precum perla. Continuând să declanşeze, mă aranja cu mâna, flirta când avea ocazia şi mă lăuda continuu. Începusem să mă simt şi eu bine.

— Am început să cred că te foloseşti de asta doar ca să mă pipăi, am comentat eu.

— Beneficii colaterale, spuse el, urcând în pat lângă mine. Cu aparatul în mână, m-a încălecat uşor, ţintuindu-mă cu pulpele lui de-o parte şi de alta.

— Hei, am protestat eu, adunând cearşaful sub bărbia mea.

Joe s-a sprijinit pe genunchi şi mi-a mai făcut câteva fotografii. Eram atât de aproape de el, încât îmi era imposibil să nu observ şliţul pantalonilor extrem de tensionat. În joacă, am început să-mi plimb degetele peste zona aceea, introducându-le unul câte unul printre nasturii metalici. Joe căuta să ajusteze obiectivul.

— Avery, nu-mi distrage atenţia.

— Dar încerc să te ajut. Am început să deschei primul nasture de sus.

— Asta nu mă ajută. De fapt... Joe a expirat zgomotos de câteva ori, în timp ce eu mă ocupam de al doilea nasture...

de fapt asta e inversul ajutorului. Mi-a oprit mâna. Fii fată cuminte şi lasă-mă să mai surprind câteva cadre. Îmi place poziţia asta. Îmi sărută palma, apoi îmi ridică mâna deasupra capului, sugerând o poziţie de abandon total. Mişcă uşor cotul, ca să amplifice unghiul, iar cu fiecare atingere cu partea dintre picioare extrem de întărită, îmi producea o senzaţie specială.

Luă camera foto din nou şi se ridică pe genunchi. Priveam în obiectiv, iar el se uita la mine şi atunci mi-am rememorat clipele când am făcut sex ultima dată, cum a stat el şi mi-a ridicat genunchii pe umerii lui, cum m-a dezmierdat şi m-a pătruns încet.

Amintirea aceea erotică m-a inundat acum, fiind întinsă şi imediat am simţit o eliberare necunoscută, o deschidere languroasă. Inhibiţiile mele dispăruseră şi era prima dată când nu încercam să ascund nimic. Era complet opusul experienţei pe care o anticipasem, aşa că am întredeschis gura şi am schiţat un zâmbet enigmatic.

Declanşatorul a clicăit de mai multe ori.

— Asta este, zise Joe, încet, coborând camera.

— Ce vrei să spui?

— Adică am imortalizat exact ce am vrut.

— De unde ştii?

— De multe ori simt asta înainte de a vedea. Totul mi se limpezeşte. Secunda în care apăs declanşatorul, ştiu că am găsit exact imaginile dorite.

El se întinse să aşeze aparatul pe noptieră, iar eu m-am ocupat de ceilalţi nasturi ai şliţului. El râdea şi îşi trăgea tricoul peste cap. Eram acum deasupra lui, iar când am terminat cu nasturii, am început să ling uşor linia abdomenului, acoperită cu peri aspri. L-am simţit încordându-se, apoi gemu înfundat şi am observat că-i tremurau degetele. Încă un nasture, apoi am ajuns să-i trag boxerii în jos.

Joe s-a ridicat de la mijloc, ca să mă ajute. Nu reuşi decât să-şi lase blugii până la genunchi, fiindcă eu eram iar

deasupra lui, apucând cu ambele mâini organul excitat. Era extrem de fierbinte, iar pielea culisa în jos cu uşurinţă, lăsând capul mătăsos, dar dur atingerii mele pasionale. L-am cuprins cu buzele, iar el a rămas nemişcat, răsuflând sacadat, extrem de excitat. L-am pictat cu limba prelung, gustând sarea şi pulsaţia tremurândă a prepuţului. Zvâcnirile ritmice trădau o plăcere nebănuită, iar aceasta avea reverberaţii în trupul meu. Când l-am auzit gemând rugător, am ridicat uşor capul, apoi am continuat să sug umezeala alunecoasă până la capăt. Joe era atât de încordat încât simţeam că va exploda.

M-am căţărat pe el, dar el mi-a prins capul şi m-a îndemnat să mai fac acele lucruri plăcute pentru el. Lent, dar sigur, a reuşit să se debaraseze de pantaloni şi m-a strâns de mână. L-am încălecat rapid şi l-am condus să mă pătrundă. La început mişcările mele au fost puternice, apăsate, abandonându-mă împlântărilor lui. Cum dorea să prelungim agonia plăcerii, Joe mă domoli, stabilind el profunzimea şi ritmul penetrării. Mă ţinea de coapse şi mă lăsa deasupra lui uşor, jucându-se cu fesele mele, dezmierdându-le şi masându-le. Apoi mi-a luat sfârcul între buze şi a început să tragă, până ce m-a văzut cum mă zbat de plăcere, senzaţiile inundându-mă brusc. Îl simţeam pulsând în interiorul fiinţei mele şi l-aş fi absorbit mai mult, dar am continuat să-l sărut, apoi mâinile, braţele şi gurile s-au regăsit în îmbrăţişarea orgasmică.

Respiram acelaşi aer, inimile băteau la unison, mângâierile provocau aceleaşi plăceri.

Mult mai târziu Joe mi-a arătat fotografia mea, după ce a încărcat-o pe laptop. O lumină difuză trimitea o rază pe umărul meu semi-umbrit dând strălucire de perlă pielii mele. Părul avea reflexe de ambră. Ochii priveau de dincolo de pleoape grele, senzual întredeschise, iar buzele erau uşor depărtate. Femeia din fotografie emana seducţie, invitând: pur şi simplu radia sex.

Eu.

Priveam uluită imaginea, iar Joe m-a cuprins în braţe pe la spate şi mi-a şoptit la ureche:

— Ori de câte ori mă uit la tine, asta văd.

Capitolul nouăsprezece

— Tăceţi toţi, zise Sofia, mărind volumul televizorului. Nu vreau să pierd un cuvânt.

— Acum înregistrezi? întrebă Steven.

— Cred că da, însă de multe ori nu ştiu să reglez setările.

— Lasă-mă să verific, zise el, iar ea îi dădu telecomanda.

Toată echipa se adunase ca să urmărească un reportaj al unei televiziuni locale, pentru un show televizat. Producătorii trimiseseră o echipă de filmare, cu reporter la nunta familiei Harlingen, pe care o organizasem recent. Emisiunea ţinea o oră, fiind prezentate tot felul de noutăţi din lumea noastră. Ultimul segment al showului se concentra pe sfaturi practice pentru organizatorii de nunţi. O organizatoare din Houston, numită Judith Lord, fusese rugată să discute, după care urmam eu, cu recomandări pentru logistică şi alte pregătiri.

Judith Lord a avut o prezentare elegantă, cum m-am şi aşteptat, fiindcă lucra de multă vreme în domeniu şi avea un calm imperturbabil. Reporterul i-a pus câteva întrebări, pe fundalul muzicii lui Mozart.

Toată atmosfera de demnitate şi profesionalism a dispărut când a început segmentul cu mine. Muzica de fundal era un fragment dintr-o operă comică.

— De ce au pus muzica asta? am întrebat extrem de surprinsă şi dezgustată.

Tank exclamă:

— Hei, mie îmi place muzica. E din desenele animate cu Bugs Bunny, când merge la bărbier.

— Cunoscută şi ca uvertura la opera *Bărbierul din Sevilla,* de Rossini, explică sec Steven.

Se auzi vocea reporterului:

— În lumea elitistă a societăţii organizatorilor de nunţi

din Texas, Avery Crosslin îşi construieşte agresiv o listă de clienţi, cu stilul ei binecunoscut de nu-lua-prizonieri...

— Agresiv? am protestat eu.

— Dar nu e un cuvânt urât, spuse Steven.

— Nu pentru un bărbat. Dar când vorbeşti aşa despre o femeie, atunci e de rău.

— Vino, Avery, murmură Joe. Stătea pe braţul canapelei, în faţa televizorului, iar Sofia şi ceilalţi din echipă, se înghesuiau tot acolo.

M-am apropiat de Joe, iar el m-a cuprins de şold.

— Sunt eu agresivă? l-am întrebat curioasă.

— Sigur că nu, mi-a răspuns blând, deşi toţi ceilalţi au răspuns la unison „Da”.

În luna de când eu şi Joe începusem să dormim împreună, ne apropiasem atât de mult, încât aproape m-am speriat, dacă stăteam să mă gândesc profund la asta. De fapt munceam toată ziua, pentru nunţi mai mici, dar şi pentru cea extravagantă a familiei Warner. Nopţile erau totuşi pentru Joe. Timpul trecea altfel când eram cu el, orele treceau cu viteza luminii. Dimineaţa mă trezeam mereu speriată de ceasul deşteptător, când fiecare mergea la treburile sale.

Joe era un bărbat extrem de puternic, solicitant în pat, nespus de răbdător şi creativ. Niciodată nu ştiam sigur ce să aştept de la el. Uneori era jucăuş şi spontan, penetrându-mă pe blatul de bucătărie, sau pe scări, făcând cu mine exact ce-şi dorea, în ciuda modestiei mele revoltate.

Alteori mă punea să stau complet întinsă, în timp ce el mă mângâia şi mă tachina necontenit, cu mâinile acelea, atât de pricepute şi blânde, încât mă înnebunea. După aceea zăceam în pat, purtând conversaţii lungi pe întuneric, timp în care făceam mărturisiri pe care mai târziu aveam să le regret. Nu puteam ţine nimic ascuns de Joe. Atenţia lui era ca o dependenţă de drog, la care mi-era imposibil să renunţ.

Înţelegându-mă profund, Joe mă bătu cordial pe coapsă, urmărind emisiunea. Eu eram în faţa camerei, accentuând importanţa păstrării unui termen exact pentru evenimentele din ziua nunţii.

Sofia se întoarse spre mine zâmbind:

— Arăţi grozav la TV, spuse ea.

— Personalitatea ta este mai mare decât viaţa, adăugă Ree-Ann.

— Ca şi fundul meu, am mormăit, când m-am văzut depărtându-mă de cameră.

Joe, care nu accepta critici la adresa posteriorului meu, mă ciupi, discret de zona în cauză.

— Taci, şopti el.

În următoarele patru minute am urmărit cum eram demolată de o editare trunchiată şi eronată, de un fundal muzical caraghios. Câteva imagini cu mine în timpul unor evenimente completau acest tablou grotesc. Parcă eram o actriţă dintr-o comedie grotescă, alergând între aranjamente florale şi limuzine pe alee, sau direcţionarea traficului, pentru a-i permite unui fotograf să surprindă câteva instantanee.

O scenă în care am scos o înjurătură care a fost blurată, alta unde susţineam cu sânii tortul cu etaj, într-o vară toridă, toate acestea erau menite să-mi creeze o imagine eronată, neconformă cu realitatea preocupărilor şi intereselor mele.

Toţi cei din cameră au început să râdă.

— Nu trebuia să fiu filmată cu Coco, am zis supărată. Am stabilit asta clar. O adusesem doar fiindcă în ziua aceea nu am găsit cameră la hotelul pentru animale.

Pe ecran reporterul m-a întrebat despre provocările meseriei. Am răspuns parafrazându-l pe generalul Palton, care spunea că trebuie să accepţi provocările, ca să cunoşti extazul victoriei.

— Spuneai că partea cea mai interesantă a meseriei este să te pregăteşti pentru neaşteptat, spunea reporterul. La

ce te referi, mai exact?

— Mă gândesc la cel mai rău scenariu, adică vreme rea, greşeli ale furnizorilor, probleme tehnice...

— Dar cum e cu romantismul zilei nunţii? m-a întrebat reporterul. Nu te pierzi când tratezi nunta ca pe o campanie militară?

— Mirele şi mireasa oferă povestea de dragoste, am răspuns eu încrezătoare, Eu mă ocup de toate detaliile, aşa că ei nu trebuie să facă nimic. Nunta este o sărbătoare a iubirii şi ei pe asta trebuie să se concentreze.

— Şi, în timp ce toată lumea sărbătoreşte, zise reporterul, Avery Crosslin îşi face treaba.

Eram filmată cum îi iau tatălui miresei ţigara din mână, chiar în spatele bisericii, apoi o sting în sticla de Evian scoasă din geanta mea, lăsându-l pe bătrân fără replică. Apoi eram în genunchi, pe jos, lipind cu bandă adezivă tivul rochiei uneia dintre domnişoarele de onoare.

În cele din urmă camera a surprins pălăria de cowboy a cavalerului de onoare, dosită, sub un scaun chiar de către subsemnata. Cineva întorsese pălăria cu borurile în sus, iar Coco se cuibărise în ea. Se uita la cameră, cu ochişorii aceia mari, strălucitori şi nedumeriţi, cu limba atârnându-i din gură, iar imaginea se închise pe un fundal muzical orchestral.

Am luat telecomanda şi am stins televizorul.

— Cine o aşezase pe Coco acolo? am întrebat. Nu se putea sui acolo singură. Sofia, tu ai fost?

Ea dădu din cap negativ.

— Atunci cine?

Nimeni nu a recunoscut. M-am uitat pe rând la toţi. Nu-i văzusem niciodată atât de amuzaţi.

— Mă bucur că vi se pare amuzant, fiindcă în câteva zile s-ar putea să rămânem toţi fără loc de muncă.

— Glumeşti? întrebă Steven. După toate astea vom avea mai mult de lucru decât vom putea duce.

— M-au făcut să par incompetentă.

— Nu-i adevărat.

— Dar cum a fost cu tortul? am întrebat eu.

— L-ai salvat, sublinie Steven, iar cu scena plină de frişcă pe sâni ai ridicat nivelul de testosteron al tuturor bărbaţilor din audienţă.

— A fost un spectacol, am zis eu. Tu, Tank şi Joe sunteţi singurii bărbaţi hetero din Houston, care s-au uitat.

— Dă-mi telecomanda, zise Ree-Ann. Vreau să mai văd o dată.

Am dat din cap refuzând.

— Vreau totul şters.

— Nu contează, îi spuse Tank lui Ree-Ann. Postul TV o va pune şi pe website.

Joe îmi luă uşor telecomanda din mâna. Era amuzat, dar mă privea cu afecţiune.

— Vreau să fiu elegantă, ca Judith Lord, i-am spus văicărindu-mă.

— Avery, sunt un milion de Judith Lord acolo, dar tu eşti unică. Ai fost frumoasă în program şi amuzantă, plină de energie, cum ar fi oricine se distrează bine. Tu ai realizat tot ce face şi Judith Lord, doar că ai fost amuzantă, zise Joe, dându-i telecomanda lui Steven, Haide, te scot la cină, îmi spuse, luându-mă de mână.

Până ce am ajuns la uşă, ei derulaseră deja şi mai urmăriseră emisiunea o dată.

Peste câteva ore, când am revenit la studio, eu şi Joe ne-am intersectat cu Sofia şi Steven, care ieşeau la masă. Sofia era bucuroasă şi efervescentă, emana lumină din interior. Acest fapt era rezultatul indubitabil al faptului că de curând dormea împreună cu Steven.

Sofia mi-a mărturisit că, spre deosebire de Luis, Steven ştia ce înseamnă preludiul. Se vedea, dacă te uitai la ei, că totul merge extrem de bine. Sofia şi Steven se purtau frumos unul cu celălalt, cum nu m-aş fi aşteptat, dată fiind trecuta lor animozitate. Căutaseră cândva zeci de moduri de a se jigni, vânându-şi unul altuia slăbiciunile.

Acum păreau absolut fericiţi că nu mai trebuiau să se ferească unul de celălalt.

— Te simţi mai bine? mă întrebă ea când am intrat.

— Da, am spus eu. Am decis că e mai bine să uit de showul acela pervers şi să zic că nu a fost filmat vreodată.

— Mă tem că nu vei putea, îmi zise Sofia radiind de bucurie. Producătorul a sunat azi dimineaţă şi a zis că ai apărut pe Tweeter şi toată lumea te iubeşte. Vreo şase oameni au sunat să o adopte pe Coco.

Am luat căţeluşa, strângând-o protector. Ea m-a lins scurt pe obraz.

— Le-am spus că ne mai gândim, continuă Sofia, tachinându-mă cu privirea.

Peste o săptămână doar, după ce un alt post a difuzat interviul, ne-au aglomerat solicitările, astfel încât Sofia a sugerat că trebuie să mai angajăm personal.

Vineri după amiază am primit un mesaj de la Jasmine, amica mea, somându-mă să o sun imediat.

Deşi îmi era drag să vorbesc cu ea despre viaţa din Manhattan, nu mă atrăgea ideea să o sun. Jazz era de părere că o femeie trebuie să păstreze o aparenţă profesionistă, indiferent de ocazie, aşa că precis nu era de acord cu ce văzuse.

— Ai văzut? am întrebat-o când mi-a răspuns la apel.

— Cum să nu, ai fost fierbinte, drăguţo. Am văzut tot.

— Nu ţi s-a părut oribil? am întrebat-o surprinsă.

— A fost fabulos. Ca un sitcom perfect sincronizat. Ecranul era al tău. Al tău şi al micuţei… Cum o cheamă?

— Coco.

— Nu te ştiam amatoare de câini.

— Nici eu.

— Partea cu tortul… ai planificat-o?

— Sfinte, Doamne, nu. Nu doresc să mai trec prin asta.

— Nu? Credeam că vrei să repeţi de mai multe ori.

— Ce? am întrebat nedumerită.

— Ţii minte de ocazia despre care ţi-am pomenit cu ceva

timp în urmă, cea cu *Nunta Secolului?*

— Showul lui Trevor Stearns?

— Da. Le-am trimis CV-ul tău şi scrisoarea, portofoliul, caseta video şi de atunci nicio veste de la ei. Au intervievat sute de candidate şi, parcă rămăseseră trei pentru probe. Acum, nu sunt sută la sută încântaţi de niciuna dintre ele, iar Trevor bate din picior să găsească neapărat pe cineva mai repede. Aşa că, acum câteva zile, una dintre producătoare, Lois, te-a văzut pe You Tube, cu... scuze, cum se numea căţeluşa?

— Coco, am răspuns pe nerăsuflate.

— Exact. Lois i-a trimis link-ul lui Trevor şi celorlalţi şi au murit toţi. Au reanalizat CV-ul tău, iar acum spun că eşti exact omul pe care-l căutau. Vor să te cunoască personal. Te vor aduce aici pentru un interviu. Jasmine făcu o pauză. Eşti tăcută, zise ea bănuitoare. La ce te gândeşti?

— Nu-mi vine să cred, am spus cu greu. Inima îmi bătea cumplit

— Ba să crezi! strigă Jasmine triumfătoare. Acum, dacă ţi-am comunicat, o să-i dau lui Lois datele tale de contact şi ea va aranja biletul de avion. Trevor este la L.A., dar producătorii *Nunţii Secolului* sunt în Manhattan, şi cu ei vei vorbi la început. Va trebui să-ţi găsim un agent, deocamdată cam atât. Nu face promisiuni şi nu-ţi lua angajamente. Lasă-i să te cunoască şi ascultă ce au de spus.

— Nu e nevoie să-mi plătească zborul spre New York, dacă mai pot aştepta câteva zile. Voi veni acolo miercurea viitoare la o probă pentru o rochie de mireasă.

— Veneai aici şi nu-mi spuneai nimic?

— Sunt foarte ocupată, am protestat eu.

— Sigur că eşti. Apropo, cum merge treaba cu Joe Travis?

Îi spusesem de ceva timp despre relaţia mea cu Joe, dar fără detalii despre sentimente... tandreţea şi fericirea şi

teama, apoi temerile că devenisem dependentă de el. Jasmine nu ar fi înţeles. Când era vorba de viaţa ei amoroasă, alegea relaţii convenabile şi disponibile. A se îndrăgosti era ceva ce nu-şi permitea. „Dragostei nu-i pasă dacă-ţi termini treaba”, îmi spusese ea cândva. Acum i-am răspuns:

— E divin la pat.

— Atunci bucură-te de texanul tău fierbinte cât mai poţi, zise ea râzând gutural. Curând te vei muta din nou la New York.

— Pentru moment nu aş conta pe asta, am zis eu. Trevor şi oamenii lui ar putea să hotărască pentru altcineva în locul meu. Mai ales că... am multe lucruri la care să mă gândesc.

— Avery, dacă iese treaba bine, vei deveni o celebritate. Toată lumea te va cunoaşte. Vei primi cea mai bună masă la orice restaurant, cele mai bune bilete, un apartament penthouse... la ce trebuie să te mai gândeşti?

— Sora mea e aici.

— Poate se mută şi ea cu tine. Vor găsi ei ceva şi pentru ea.

— Nu ştiu dacă ea şi-ar dori asta. Eu şi Sofia am muncit mult, ca să clădim afacerea asta. Nu ne-ar fi uşor să renunţăm la ea.

— Bine. Gândeşte-te. Între timp, îi dau lui Lois datele tale. Ne vedem săptămâna viitoare.

— De-abia aştept, Jazz... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu te teme de ocazia aceasta. Este potrivită pentru tine. Locul tău este la New York, ştii bine asta. Aici se întâmplă multe lucruri. Cu bine, scumpo.

Am oftat, punând telefonul în încărcător.

— Şi aici se petrec lucruri, am spus eu.

Capitolul douăzeci

— Mereu am ştiut că eşti născută pentru aşa ceva, spuse Sofia când i-am povestit despre apelul de la Jasmine. Reacţia ei a fost asemănătoare cu a mea. Părea uşor tulburată, dar bucuroasă. Înţelegea potenţialul unei asemenea oportunităţi, ce însemna ea. Vei lucra cu Trevor Stearns, zise ea, clătinând din cap admirativ.

— E o posibilitate.

— Se va întâmpla. Simt eu asta.

— Va trebui să mă mut la New York.

Zâmbetul ei păli puţin.

— Dacă te muţi, noi ne vom descurca.

— Nu ai vrea să vii cu mine?

— Adică... să mă mut cu tine la New York?

— Nu cred că aş putea fi fericită atât de departe de tine, am spus eu.

Sofia mă lua de mână.

— Suntem surori. Suntem împreună, chiar dacă nu fizic, înţelegi, *mi corazon*? Dar New York-ul nu este locul pentru mine.

— Nu pot să te las singură aici.

— Dar nu voi fi singură. Voi avea afacerea, prietenii noştri şi... Făcu o pauză şi roşi.

— Steven, am zis eu.

Sofia dădu din cap, iar ochii îi scânteiau.

— Ce este? am întrebat-o. Ce?

— Mă iubeşte. Mi-a spus-o.

— Şi tu ai spus acelaşi lucru?

— Da.

— Ai spus asta doar ca să nu-i răneşti sentimentele, sau fiindcă e primul bărbat care ştie să-ţi ofere preludiul, sau fiindcă îl iubeşti cu adevărat?

Sofia zâmbi.

— Am spus-o fiindcă îl iubesc pentru inima lui, pentru sufletul şi creierul lui interesant şi complicat. Preludiul nu face rău nimănui.

Am privit-o zâmbind.

— Când ţi-ai dat seama că-l iubeşti?

— Nu a fost un moment anume. Descopeream ceva ce era deja acolo demult.

— Atunci e ceva serios? Serios ca în *vă mutaţi împreună*?

— Serios ca în *discutăm despre nuntă.* Sofia ezită. Avem consimţământul tău?

— Sigur ca da. Nimeni nu-i destul de bun pentru tine, dar Steven măcar se apropie cât de cât. Mi-am strâns tâmplele între degete. Voi doi vă puteţi ocupa de afacere, am comentat eu cu glas tare. Steven poate face exact ce fac eu. Tu eşti singura persoană indispensabilă de aici. Tu eşti motorul creativ. Nu ai nevoie decât de oameni care să pună în practică ideile tale.

— Dar la tine cum va fi? întrebă Sofia. Să fii gazda unui show precum *Nunta Secolului*? Va trebui să vii şi tu cu ceva idei?

— Îmi închipui că aproape totul este pregătit după un scenariu. Rolul meu va fi să mă tot agit, precum Lucy Ricardo, iar la sfârşit să le pun pe toate cap la cap. Voi apărea cu decolteul la vedere şi cu câinele meu ciudat.

— Atunci va fi un real hit, zise Sofia extaziată.

— Ştiu, am spus eu.

După câteva minute, mă întrebă:

— Şi cu Joe cum rămâne?

Întrebarea ei se răsuci precum cuţitul în rană.

— Nu ştiu.

— Mulţi oameni se iubesc la distanţă, zise Sofia. Dacă doi oameni vor să facă lucrurile să meargă, reuşesc.

— E adevărat. Joe are destui bani cât să călătorească oricât doreşte.

— Poate aşa relaţia va merge şi mai bine. Nu vă veţi

sătura niciodată unul de celălalt.

— Calitate, nu cantitate.

Sofia dădu din cap încrezătoare.

— Totul va fi bine.

În adâncul sufletului meu ştiam că era o porcărie, dar suna bine pentru că voiam să o cred.

— Cred că nu trebui să-i pomenesc nimic lui Joe, înainte să revin de la New York, nu-i aşa? Nu vreau să-şi facă griji inutile.

— Eu nu aş spune un cuvinţel, până nu aş fi sigură.

Restul săptămânii nu am suflat niciun cuvânt faţă de Joe, dar mă sâcâia. Voiam sa fiu sinceră cu el, deşi mă temeam de ce ar fi spus. Aveam probleme cu somnul, mă trezeam repetat noaptea, iar a doua zi eram epuizată. Acest ciclu se repetă încă două zile, până ce Joe aprinse lumina la miezul nopţii.

— Parcă ar fi un sac plin cu căţei în pat, zise Joe exasperat, dar mă privea cu căldură. Ce se întâmplă, iubito? De ce nu poţi să dormi?

L-am privit la lumina caldă a lămpii, cu părul răvăşit şi pieptul lat. Mă îneca dorul de el, dar oricât de strâns m-ar fi ţinut la piept, tot nu l-aş fi simţit destul de aproape. M-am cuibărit la pieptul lui, iar el m-a mângâiat, acoperindu-mă cu cearşaful.

— Spune-mi. Orice ar fi, e în regulă.

I-am spus totul, vorbind atât de repede, încât mă mir că a înţeles. I-am relatat ce mi-a spus Jasmine despre Trevor Stearns şi *Nunta Secolului,* cum era o ocazie, care nu avea să mai vină la mine vreodată şi cum era tot ce visasem dintotdeauna.

Joe mă ascultă cu atenţie, întrerupându-mă doar ca să mai pună una, două întrebări. Când am făcut o pauză, ca să respir, mi-a ridicat faţa de pe pieptul lui şi mi-a zis:

— Sigur va trebui să discuţi cu producătorii. Nu i se putea citi nimic pe faţă. Trebuie să vezi care sunt opţiunile.

— Nu eşti supărat? Revoltat?

— Cum să fiu. Sunt mândru de tine. Dacă asta vrei, te voi sprijini până la capăt.

Eram copleşită de uimire.

— Doamne, mă bucur că spui asta. Eram îngrijorată. Când te gândeşti mai bine, o relaţie la distanţă poate să meargă excelent chiar. Atâta vreme cât noi amândoi...

— Avery, zise calm Joe. Nu am spus că sunt de acord cu o relaţie la distanţă.

Consternată, m-am ridicat în capul oaselor.

— Dar ai zis că mă vei sprijini.

— O voi face. Vreau să ai parte de tot ce te face fericită.

— Aş fi fericită, dacă aş primi, acest show, m-aş muta la New York şi mi-aş păstra şi relaţia cu tine. Realizând cât de egoistă fusese pledoaria mea, am adăugat timid: mai pe scurt, vreau tortul, dar vreau şi ca tortul să se plimbe şi să mă viziteze.

L-am văzut că zâmbeşte, dar nu era un zâmbet sincer.

— În general torturile suportă greu drumurile.

— Măcar eşti dispus sa încercăm? am întrebat. Cu o relaţie la distanţă, ai avantajul de a fi singur, dar ai şi siguranţa unei...

— Am încercat asta mai demult, mă întrerupse Joe. Nu o mai repet. Nu există avantaje, iubito. Te plictiseşti să fii singur. Te plictiseşti de atâtea mii de kilometri între voi. De fiecare dată când eşti împreună cu persoana, nu faci decât să resuscitezi o relaţie care moare. Dacă despărţirea este pe termen scurt, e altceva. Dar dacă vorbeşti despre... un aranjament deschis, fără punct de oprire... este exclus de la bun început.

— Dar tu eşti mobil. Ai avea oportunităţi incredibile la New York. Mai bune decât aici.

— Nu mai bune, mă contrazise el calm. Pur şi simplu diferite.

— Mai bune, am insistat eu. Dacă te gândeşti...

— Stai puţin. Joe ridică mâna, reducându-mă la tăcere şi

zâmbi. Mai întâi, mergi şi discută cu oamenii aceia şi află dacă eşti potrivită pentru job sau dacă jobul ţi se potriveşte. Acum, hai să dormim puţin.

— Nu pot să dorm, am mormăit eu, trântindu-mă pe spate, pufnind de frustrare. Nici noaptea trecută nu am putut dormi.

— Ştiu, zise el. Eram cu tine.

Stinse lumina, iar întunericul mă învălui.

— De ce nu mi s-a întâmplat asta acum trei ani? am întrebat tare. Atunci aveam nevoie. De ce a venit tocmai acum?

— Fiindcă viaţa are o temporizare de rahat. Taci.

Eram foarte agitată.

— Refuz să cred că mă părăseşti doar fiindcă nu locuiesc în Texas.

— Avery, nu te mai pune singură pe jar.

— Scuze. Am încercat să mă relaxez, respirând adânc. Vreau să-mi spui un lucru. Familia ta are un avion particular, nu?

— Un jumbo jet Golfstream. Pentru afaceri.

— Da, dar dacă ai vrea să-l utilizezi pentru motive personale, fraţii şi sora ta s-ar opune?

— Eu m-aş opune. Costă cinci mii de dolari ora de zbor.

— E un avion uşor, sau de dimensiune medie, sau…

— Este un jumbo jet Golfstream, cu cabină mare, de mărime super-medie.

— Cu cât timp înainte trebuie să suni ca să-l pregătească de zbor?

— Pentru un asemenea drum, două sau trei ore.

Am simţit că-mi trage cearşaful de pe picioare.

— Ce faci? Nu-l vedeam pe Joe, ci doar îl simţeam mişcându-se în întuneric.

— Dacă tot eşti atât de interesată de avionul meu, hai să-ţi povestesc despre ei.

— Joe…

— Linişte. Am simţit cum îmi ridică lent cămaşa, apoi mă

sărută pe genunchi. Golfstream-ul e dotat cu Internet, TV, un sistem de comunicaţie Global Satcom şi cel mai prost expresor de cafea în funcţiune. Un sărut mi-a coborât pe celălalt genunchi, urmat de câteva cercuri ale limbii, de-a lungul pulpei, în sus. Are două motoare modernizate, Rolls Royce, continuă el fiecare cu o putere de paisprezece mii de waţi fiecare. Am tresărit, când i-am simţit limba ajungând şi mai sus, aproape de punctul acela. Mi-a respirat aşa de câteva ori, până ce toate firele de păr mi s-au ridicat, în senzaţii greu de descris.

— Avionul poate lua în rezervor cam patruzeci şi patru de galoane de combustibil. Urmă un singur lipăit cu limba şi am gemut dureros, toată atenţia ajungând în zona aceea copleşită de el. Se avântă mai adânc, în moliciunea fierbinte şi lubrifiată. Cu rezervorul plin, zboară non stop patru mii trei sute de mile nautice. Acum porni cu vârfurile degetelor, ca să-mi deschidă faldurile, în timp ce limba se plimba nepăsătoare în jos, sigilându-mă inevitabil. Eram aproape leşinată de plăcere şi nu scoteam un sunet, arcuindu-mă după loviturile tandre ale limbii lui. Chiar când plăcerea atinsese un nivel greu de imaginat, gura lui m-a părăsit.

— A fost modernizat cu reversoare de putere, care scurtează distanţa de aterizare, murmură el şi i s-a ataşat un sistem de viziune cu cameră infra-roşu, montat pe bot. Un deget lung s-a insinuat adânc în mine. Mai vrei să ştii şi altceva?

Am dat din cap, evident fără ca el să mă vadă, dar m-a simţit cu siguranţă, fiindcă a râs uşor.

— Avery, iubito, şopti apoi, vei dormi atât de bine în noaptea asta…

I-am simţit din nou limba şi gura, lucrând în tandem asupra mea, delicat, cu mişcări precise, dar neiertătoare. Mă simţeam ca într-un tunel fierbinte. Plăcerea se acumula, mă ridica, reverbera. Când am ajuns să nu mai suport, am încercat să mă răsucesc, dar Joe nu mi-a

permis, insistând cu limba, până ce mi-a auzit câteva gemete prelungi, la început sacadate, iar mai apoi am cedat, epuizată.

După ce a terminat cu mine, nu cred că am adormit, ci mai degrabă am căzut inconştientă. Totuşi, am dormit atât de mult şi profund, încât nici nu l-am auzit de dimineaţă, când m-a sărutat şi a plecat. Ca prin ceaţă mi-l amintesc aplecându-se peste pat, mirosind a proaspăt ieşit de sub duş, complet îmbrăcat, murmurând că trebuie să plece.

Până ce m-am trezit complet, Joe nu mai era la mine.

Peste două zile, mă urcam, împreună cu Hollis Warner, la bordul unui avion particular al firmei Citation Ultra. O însoţitoare de bord ne-a servit Dr Pepper cu gheaţă, în timp ce o aşteptam pe Bethany, care întârziase.

Elegant îmbrăcată şi foarte machiată, Hollis se relaxa în scaunul tapiţat cu piele crem, alături de mine. Îmi relata că soţul ei, David, oferea planuri compensatorii unora dintre directorii executivi ai companiei în restaurantul său şi afacerea cu cazinouri, doar pentru a avea la dispoziţie un număr de ore de zbor, în care să utilizeze avionul în scopuri personale, iar compania achita nota. Hollis şi prietenii ei foloseau adeseori firma Citation în scopul călătoriilor pentru cumpărături şi vacanţe.

— Mă bucur că rămânem două nopţi, în loc de una, spuse Hollis. Iau cina cu câteva prietene mâine seară. Eşti binevenită să ni te alături, Averv.

— Mulţumesc foarte mult, dar şi eu iau cina cu prieteni pe care nu i-am mai văzut demult. Iar mâine după amiază trebuie să merg la o şedinţă. I-am povestit despre şedinţa cu producătorii *Nunţii Secolului*, unde voi fi intervievată ca posibilă gazdă a programului. Hollis părea încântată de ştire şi spuse că, atunci când voi deveni o celebritate, ea se va mândri că a fost de ajutor la lansarea mea.

— Totuşi, dacă eu nu te alegeam ca organizatoarea nunţii lui Bethany, nu ai fi ajuns la acel show.

— Le voi spune tuturor că ai fost tu, am asigurat-o,

ciocnind paharele.

După prima sorbitură, Hollis şi-a aranjat o şuviţă blondă pe după ureche, întrebându-mă aproape şoptit:

— Tu şi Joe vă mai vedeţi?

— Da.

— El ce spune despre această oportunitate?

— Oh, mă sprijină întru totul. E fericit de dragul meu.

Ştiam, fără a mi se spune, că, dacă această oportunitate cu televiziunea avea să se materializeze, Joe era hotărât să nu-mi influenţeze decizia. Nu m-ar ruga să rămân sau să renunţ la nimic. Mai presus de toate, nu mi-ar promite nimic. Nu existau garanţii pentru evoluţia relaţiei noastre, sau pentru cât va dura ea. Dacă voiam garanţii, ele aveau să fie cele din contract, dacă eram angajată de compania de producţie a lui Trevor Stearns. Chiar şi în caz de nereuşită, aş fi plecat cu nişte avantaje incredibile. Bani, legături, un CV foarte bine garnisit.

Nu a mai fost nevoie să detaliez răspunsul, fiindcă Bethany urcă la bord. Era îmbrăcată într-o tunică Tory Burch şi pantaloni-pană, cu părul vopsit în şuviţe.

— Salut, tuturor! exclamă ea. Nu e nostim?

— Uite cât e de drăguţă, zise Hollis cu un amestec de mândrie şi viclenie. Cea mai drăguţă fată din Texas, cum spune mereu tăticul ei. Hollis se schimbă la faţă, când văzu că la bord mai urcă o persoană, după Bethany. Văd că l-ai adus pe Kolby.

— Spuneai că pot aduce un prieten.

— Desigur, dulceaţă. Hollis deschise o revistă şi începu să răsfoiască paginile metodic, cu gura strânsă. Părea că acest Kolby, un tânăr musculos, în jur de douăzeci de ani, nu prea era genul de prieten pe care Hollis îl avea în minte.

Companionul lui Bethany purta un şort simplu, o cămaşă descheiată la piept şi pe cap avea o şapcă. Era bronzat, avea ochii albaştri, iar dinţii strălucitor de albi. Obiectiv vorbind, era arătos, în modul plicticos, fad, cum putea fi o

persoană cu trăsături perfect simetrice.

— Bethany, arăţi fabulos, ca de obicei, am spus, când a venit să mă îmbrăţişeze. Cum te simţi? Eşti pregătită pentru zbor?

— Sigur că sunt! exclamă ea. Mă simt minunat. Ginecologul meu mi-a spus că sunt pacienta-star. Copilul dă din picioare acum – uneori chiar mi se mişcă burta.

— Grozav, am spus eu zâmbitoare. Ryan a fost încântat să simtă copilul mişcând?

Ea făcu o mutră plictisită.

— Ryan ia totul atât de în serios, încât nu-l las să vină cu mine la controale, fiindcă îmi strică starea de bună-dispoziţie.

Hollis vorbi în timp ce răsfoia paginile revistei.

— Poate ar trebui să te străduieşti să-l faci să zâmbească mai des, Bethany.

Fiica ei râse.

— Nu, îl las să se joace cu schiţele şi proiectele lui pe computer... Am aici pe cineva care ştie să se distreze. Îl strânse de mână pe tânăr şi zâmbi spre mine. Avery, nu te superi că l-am adus cu mine pe Kolby, în această excursie a fetelor, nu? Nu va deranja pe nimeni.

Bărbatul o privi cu un rânjet tâmp.

— O să te deranjez maxim, spuse el.

Bethany începu să chicotească şi-l luă cu ea la bar, unde sorbiră lent nişte răcoritoare la cutie. Evident perturbată, stewardesa încercă să-i convingă să se aşeze, ca ea să poată aduce băuturile.

— Cine e Kolby? am întrebat-o pe Hollis.

— Nimeni, murmură ea. Un instructor de ski pe apă, pe care Bethany l-a cunoscut vara trecută. Sunt doar prieteni. Ridică din umeri. Lui Bethany îi place să aibă în preajma ei oameni nostimi. Oricât de mult l-aş adora pe Ryan, câteodată e cât se poate de mofluz.

Am lăsat comentariile să treacă, deşi eram tentată să subliniez că nu era corect să-l judece pe Ryan ca nefiind

amuzant, când el se pregătea să se însoare cu femeia pe care nu o iubea şi să fie tatăl unui copil pe care nu-l dorea.

— Nu trebuie menţionat nimic despre acest subiect, spuse Hollis cumpănind. Mai ales lui Joe. S-ar putea să-i spună ceva lui Ryan şi să se stârnească o furtună fără niciun motiv.

— Hollis, dacă există cineva pe lumea asta care doreşte ca nunta să se desfăşoare fără pic de turbulenţe, mai mult decât tine, acea persoană sunt eu. Îţi promit, nu voi spune nimănui vreun cuvânt despre Kolby. Nu e treaba mea.

Satisfăcută, Hollis mă privi cu sinceră cordialitate.

— Mă bucur că ne înţelegem, zise ea.

Un alt moment neplăcut a fost acela de la biroul de rezervări al hotelului, unde ne-am înregistrat. Cât timp recepţionerul manevra cardul meu de credit şi aşteptam efectuarea plăţii, am privit spre celălalt recepţioner de la un alt birou, unde tocmai se cazaseră Bethany şi Kolby, într-o cameră single.

Presupun că o parte din mine sperase că Bethany şi Kolby chiar erau prieteni. Se comportaseră ca nişte adolescenţi pe tot zborul de la Houston, şoptindu-şi şi chicotind, urmărind un film împreună, dar nu se observa nimic evident sexual în interacţiunile lor.

Totuşi, acest aranjament nu lăsa loc de nicio îndoială.

Mi-am întors privirea spre recepţionerul din faţa mea. Mi-a returnat cardul de credit şi mi-a dat să semnez un formular. Vorbisem sincer cu Hollis – nu aveam de gând să menţionez nimic nimănui despre acest detaliu. Totuşi, oarecum mă simţeam vinovată şi sordidă, deoarece făceam parte din acest secret.

— Ne vedem mai târziu, spuse Bethany. Nu ne aşteptaţi pe mine şi pe Kolby la prânz. Vom comanda la room service.

— Să ne întâlnim jos la recepţie cu toţii peste două ore, am zis eu. Proba este programată la ora două.

— Ora două, repetă Bethany, îndreptându-se spre

lifturile din hol, urmată de Kolby. Se opriră în faţa unei vitrine plină cu bijuterii.

Hollis mi se alătură, punând mobilul la loc în geantă.

— Să încerci să creşti o fată într-o zi, spuse ea puţin cam ostenită şi defensivă, apoi să-mi spui cât e de uşor. O vei învăţa ce e bine şi ce e rău, cum să se poarte, în ce să creadă. Vei face tot ce-i mai bun pentru ea. Dar într-o zi, fetiţa isteaţă va face o prostie. Iar tu va trebui să faci orice, ca să o ajuţi. Hollis oftă şi ridică din umeri. Bethany poate face orice doreşte până ce va fi femeie măritată. Deocamdată nu a depus niciun jurământ. Când o va face, voi avea pretenţia să şi le respecte. Până atunci, Ryan are aceeaşi libertate.

Nu am spus nimic, ci am dat aprobator din cap.

La ora două fix, eram primite în salonul Finolei Strong, care făcea rochii de mireasă pe Upper cast Side. Salonul era decorat în culori şterse, mobila era tapiţată cu catifea. Jasmine mă recomandase Finolei, care acceptase să preia desenele mele şi să le transforme în adevărate schiţe.

Cunoscută pentru dragostea ei faţă de liniile curate şi detaliile opulente, Finola scosese cu brio şiragurile de la corsaj şi modificase croiala complicată a fustei. Echipa ei de croitorese se ocupa numai de creaţii, care porneau de la treizeci de mii de dolari în sus.

Cu două luni în urmă o asistentă de la studio venise acasă la soţii Warner, în Houston, pentru a aduce copia de muselină a rochiei, prinzând-o meticulos cu ace, pentru a se potrivi trupului lui Bethany. Cum Finola fusese avertizată despre sarcină, concepuse rochia în aşa fel încât să poată fi uşor ajustată pe trupul în metamorfoză al lui Bethany.

Aceasta era prima probă cu rochia, unde se adăugase partea cu şiragurile şi voalul Astăzi rochia avea să fie ajustată, pentru ca materialul să cadă perfect.

Una dintre asistentele Finolei urma să vină cu rochia terminată, cu câteva zile înaintea nunţii, pentru proba

finală. La momentul acela se mai puteau face modificări suplimentare, dacă era cazul.

Ne-am instalat într-o cameră de probă, cu oglinzi pe trei laturi şi o zonă de canapele, iar altă asistentă ne-a adus şampanie mie şi lui Hollis. Iar lui Bethany un suc şi apă minerală. Apăru şi Finola. Era o blondă suplă, în jur de treizeci de ani, surâzătoare şi cu o privire vioaie, inteligentă. O întâlnisem de trei sau patru ori, în anii când studiam creaţiile vestimentare, dar fiecare întâlnire durase câteva secunde, pe durata *Săptămânii Modei,* sau la vreo adunare a unei societăţi caritabile.

— Avery Crosslin, exclamă Finola. Felicitări pentru noua lovitură.

Am zâmbit.

— Mulţumesc, dar nu sunt la fel de convinsă ca Jazz că voi primi postul.

— Nu te pricepi la modestie, mă informă ea. Arăţi destul, de sceptică, nu ştiu de ce. Când te întâlneşti cu producătorii?

— Mâine, am spus zâmbind.

După ce am prezentat-o pe Finola celor două Warner, ea s-a pronunţat că Bethany va fi una dintre cele mai frumoase mirese pe care le-a îmbrăcat vreodată

— De-abia aştept să te văd în rochia asta, îi spuse lui Bethany. Este o creaţie globală: mătase din Japonia, dublură din Korea, broderia cu mărgele din India, un alt accesoriu din Italia şi dantelă antică din Franţa. Te lăsăm câteva minute, până o vei îmbrăca. Asistenta mea, Chloe te va ajuta.

Fiona ne făcu turul salonului, apoi am revenit în camera de probă. Bethany stătea în faţa oglinzii, subţire şi strălucitoare.

Rochia era o operă de artă, corsajul făcut din dantelă antică, brodată cu un model geometric şi încrustată cu şiraguri de cristale fine ca praful de zâne. Era susţinută de

nişte bretele fine de cristal, atât de strălucitoare pe umerii aurii ai lui Bethany. Fusta era decorată cu şiraguri împrăştiate, care se prelingeau din corsajul înalt. Era imposibil să-ţi imaginezi altă mireasă mai frumoasă.

Hollis zâmbi şi duse degetul la gură.

— Este desăvârşită, spuse ea.

Bethany surâdea, ridicându-şi fusta.

Totuşi, rochia avea o mică problemă, iar eu şi Finola o vedeam. Drapajul părţii din faţă nu era corect. Despicătura de la talie era mult mai adâncă decât o desenasem eu. M-am apropiat de Bethany şi i-am spus:

— Eşti strălucitoare, dar va trebui să facem câteva modificări.

— Unde? întrebă Bethany mirată. Totul este absolut perfect.

— Este vorba de cum cade drapajul, explică Finola. Într-o lună, de acum şi până la nuntă, vei avea burtica destul de mare, încât aceste două falduri vor cădea în părţi precum cortina la teatru, lucru care, oricât de drăguţă va fi burtica ta, nu te va avantaja la siluetă.

— Nu ştiu de ce m-am mărit aşa de repede, se lamentă Bethany.

— Sarcina fiecărei femei e diferită, îi spuse Hollis.

— Dar nu eşti mare deloc, o linişti Finola. Eşti slabă peste tot, mai puţin la burtică, dar aşa e normal. Treaba noastră este să facem ca rochia să-ţi vină ca un vis, ceea ce vom şi face. Merse la Bethany şi umblă la clinii drapaţi, reaşezând materialul şi evaluând căderea faldurilor.

Bethany sări şi duse mâna la stomac.

— Oh! râse ea. A fost o lovitură puternică.

— A fost, zise Finola. S-a şi văzut. Vrei să stai jos, Bethany?

— Nu. Sunt bine.

— Perfect. Acum mă gândesc cum să facem cu clinii. Rezolvăm într-o secundă. Finola o privi cu interes pe Bethany. Încerc să-mi dau seama cam cât îţi va creşte

burtica într-o lună. Aştepţi cumva gemeni?

Bethany dădu din cap negativ.

— Slavă Domnului. Una dintre surorile mele a născut gemeni şi a fost o provocare adevărată. Iar data naşterii... a fost calculată?

— Nu, răspunse Hollis în locul ei.

Finola aruncă o privire spre asistenta ei.

— Chloe te rog, ajut-o pe Bethany să dezbrace rochia, în timp ce eu discut cu Avery despre modificări. Bethany, putem să te lăsăm puţin cu mama ta?

— Sigur.

Finola se apropie de Hollis şi luă paharul de şampanie gol.

— Încă puţină şampanie? întrebă ea. Cafea?

— Cafea, te rog.

— Voi chema o altă asistentă. Revenim curând. Vino, Avery.

Ascultătoare, am urmat-o pe Finola în altă cameră. A dat paharul gol unei asistente şi i-a indicat să facă puţină cafea proaspătă pentru doamna Warner. Am pornit pe un hol lung, spre o cameră cu ferestre înalte.

M-am aşezat unde m-a invitat Finola.

— Cât de greu se pot rearanja clinii? am întrebat îngrijorată. Nu va trebui să desfaci toată partea de jos, nu?

— Voi ruga fata care face tipare să se uite puţin. Pentru cât plătesc ei, putem să refacem toată afurisita de rochie, dacă va fi necesar. Îşi îndreptă umerii şi se frecă la ceafă. Ştii care e problema cu clinii, da?

— Trebuie să mă uit mai de aproape.

— O regulă de aur pentru miresele gravide. Să nu ai niciodată încredere în termenul naşterii.

— Crezi că e puţin înaintată?

— Cred că e înaintată cu cel puţin două luni.

Am privit-o înmărmurită.

— Văd asta tot timpul, zise Finola. Maternitatea este departamentul cu cea mai rapidă dezvoltare, la capitolul

rochii de mireasă. Cam una din cinci mirese este însărcinată. Mult dintre ele au greşit datele. Chiar şi în ziua de azi, unele femei îşi fac griji pentru că părinţii nu vor fi de acord. Mai există şi alte motive... Ridică din umeri. Nu e treaba noastră să judecăm sau să comentăm. Dacă am dreptate în legătură cu data, burtica lui Bethany va fi mult mai mare decât ne-am aştepta noi, atunci când va merge spre altar.

— Înseamnă ca trebuie să uităm de clini şi să înlocuim toată partea cu fusta, am zis eu. Deşi nu cred că ne ajunge timpul pentru aplicarea şiragurilor.

— Vom ruga o persoană revoltător de scumpă din zonă să facă asta. Cât timp rămâne Bethany în oraş? Putem stabili o probă pentru mâine?

— Desigur. Dimineaţa?

— Nu, vom avea nevoie de mai mult timp. Ce zici de după amiază, după şedinţa ta?

— Nu ştiu sigur cât va dura.

— Dacă nu ajungi şi tu, măcar Bethany să vină pe la patru. Voi face fotografii şi îţi trimit imagini, ca să vezi ce am făcut.

— Finola... eşti absolut sigură de data naşterii?

— Nu sunt doctor, dar garantez că fata are sarcina mai mare de patru luni. I-a ieşit în afară şi buricul, ceea ce de obicei nu se întâmplă decât pe la sfârşitul ultimului trimestru. Şi după cum loveşte copilul? Impresionant, pentru un făt care se presupune că are doar şaptesprezece centimetri lungime. Cu toate că Bethany nu s-a îngrăşat, burtica nu minte.

Seara am ieşit la cină cu Jasmine şi câţiva prieteni din industria modei. Am stat la o masă pentru douăsprezece persoane, la un restaurant italian şi, ca de obicei, s-a bârfit despre câţiva designeri, celebrităţi şi stâlpi ai societăţii. Uitasem ce entuziasm emană grupurile de prieteni care te informează despre lucruri, înainte ca restul lumii să afle.

Am servit carpaccio de vită, felii de carne crudă, tăiate

subţire ca foiţa de ţigară, cu fulgi de parmezan pe deasupra. Toţi au refuzat pâinea, dar eu tânjeam după o felie aburindă.

— Putem să mâncam doar o felie fiecare, am zis eu.

— E dovedit ştiinţific că, dacă mănânci pâine albă, e rău pentru sănătate. Mai bine goleşti în gură pliculeţe de zahăr granulat.

Când au adus antreurile, am constatat că eram singura care comandase paste.

Jett, designer de accesorii, se uita cruciş la pennele mele spunând cu un oftat:

— Nu am mai pus gura pe paste de când era Bush în Biroul Oval.

— Primul sau al doilea? întrebă Jasmine.

— Primul, răspunse Jett nostalgic. Ţin minte ultima masă. Carbonara, extra bacon.

— Scuze, am spus, jenată de privirile intense ale celorlalţi asupra furculiţei mele plină cu paste. Ar trebui să mănânc la altă masă?

— Cum eşti musafir din afara oraşului, începu Jasmine, poţi păstra pennele. Când te vei muta înapoi aici, totuşi, va trebui să-ţi iei adio de la carbohidraţii rafinaţi.

— Dacă mă mut aici, am adăugat eu, va trebui să-mi iau adio de la multe lucruri.

A doua zi la ora unu, am luat un taxi şi am plecat spre studiourile *Stearns.* După cinci minute de aşteptare, o tânără cu o tunsoare ciufulită şi un costum negru, slăbănoagă rău, a venit să mă conducă spre un ascensor. Am urcat câteva nivele şi am intrat în zona de recepţie unde eram convocată.

Mă aşteptau trei persoane, care m-au primit cordial şi cu atâta entuziasm, încât m-am relaxat imediat.

Erau îmbrăcaţi elegant, surâzători şi s-au prezentat pe rând.

Femeia era Lois Ammons, producător şi asistent executiv al lui Trevor Stearns; apoi urmă Tim Watson,

producător distribuţie şi Rudy Winters, producător şi asistent regizor.

— Nu ai adus şi căţeluşul drăgălaş? m-a întrebat Lois râzând, când am intrat într-un birou uriaş, de unde se vedea tronând Chrysler Building.

— Mi-e teamă că draga de Coco este cam bătrână pentru a călători, am spus.

— Biata, de ea. Precis îţi duce dorul.

— A rămas pe mâini bune. Sora mea Sofia are grijă de ea.

— Lucrezi cu sora ta, aşa este? Ce-ar fi să ne spui cum ai început. Stai, te deranjează dacă înregistrăm conversaţia?

— Absolut deloc.

Următoarele trei ore au trecut atât de repede, încât au părut doar trei minute. Am discutat la început despre experienţa mea trecută din industria modei şi apoi cum am început munca la studio cu Sofia. Am amintit câteva nunţi pe care le-am coordonat, punctând nişte aspecte amuzante petrecute, lucru care i-a făcut pe toţi să râdă cu poftă.

— Avery, zise Lois, Jasmine mi-a comunicat că eşti pe cale de a-ţi găsi un agent.

— Da, deşi nu eram sigură dacă am nevoie, aşa că nu am…

— Este nevoie, spuse Tini, zâmbindu-mi. Dacă toate lucrurile merg bine, Avery, vom negocia aspecte precum apariţiile publice, licenţele şi drepturile de comercializare, obligaţii ale producătorilor, publicitate, reminiscenţe… Aşa că trebuie să-ţi găseşti imediat un agent.

— S-a tăcut, am spus, notându-mi acest aspect. Să înţeleg că ne vom reîntâlni?

— Avery, spuse Rudy, din punctul meu de vedere, eşti fata noastră. Va mai trebui să facem nişte teste, poate să trimitem o echipă de cameramani la nunta familiei Warner.

— Va trebui să primesc acceptul lor, am spus eu sincer, dar nu cred că ar obiecta.

— Tu şi această emisiune sunteţi perechea perfectă,

spuse Tim. Cred că poţi lua conceptul lui Trevor şi să-l faci al tău. Vei aduce multă energie. Ne place imaginea roşcatei sexy şi cât de confortabil te simţi în faţa camerei. Vei prinde totul din mers.

— Trebuie să te întâlneşti cu Trevor, ca să vedem cum vă potriviţi, spuse Lois. El deja te adoră. Odată ce ai găsit agentul, putem începe să vorbim despre adaptarea show-ului la personalitatea ta, începând cu partea pilot. În primul episod vrem să avansăm ideea că Trevor e mentorul tău... îţi rezolvă nişte dileme şi tu îl chemi pentru un sfat, pe care nu e neapărat nevoie să-l urmezi. În mod ideal, dinamica are momente de tensiune... Trevor are o protejată sclipitoare, dialogurile sunt inteligente... cum ţi se pare?

— Sună amuzant, am spus în mod automat, deşi mă deranja sentimentul că pentru mine se crea o persoană.

— Şi va trebui să existe un câine, adăugă Tim. Toată lumea din birourile de la L.A. adoră ideea de a te vedea cu un câine în braţe. Dar unul mai drăgălaş. Cum se numeşte rasa aceea pufoasă, Lois?

— Pomeranian?

Tom dădu din cap că nu.

— Nu, nu cred că la el m-am referit...

— Coton de Tulear?

— Poate...

— O să fac rost de o listă cu rase de câini, ca să cauţi, zise Lois, notându-şi.

— Îmi aduceţi alt câine? am întrebat eu.

— Doar pentru show, zise Lois. Dar nu va trebui să-l iei acasă cu tine. Râse uşor. Sunt sigură ca biata Coco va avea ceva de spus legat de asta.

— Deci, am subliniat eu, câinele va fi doar un accesoriu?

— Un membru al distribuţiei, răspunse Tim.

În timp ce bărbaţii discutau, Lois mă prinse de mână, remarcându-mi nervozitatea, apoi îmi făcu semn cu ochiul.

— Hai să facem lucrurile să meargă, zise ea.

Seara, târziu, stând în camera mea de hotel, privind mobilul, exersam ce să-i spun lui Joe. Am încercat cu glas tare câteva replici, apoi am scris câteva rânduri pe o foaie.

Când am realizat ce fac... repetam pentru o discuţie cu el... am dat de-o parte foaia şi m-am decis să-l sun. Joe a răspuns numaidecât. Vocea lui cunoscută, acel ritm tărăgănat şi calm al lui m-au făcut să mă simt bine din nou, iar în acelaşi timp mi-au umplut sufletul de dorinţă sfâşietoare.

— Avery, iubito. Ce faci?

— Bine. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Ai câteva minute să discutăm?

— Am toată noaptea. Spune-mi ce ai mai făcut?

M-am rezemat pe perne şi mi-am încrucişat picioarele.

— Păi... azi am avut şedinţa cea mare.

— Cum a mers?

Am descris în detaliu tot ce s-a spus, tot ce am simţit şi am crezut. Eu am vorbit cel mai mult, iar Joe era destul de rezervat, refuzând să-şi exprime o opinie într-un sens sau în celălalt.

— Aţi discutat şi de cifre? a întrebat până la urmă.

— Nu, dar sunt sigură că va fi vorba de bani mulţi. Poate chiar sume care schimbă viaţa.

— Nu ştiu cât îţi vor schimba banii viaţa, dar slujba o va face sigur, zise el pe un ton sardonic.

— Joe... această ocazie este una la care am visat dintotdeauna. Se pare că va deveni realitate. Au spus destul de clar că vor să ne înţelegem. Dacă aşa stau lucrurile, nu ştiu cum aş putea să-i refuz.

— Ţi-am spus dinainte că nu-ţi voi sta în cale.

— Da, ştiu asta, am replicat puţin enervată. Nu mă îngrijorează faptul că ai vrea să-mi stai în cale. Mă nelinişteşte faptul că nu vei încerca să rămâi în viaţa mea.

Joe răspunse cu acea nerăbdare a omului care şi-a văzut gândurile învârtindu-se în cercuri, exact ca ale mele.

— Dacă viaţa ta se va muta la o mie cinci sute de mile depărtare, Avery, nu va fi prea uşor pentru mine să rămân în ea.

— Dacă te-ai muta tu aici, cu mine? Am putea sta într-un apartament. Nu te leagă nimic de Texas. Ai putea să-ţi faci bagajele şi să…

— Nimic, în afară de familia mea, prietenii, casa, afacerea, fundaţia pe care am acceptat să o conduc…

— Oamenii se mai mută, Joe. Găsesc modalităţi să păstreze legătura. O iau de la început adeseori. Problema este că sunt femeie, nu? Majoritatea femeilor se mută, când iubiţii sau soţii lor primesc o ocazie de lucru, dar, dacă situaţia este inversată…

— Avery, lasă-mă cu prostiile astea. Nu e vorba de sexism aici.

— Ai putea fi fericit oriunde, dacă te decizi să fii…

— Nu e vorba nici de asta. Scumpo… L-am auzit pe Joe oftând apăsător. Tu nu-ţi alegi doar o slujbă, îţi alegi o viaţă. O carieră, cu combustibil de rachetă. Nu vei mai avea un minuţel liber. Nu mă mut la New York ca să te văd o jumătate de zi în weekend şi douăzeci de minute în fiecare seară, între ora la care ajungi acasă şi ora de culcare. Nu văd niciun loc în acest gen de viaţă nici pentru mine, nici pentru copii.

Inima mea se zbătea zgomotos.

— Copii, am repetat amorţită.

— Da. Voi dori şi nişte copii într-o bună zi. Vreau să stau pe verandă şi să mă uit la ei cum aleargă printre aspersoare. Vreau să petrec timp cu ei, să-i învăţ să joace leapşa. Vorbesc despre a avea o familie.

A trecut mult timp. Înainte să pot spune ceva.

— Nu ştiu dacă aş fi un părinte bun.

— Nimeni nu ştie.

— Sincer, eu chiar nu ştiu. Niciodată nu am avut o familie adevărată. Am trăit alături de părţi din familii destrămate. Odată, am venit de la şcoală, iar în casă era

un alt bărbat cu copiii lui, apoi am aflat ca mama se recăsătorise fără a-mi spune şi mie acest lucru. Într-o altă zi au dispărut toţi, fără să ne prevină. Ca printr-o magie făcută de un scamator.

Joe vorbi blând:

— Avery, ascultă...

— Dacă aş încerca să fiu părinte şi aş eşua, nu mi-aş ierta-o niciodată. E un risc prea mare şi e prea devreme să vorbesc despre asta. Pentru Dumnezeu, noi nici măcar nu ne-am spus până acum... Am tăcut, fiindcă mă înecau lacrimile.

— Ştiu, acum chiar nu pot spune asta, Avery. Fiindcă în momentul de faţă ar părea că pun presiune pe tine.

Trebuia sa închei convorbirea. Trebuia să mă retrag.

— Măcar atât putem, am zis eu, să profităm la maxim de timpul care ne-a mai rămas. Mai am o lună până la nunta lui Bethany, iar după aceea...

— O lună în care ce să fac? Să încerc să ţin la tine mai puţin decât ţin deja? Să neg tot ce simt? Răsuflarea lui era ciudată, întreruptă de ceva. Vocea lui era totuşi deosebit de intensă. O lună în care să număr zilele până la numărătoarea finală... Ce naiba, Avery, nu pot face asta.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraz şi ardeau ca şuvoaie de lavă.

— Ce să spun?

— Spune-mi să nu te mai doresc, răspunse Joe. Spune-mi cum să încetez să... Joe nu mai continuă. Mai bine pun capăt chiar acum, decât să o tot tărăgănez.

Mâna îmi tremura pe mobil. Eram speriată. Mai speriată decât fusesem vreodată în viaţa mea de orice.

— Hai să nu mai vorbim în seara asta, bine? am spus pe nerăsuflate. Nu s-a schimbat nimic. Nu s-a hotărât nimic, în regulă?

A urmat tot tăcerea.

— Joe?

— Vorbim când te vei întoarce, zise el morocănos. Dar

vreau să te gândeşti la ceva, Avery. Când mi-ai spus povestea cu mama ta, care ţinea în şifonier geanta Chanel, atunci ai înţeles total greşit metafora. Trebuie să te gândeşti bine pentru cine se potriveşte cu adevărat.

Capitolul douăzeci şi unu

Devastată şi epuizată după o noapte de nesomn, a doua zi de dimineaţă mi-am aplicat un strat generos de machiaj. Mi se vedeau cearcănele, deci eram în pas cu moda. Mi-am strâns lucrurile şi am coborât cu câteva minute înainte de a mă întâlni în hol cu Hollis, Bethany şi Kolby. Urma ca limuzina să ne ducă la aeroportul Teterboro, care era cam la vreo zece kilometri depărtare. Era un aeroport secundar, aflat în New Jersey Meadowlands, foarte cunoscut pentru aeronavele private.

În hol am zărit-o pe Bethany, care stătea singură la o masă, în dreptul ferestrelor.

— Bună dimineaţa, am spus eu zâmbind. Şi tu te-ai trezit devreme?

Ea mi-a răspuns la zâmbet şi părea extrem de obosită.

— Nu pot dormi bine din pricina zgomotului oraşului noaptea. Kolby face duş. Vrei să stai cu mine?

— Da. Să-mi iau nişte cafea.

Am revenit câteva minute mai târziu, cu o cană de cafea, apoi m-am aşezat în faţa lui Bethany.

— M-am uitat la imaginile trimise de Finola aseară. Ce părere ai despre noul concept al fustei?

— E frumoasă. Finola spunea că o vor decora cu şiraguri de mărgele.

— Aşadar, eşti mulţumită?

Bethany ridică din umeri.

— Îmi plăcea mai mult când era cu clini. Dar nu am de ales cu burta asta care creşte mereu.

— Va fi o rochie superbă, am încurajat-o. Vei arăta ca o regină. Regret că nu am fost şi eu la probă ieri.

— Nici nu era nevoie, Finola a fost extrem de amabilă cu mine şi mama. Făcu o pauză. Nu a spus nimic... Dar ştie. Sunt sigură de asta.

— Ce să ştie? am întrebat-o nedumerită.

— De termenul la care voi naşte. Bethany amesteca în cafea cu linguriţa, dar gândul îi zbura aiurea. Curând voi intra în ultimul trimestru de sarcină. Poate că până la nuntă nu voi mai încăpea deloc în rochie.

— Pentru asta există proba finală, am spus automat. Va fi totul bine Bethany. Am sorbit puţină cafea şi am admirat peisajul, urmărindu-i pe trecătorii îmbrăcaţi elegant... o femeie şic pe bicicletă, o pereche de bătrânei, amândoi purtând pe cap pălării din fetru. Mama ta ştie? am întrebat-o.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Îi spun totul. Mereu îmi jur că voi ţine anumite lucruri numai pentru mine, dar până la urmă tot îi spun şi mereu regret. Chiar şi aşa, tot îi spun. Cred ca asta voi face toată viaţa.

— Poate că nu. Crede-mă, nici eu nu fac multe lucruri, pe care am crezut că le voi face întotdeauna.

Bethany lăsă linguriţa în cană şi o împinse pe masă.

— Mama spune că vei tăcea în privinţa lui Kolby, spuse ea. Îţi mulţumesc.

— Te rog, nu-mi mulţumi. Nu e treaba mea să spun ceva.

— Ai dreptate. Nu e. Dar ştiu că îl placi pe Ryan şi probabil că îţi pare rău pentru el. Nu ar trebui, să ştii. El se va descurca.

— Copilul este al lui? am întrebat-o încet. Bethany îmi aruncă o privire ironică.

— Tu ce crezi?

— Cred că este al lui Kolby.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Nu spuse nimic. Nici nu trebuia.

Amândouă am tăcut preţ de câteva minute.

— Îl iubesc pe Kolby, spuse Bethany într-un târziu. Ştiu că nu contează, dar îl iubesc.

— Ai discutat cu el despre asta?

— Sigur.

— Şi el ce spune?

— Prostii. Spunea că vrea să ne căsătorim şi să locuim într-o căsuţă pe plajă în Santa Cruz. Şi că ne vom trimite copilul la şcoala publică. Bethany râse sarcastic. Poţi să-ţi imaginezi că m-aş căsători cu un instructor de ski pe apă? Kolby nu are niciun ban. Nimeni nu m-ar invita nicăieri. Aş fi un nimeni.

— Ai fi cu persoana pe care o iubeşti. Tatăl copilului tău. Va trebui să munceşti, dar ai terminat colegiul şi ai multe cunoştinţe...

— Avery, nimeni nu face bani din muncă. Nu bani adevăraţi. Chiar dacă tu vei obţine slujba aceea la televiziune, nu vei câştiga niciodată, nici pe departe cât câştigă un Travis, sau un Chase, sau un Warner. Eu nu am fost crescută să trăiesc printre cei din procentul de unu la sută. Am fost crescută să trăiesc în topul zece al topului celor unu la sută. Asta sunt eu. De aici nu poţi să cobori. Nimeni nu ar renunţa la modul de viaţă pe care-l am eu, doar pentru că iubeşte pe cineva.

Nu am dat nicio replică.

— Crezi că sunt o ticăloasă, spuse Bethany.

— Nu.

— Ei bine, sunt.

— Bethany, am început eu, ce ai de gând să-i spui lui Ryan când se va naşte copilul, cu două luni înainte de termen, când clar nu va arăta ca un prematur?

— Atunci nu va mai conta. Vom fi legal căsătoriţi. Chiar dacă Ryan decide să conteste paternitatea şi să divorţăm, va trebui să plătească până-i va ieşi pe nas. O să-l ameninţ că voi contesta la tribunal contractul prenupţial. Mama spune că Ryan va prefera să plătească, decât să se facă de râs în mod public.

Mă străduiam să-mi păstrez expresia feţei calmă.

— Eşti sigură că nici Kolby nu va spune nimic? Că nu va provoca necazuri?

— Da. I-am spus că tot ce trebuie să facă acum este să

aştepte. Odată ce divorţul se va pronunţa, eu voi obţine banii, iar Kolby va putea locui cu mine şi copilul.

A urmat iar un moment în care nu am putut vorbi.

— Ce plan perfect, am comentat în final.

În timpul zborului înapoi am fost deosebit de tăcută, iar gândurile mi-o luaseră razna. Mi-am pus căştile şi am căutat pe laptop un film, l-am pornit şi am privi în gol ecranul.

Orice fărâmă de compasiune sau milă pe care aş fi avut-o faţă de Bethany dispăruse în clipa când mi-a dezvăluit adevărul că nunta era doar un instrument prin care extorca bani de la Ryan Chase. Bethany şi părinţii ei ştiau deja că mariajul nu va dura. Ştiau că nu el era tatăl copilului. Profitau de bunul simţ înnăscut al lui Ryan, care avea să fie pus la zid, în timp ce Bethany şi Kolby vor trăi pe banii lui.

Eram mai mult decât sigură că nu voi putea trăi cu asta.

La periferia unghiului meu vizual, o vedeam pe Bethany gesticulând nervoasă alături de Hollis, care venise lângă ea pe canapeaua lungă, de la spatele avionului. Şuşoteau continuu, de cel puţin douăzeci de minute, iar discuţia devenea din ce în ce mai animată, de parcă subiectul ar fi constituit o urgenţă. Bănuiala mea era că Bethany regreta că mai devreme îmi spusese atât de mult, iar acum i se confesa mamei sale.

La un moment dat Hollis a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe-a mea.

Da. Fusesem identificată ca o potenţială problemă, care va trebui să fie abordată.

Mi-am întors privirea pe ecranul laptop-ului.

Mulţumită diferenţei de zonă orară, am aterizat pe aeroportul Hobby din Houston la ora unsprezece.

— Ce frumos, mi-am zis surâzătoare, strecurându-mi laptop-ul în husa specială. Avem aproape întreaga zi în faţa noastră.

Hollis zâmbi nesincer. Bethany nu-mi răspunse.

Am mulţumit pilotului şi însoţitoarei de zbor, în timp ce Bethany şi Kolby au coborât din avion. Îndreptându-mă spre ieşire, am văzut ca Hollis mă aştepta.

— Avery, spuse ea cu amabilitate. Înainte să cobori, vreau să avem o mică discuţie.

— Sigur că da, am spus, la fel de amabilă.

— Trebui să-ţi explic ceva, fiindcă nu sunt sigură ca ai înţeles exact ce fel de oameni suntem noi. Regulile sunt diferite la nivelul nostru. Dacă ai oarecare iluzii despre Ryan Chase, vreau să-ţi spun ceva. Nu e cu nimic mai bun decât alţi bărbaţi. Nu-ţi dai seama că Ryan va avea pus de-o parte o drăguţă mai tânără şi dulce? Un bărbat cu înfăţişarea şi banii lui va trece prin trei sau patru căsnicii, cel puţin. Ce-ţi pasă ţie dacă Bethany e una dintre ele? Hollis mă privi încruntată. Nu eşti plătită ca să judeci sau ca să te amesteci în vieţile private ale clienţilor tăi. Treaba ta este să ai grijă de derularea nunţii. Iar dacă va merge ceva prost... voi avea grijă ca nimeni să nu se mai atingă de afacerea ta. Voi face orice e necesar ca să-ţi ruinez şansele de a apărea la acel show TV. David şi cu mine avem prieteni care deţin imperiile media. Nici măcar să nu te gândeşti să mă tragi pe sfoară.

Expresia mea cordială nu a suferit nicio modificare pe toată durata monologului ei.

— Hollis, aşa cum ai spus la începutul călătoriei noastre, noi ne înţelegem reciproc.

După ce m-a fixat cu privirea câteva secunde, s-a mai relaxat.

— I-am spus lui Bethany că nu vei fi o problemă. O femeie în situaţia ta nu-şi poate permite să acţioneze împotriva propriilor ei interese.

— Situaţia mea? am repetat eu siderată.

— Munceşti.

Numai Hollis Warner putea să rostească acest cuvânt, dându-i o conotaţie murdară.

Plecând de la aeroportul Hobby, intenţionat am ales o

rută ocolitoare înapoi spre casă, tocmai pentru a-mi acorda timpul de care aveam nevoie. Cel mai bine gândeam când eram în maşină, mai ales când aveam distanţe mari de parcurs.

Nu ştiu cum, dar gândurile încâlcite şi înceţoşate de la înălţimea de croazieră a avioanelor deveniseră acum incredibil de clare şi asta numai în clipa când am pus piciorul pe pământ.

Nu puteam nega importanţa – necesitatea – de a avea o carieră recompensată. Dar niciodată slujba nu este lucrul cel mai important. Oamenii sunt.

Adevărul era că deja aveam o carieră pe care o iubeam. O ridicasem de la pământ, împreună cu sora mea şi era toată a noastră, eu o conduceam şi totul era un succes real. Puteam să ne creăm şi singure propriile noastre oportunităţi.

Discuţia cu producătorii lui Trevor Stearns mi-a dat gustul straniu al atmosferei în care aveam să lucrez, fiind condusă şi supravegheată, punându-mi-se totul în faţă. Un Pomeranian pufos?... Nu, mulţumesc. Eram absolut mulţumită cu ştirba mea Chihuahua, care, deşi nu era drăguţă, cel puţin nu era un decor.

Mi-am dat seama că fusesem atât de luată pe sus de ideea unei mari lovituri în carieră, la care visasem toată viaţa, urmând să revin triumfătoare la New York, încât nu m-am oprit puţin să mă gândesc dacă asta era ce doream cu adevărat.

Uneori visele se schimbă atunci când nu te uiţi.

Lucrurile pe care le realizasem şi învăţasem, ba chiar şi cele pierdute, toate m-au ajutat să privesc lumea în alt mod. Dar, mai presus de toate, mă schimbasem datorită oamenilor la care am ales să ţin. Parcă de-abia acum inima mea fusese scoasă din ambalaj şi simţeam totul mai profund. De parcă...

— Dumnezeule, am spus, înghiţind cu greu. Mi-am dat seama ce semnificaţie avea metafora cu poşeta Chanel.

Inima mea era obiectul protejat cu grijă, aflat pe un raft. Încercasem să-l protejez de orice stricăciune, folosindu-mă de el doar când era nevoie.

Unele lucruri devin mai frumoase când sunt folosite frecvent. Crăpăturile şi zgârieturile, locurile uşor uzate, sau cele care s-au deteriorat şi au fost reparate... totul însemna că acel obiect a servit scopului său. La ce foloseşte o inimă care a fost folosită cu zgârcenie? Ce valoare are ea, dacă nu ai riscat-o pentru nimeni, niciodată? Încercarea de a nu simţi nu e răspunsul potrivit la problemele mele, ci era problema în sine.

Fericirea şi teama erau lipite în interiorul meu, formau o monedă cu două feţe, care se tot răsucea. Voiam să merg la Joe chiar acum şi să mă asigur că nu l-am pierdut. Voiam lucruri la care probabil, că era mai bine să nu mă gândesc deocamdată.

Viaţa pe care a descris-o el... Doamne, ajută-mă, o voiam şi eu. Cu totul, inclusiv copiii. Până în acest moment fusesem prea speriată ca să recunosc asta, chiar şi faţă de mine însămi. Fusesem prea copleşită de teama că voi deveni ca tata.

Doar că nu va fi aşa.

Spre deosebire de Eli, eu ştiam să iubesc oamenii. Era prima dată când realizam asta.

A trebuit să-mi scot ochelarii de soare, fiindcă rama de jos era inundată de lacrimi.

Chiar în acest moment aveam de rezolvat câteva chestiuni urgente. Mai târziu voi merge la Joe, când voi găsi suficient timp şi intimitate. Sentimentele lui şi ale mele erau mult prea importante, pentru a le putea strecura printre alte treburi.

Am tras într-o parcare la un Whataburger. Aşteptând la coadă să comand o Diet Dr Pepper, mi-am căutat mobilul prin geantă şi am format numărul.

— Alo? se auzi o voce înţepată.

— Ryan? am spus eu, ştergându-mi obrajii. Sunt Avery.

Tonul lui s-a domolit.

— Te-ai întors din metropolă?

— Da.

— Cum a fost călătoria?

— Chiar mai interesantă decât m-am aşteptat. Ryan, trebuie să vorbesc cu tine personal. Crezi că ai putea lua o pauză, ca să ne întâlnim undeva? De preferinţă un loc cu bar? Nu te-aş ruga, dacă nu ar fi important.

— Sigur, te invit la prânz. Unde eşti acum?

I-am spus, iar el m-a îndrumat spre un bar şi grill, nu departe de Montrose.

Am cumpărat Diet Dr Pepper, şi m-am răcorit cu lichidul înghiţit repede, pe nerăsuflate, apoi am mai dat un telefon înainte de a părăsi parcarea.

— Lois? Bună, sunt Avery Crosslin. Am încercat să mimez regretul. Mă tem că a trebuit să iau o decizie dură în legătură cu *Nunta Secolului...*

Pentru ca să te simţi îndeajuns de izolat la un bar şi grill, ai nevoie ca localul să fie ori ticsit de clienţi, ori complet gol. Restaurantul unde l-am întâlnit p Ryan era atât de aglomerat, încât am fost nevoiţi să ocupăm două scaune de la capătul barului şi să comandăm prânzul acolo.

Mi-a plăcut dintotdeauna să mănânc la un bar, unde se servea meniu complet, iar pentru această conversaţie în special, locul era perfect. Puteam să stăm foarte aproape, fără a fi nevoiţi să menţinem contactul vizual, fapt de mare ajutor, când ai de discutat o chestiune delicată, ca aceasta.

— Înainte să încep, ar trebui să-ţi spun că veştile sunt proaste, i-am spus lui Ryan. Sau, poate că sunt veşti bune, deghizate în veşti proaste. Oricum ar fi, nu-ţi va suna bine când vei auzi. Dacă ai prefera să nu ştii, îmi cer scuze pentru că ţi-am irosit timpul şi plătesc eu masa, dar vreau să-ţi spun oricum...

— Avery, mă întrerupse Ryan, uşor, draga mea. Eşti pe viteză turbo.

Am zâmbit vinovată.

— New York, am explicat eu. Eram surprinsă, dar încântată de felul în care mi s-a adresat, tonul lui aproape frăţesc, de parcă făceam parte din familie.

Barmanul ne-a adus un pahar de vin mie, iar lui Ryan o bere, apoi am comandat mâncarea.

— Referitor la veştile rele, zise Ryan, aş prefera să le aud imediat. Nu-mi plac pudrate cu zahăr. Şi nu-mi spune de partea bună. Dacă nu e evidentă, atunci nu există o parte bună.

— Ai dreptate. M-am gândit la diferite moduri de a îmbrăca veştile, întrebându-mă dacă ar trebui să încep prin a menţiona prezenţa lui Kolby în avion, sau termenul fals, la care va naşte Bethany. Caut să mă gândesc cum aş putea explica totul.

— Ia încearcă prin cinci cuvinte sau mai puţin, sugeră Ryan.

— Copilul nu este al tău.

Ryan mă privea mut.

Am repetat, mai lent.

— Copilul nu este ai tău. M-am întrebat dacă era rău că mă simt atât de bine că i-am spus.

Cu multă grijă Ryan a luat paharul în mână şi l-a golit imediat. A făcut semn barmanului să mai aducă unul.

— Continuă, murmură el, străduindu-se să-şi menţină braţul calm, pe tejghea. Privea în faţă, neclintit.

Timp de douăzeci de minute Ryan a ascultat, iar eu am vorbit. Nu-l puteam citi deloc – era perfect în a-şi ascunde emoţiile. Treptat, însă, am simţit că se relaxează profund, aşa cum i se întâmplă cuiva, care a purtat o povară grea luni de zile, iar acum, în sfârşit, i s-a permis să o lase jos.

Ryan vorbi în cele din urmă.

— Ce a spus Hollis, despre a-ţi perturba afacerea… nu-ţi face nicio grijă pentru asta. Mă voi ocupa eu de familia Warner, aşa că tu…

— Iisuse, Ryan, prima ta grijă nu trebuie să fie persoana

mea. Hai să vorbim de tine. Te simţi bine? Mă temeam că ai anumite sentimente faţa de Bethany şi...

— Nu, am încercat. Mi-am dat silinţa să fiu bun cu ea. Dar nu am dorit-o niciodată. Ryan se întinse şi mă îmbrăţişă, aşa cum stăteam pe scaunele înalte de la bar. Îmbrăţişarea a fost sinceră şi puternică. Mulţumesc, murmură el în părul meu. Doamne, îţi mulţumesc.

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine, sau pur şi simplu se ruga.

Ryan reveni pe poziţie şi mă privi cu ochii aceia imposibil de albaştri.

— Nu erai obligată să-mi spui. Puteai să mergi înainte cu pregătirile de nuntă, ca să-ţi încasezi procentul.

— Da, apoi să mă uit cum familia Warner te duc la curăţătorie? Nu prea cred. L-am privit îngrijorată. Acum ce vei face?

— Voi discuta cu Bethany cât se poate de curând. Voi face exact ce trebuia să fac de la bun început: să-i spun că vom aştepta până ce se va naşte copilul, după care vom face testul ADN. Între timp, voi solicita să mă întâlnesc cu doctorul, ca să aflu data exactă a termenului când va naşte.

— Aşadar, nunta se contramandează, am spus eu.

— Scoate totul din priză, veni replica lui imediat. Voi compensa eu costurile pentru Hollis, cele pe care nu le poţi recupera. Şi vreau să vă plătesc ţie şi oamenilor tăi pentru orele muncite.

— Nu e nevoie.

— Ba da, este.

Am mai discutat o vreme, iar clienţii barului au plecat în mare parte, rămânând doar barmanii, care se ocupau de chitanţe, bani şi altele. Ryan a achitat nota şi i-a lăsat barmanului un bacşiş uriaş.

La ieşirea din restaurant, Ryan mi-a deschis uşa.

— Nu mi-ai spus cum a decurs întâlnirea cu producătorii.

— A mers bine, am spus dezinteresată. Am avut impresia că voiau să-mi facă o ofertă frumuşică. Dar, i-am refuzat. Nu puteau să-mi ofere o sumă care să compenseze pentru tot ce am deja aici.

— Mă bucur că ai decis să rămâi. Apropo... ai de gând să te vezi cu Joe curând?

— Sper că da.

— S-a purtat oribil, ca un taur cu două capete, cât ai fost plecată. Jack spunea că, data viitoare când mai pleci undeva, trebuie să-l iei şi pe Joe cu tine. Niciunul dintre noi nu-l mai suportă aşa.

Am râs, simţind din nou fluturi în stomac.

— Nu ştiu cum mai stau lucrurile între mine şi Joe acum, am mărturisit eu. Ultima dată când am vorbit la telefon, nu s-a terminat prea bine.

— Eu nu mi-aş face griji, zise Ryan zâmbind. Totuşi, să nu amâni prea mult discuţia cu el. De dragul nostru, al prietenilor.

Am dat din cap.

— Vreau să-i adun pe colegii mei şi să le spun de contramandarea nunţii, apoi îl voi suna. Ne-am despărţit, fiecare mergând la maşina sa. Ryan, mi-am amintit eu. El s-a oprit şi m-a privit atent. Într-o zi, mă vei angaja să organizez altă nuntă. Iar data viitoare va fi din motive adevărate.

— Avery, spuse el sincer, voi angaja pe cineva ca să mă împuşte, dacă mă mai logodesc vreodată.

Capitolul douăzeci şi doi

De îndată ce am ajuns la uşa mea, am auzit-o pe Coco lătrând subţire, entuziasmată. A sărit de unde şedea şi a venit repede la mine, foarte agitată de atâta emoţie.

— Coco! am exclamat eu, aruncând geanta, apoi am ridicat-o în braţe.

M-a lins şi s-a cuibărit în braţele mele, parcă mustrându-mă că am lipsit atât de mult.

Am auzit un cor de urări de bun venit, din diferite colţuri ale studioului.

Ce bine era acasă.

— Câinii nu au noţiunea timpului, spuse Sofia, prima care a ajuns la mine. Ea crede că ai plecat de două săptămâni, nu de două zile.

— Le-am simţit ca două săptămâni, am recunoscut eu.

M-a sărutat pe amândoi obrajii, iar Coco dădea veselă din codiţă, printre picioarele noastre.

— Ce bine că te-ai întors! Am primit ceva mesaje de la tine, dar ieri ai fost tăcută, iar aseară ai amuţit de tot.

— Evenimentele din ultimele două zile ar depăşi chiar şi cea mai trasă de păr telenovelă. Pregătiţi-vă să vă şochez.

Steven veni zâmbind şi mă îmbrăţişă. După ce se depărtă puţin, mă privi atent.

— Acum am devenit rezistent la orice şoc, zise el. Am văzut atât de multe emisiuni idioate, încât pot prevedea orice deznodământ de la doi kilometri depărtare.

— Crede-mă, acesta va fi chiar un test greu. M-am încruntat când Coco m-a lins pe obraz şi i-am remarcat limbuţă aspră. I-a pus cineva ulei de cocos pe limbă, cât timp eu am lipsit? am întrebat arţăgoasă. Parcă ar fi şmirghel.

— Nu lasă pe nimeni să o atingă, protestă Sofia. Am încercat. Spune-i tu, Steven.

— A încercat, mărturisi el. Am văzut-o eu.

Am dat din cap supărată şi m-am adresat bietei Coco:

— Nu vreau să mă gândesc la ce ai îndurat.

— Nu a fost chiar aşa de rău... începu Sofia.

— Iubito, zise Steven, cred că vorbeşte cu Chihuahua.

După ce am avut grijă de limba lui Coco, am rugat pe toată lumea să se oprească din ce face, apoi să ne aşezăm la masa lungă.

— Restul zilei, am început eu, vom fi foarte ocupaţi cu un proiect special.

— Sună amuzant, spuse Val.

— Nu va fi amuzant deloc, am spus eu, privind spre Ree-Ann. Au plecat invitaţiile pentru nunta Warner? am întrebat, rugându-mă în gând, te rog, spune nu, spune nu...

— Ieri, răspunse ea mândră.

Am scos o înjurătură care i-a uimit pe toţi.

— Tu mi-ai spus, protestă ea. Eu am făcut doar ce...

— Ştiu. E OK. Din păcate, asta înseamnă o muncă în plus, dar ne vom descurca. Am nevoie să printezi lista cu invitaţii, Ree-Ann. Va trebui să-i contactăm pe fiecare dintre ei şi să obţinem confirmarea verbală a anulării.

— Cum? De ce? Despre ce vorbeşti?

— Va trebui să dezorganizăm nunta Warner-Chase.

— Cât din ea? întrebă Steven.

— În întregime.

Tank se uită amuţit la ceilalţi.

— S-a amânat?

— S-a anulat, am spus eu. Irevocabil.

Toţi s-au uitat nedumeriţi la mine, întrebând simultan:

— De ce?

— Nu trebuie să iasă nimic din încăperea aceasta. Noi nu ne bârfim clienţii. Niciodată.

— Da, toţi ştim asta, zise Steven. Explică-ne, Avery.

Doua ore mai târziu, echipa mea părea tot consternată de turnura pe care o luaseră evenimentele. I-am asigurat că toţi vor primi o compensaţie financiară pentru timpul

pierdut. Vor urma şi alte nunţi, alte ocazii să ne ridicăm firma.

Totuşi, toate acestea erau o slabă consolare pentru faptul că trebuiau să anuleze tot ce făcuseră pentru bunul mers al unei nunţi care avea să se petreacă peste doar o lună.

Steven reuşise deja să anuleze rezervarea flotei de Rolls Royce. Sofia contactase firma de catering, precum şi compania care închiria scaune şi mese. Val şi Ree-Ann se angajaseră să ia lista şi să-i sune pe fiecare dintre invitaţi, informându-i despre anulare şi minţind că nu cunosc motivul acesteia.

— Cât mai stăm sa facem asta? se plânse Ree-Ann. E ora cinci şi mi-e foame. Vreau să merg acasă.

— Aş vrea să rămâneţi până la şase, dacă se poate, am spus eu. În funcţie de cum va evolua anularea, va trebui să stăm mai mult la muncă săptămâna aceasta, deci poate vreţi să... M-am oprit, fiindcă am auzit cheia răsucindu-se în uşă.

Singurii oameni cu chei erau Sofia, eu, Steven şi... şi Joe.

Joe intră. Mă căută cu privirea şi mă găsi imediat.

Toată încăperea se cufundase într-o linişte tensionată.

Joe arăta groaznic, era tras la faţă, nedormit, neîngrijit, evident plictisit. Era mare, tulburat, morocănos şi în întregime al meu.

Simţeam în urechi cum îmi bate inima de tare.

— Ryan m-a sunat, zise Joe, cu o voce de tinichea.

Toată lumea stătea nemişcată. Toţi ascultau curioşi, fără ca măcar să pretindă că-şi văd de treburile lor. Până şi Coco urcase pe canapea, ciulise urechile şi ne privea interesată.

— Ţi-a spus el... am început eu.

— Da. Era clar că Joe nu dădea doi bani pe cine mai era acolo, sau ce vedeau. Era concentrat exclusiv pe persoana mea. Se înroşise mult, strângea din dinţi şi, cu toate că se forţa să-şi păstreze calmul, se vedea clar că mai are puţin

şi explodează.

Trebuie să-i scot pe toţi din studio. Rapid.

— Stai puţin să fac puţin loc aici, am spus timid, apoi putem discuta.

— Nu vreau să discut, mormăi Joe şi veni spre mine, dar se opri, văzând că mă retrag instinctiv. În treizeci de secunde, mă avertiză el, eşti a mea. Vei dori să te afli sus, când se va întâmpla. Se uită la ceas.

— Joe, am dat din cap agitată. Haide, nu poţi pur şi simplu să…

— Douăzeci şi cinci.

Draci. Nu glumeşte.

Am aruncat o privire disperată spre Ree-Ann şi Val, care se distrau cum nu o mai făcuseră vreodată.

— Puteţi să mergeţi acasă, acum, le-am spus scurt. Aţi făcut toţi treabă bună azi. Mâine dimineaţă să veniţi odihniţi.

— Eu mai rămân să lucrez până la şase, spuse Ree-Ann cu exces de zel.

— Te ajut şi eu, i se alătură Val.

Tank nu ştia cum să reacţioneze şi mă privi compătimitor.

— Îi dau afară imediat, Avery. Steven îşi luă cheile. Hai să luăm cina, îi sugeră el Sofiei, pe un ton calm, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă nu eram pe punctul de a fi violată în sufragerie.

— Optsprezece secunde, spuse Joe.

Revoltată, dar şi amuzată, am luat-o spre scări, intrând în panică.

— Joe, dar e ridicol…

— Cincisprezece. Începu să se aproape de scări, urmându-mă cu paşi măsuraţi. Mă simţeam ca o creatură vânată, am urcat în grabă scările, care parcă se transformaseră într-un turn nesfârşit.

Până ce am ajuns în camera mea, Joe mă prinsese. Am intrat în fugă şi l-am privit cum intră, apoi a închis uşa. S-a

încordat, gata să pună mâna pe mine, în orice direcţie m-aş fi îndreptat. Atunci am zărit în ochii lui o licărire şi inima m-a usturat. Am fugit în braţele lui.

M-a îmbrăţişat prelung. Gura lui m-a acaparat, scoţând nişte gemete ce puteau trece drept extaz sau agonie. Câteva minute am avut doar senzaţia de întuneric, sărutările lui demolând orice gând. Nu ştiu sigur cum am ajuns în pat. Ne-am rostogolit pe pat complet îmbrăcaţi, trăgând de haine, fiecare de ale celuilalt, printre sărutări agresive, pătimaşe şi flămânde. Ne dezlipeam doar când nu mai aveam oxigen. Joe mă săruta pe gât şi trăgea de cămaşa mea, agresiv, cum nu mai fusese niciodată. Am auzit material sfâşiat şi nasturi sărind.

Mâinile îmi tremurau, dar am reuşit să-i cuprind obrajii între palme.

— Joe, uşurel. Hei...

Mă sărută din nou, tremurând de efortul reţinerii. Am simţit presiunea lui fierbinte apăsându-mă necontenit. Îl doream atât de mult, încât simţeam că mă doare tot corpul. Am gemut, dar aveam de vorbit mai întâi. Erau multe de spus.

— Îmi aleg viaţa pe care o doresc, am reuşit să spun. Nu ai nicio obligaţie faţă de mine. Rămân pentru că aici este casa mea şi pot să-mi îndeplinesc toate visele aici, cu sora şi prietenii mei, cu angajaţii şi câinele meu, iar toate lucrurile...

— Dar eu? Am avut şi eu un loc în hotărârea ta?

— Păi...

Mă privi încruntat, dezamăgit că ezit.

— Joe, eu încerc să-ţi spun că... nu aştept din partea ta un angajament, din cauza asta. Nu vreau să simţi vreo presiune. Poate vor trece ani înainte să-mi dau seama ce simţim unul pentru altul, aşa că...

El îmi luă ultimele cuvinte de pe buze cu o sărutare, îmbătându-mă cu gustul şi mirosul lui. După ceva vreme, ridică încet capul.

— Acum chiar ştii, şopti el, privindu-mă afectuos. Părea în aceeaşi măsură amuzat. Acesta era Joe, cel cu care eram obişnuită, cel căruia îi plăcea să mă tachineze nemilos. Şi mi-o vei spune.

Din nou inima începu să-mi bată puternic. Nu eram sigură că pot face tot ce doreşte el.

— Mai târziu.

— Acum. Se lăsă cu toată greutatea pe mine, parcă pregătindu-se pentru un asediu prelungit.

Am abandonat orice mândrie.

— Joe, te rog, nu mă face să…

— Spune-o, murmură el. Sau, peste zece minute vei ţipa cuvintele în timp ce eu te pătrund.

— Iisuse, am început eu să mă zvârcolesc, foindu-mă sub el. Eşti cel mai…

— Spune-mi, insistă el.

— De ce trebuie să fiu eu prima?

Joe mă privea intens, necruţător.

— Fiindcă aşa vreau eu.

Înţelegând că nu va exista niciun compromis, am început să gâfâi, de parcă alergasem la maraton. Am reuşit să scot cuvintele, dintr-o răsuflare.

Joe începu să râdă, iar eu chiar eram contrariată.

— Scumpo… o spui de parcă mărturiseşti o crimă.

M-am necăjit şi mai tare, continuând să mă frământ sub el.

— Dacă vrei să mă iei peste picior…

— Nu, spuse el tandru, dar nu-mi dădu drumul. Îmi luă capul între palme. Mai râse o dată, apoi mă fixă cu privirea, citind în ochii mei totul, fără ascunzişuri. Te iubesc, îmi spuse. Mă sărută blând, cu buze de catifea. Acum mai încearcă o dată. Urmă altă sărutare şi mai blândă, copleşitoare. Nu trebuie să te temi.

— Te iubesc, am reuşit să rostesc, dar inima tot îmi bubuia în piept.

Recompensa lui Joe a urmat, sub forma unor sărutări

delicate, apoi mai profunde, explorându-mă. După ce mintea mea fusese răvăşită complet, şi-a frecat uşor nasul de obrazul meu.

— Te voi săruta de un milion de ori în viaţa noastră şi tot nu va fi de ajuns.

Viaţa noastră.

Nu mai cunoscusem atâta fericire, care îmi pătrunse în locul acela din inimă, unde normal începe amărăciunea, tristeţea, iar lucrul acesta m-a făcut să plâng. Joe îmi ştergea lacrimile uşor, apăsând cu buzele şiroaiele sărate, lacrimi de bucurie.

— Hai să mai exersăm, zise el.

Curând am observat că, spuse persoanei care trebuie, aceste cuvinte nu erau atât de greu de rostit.

Era cel mai uşor lucru din lumea aceasta.

Epilog

„Societatea Salvatorii Codiţelor Fericite” fusese împodobită pentru Crăciun, cu şiraguri de luminiţe atârnând peste tot, din tavan. Bradul din hol era plin cu ornamente în formă de recompense pentru căţei. Deşi Millie şi Dan stabiliseră că înainte de sărbătoarea Crăciunului nu se mai fac adopţii, pentru a împiedica impulsurile unora de a cumpăra şi de a regreta mai târziu, adăpostul şi website-ul acestuia fuseseră extrem de aglomerate. Oamenii aveau voie să viziteze câinii şi să îşi rezerve unul, până după 1 Ianuarie, când adopţiile erau reluate.

Joe îşi pregătise camera foto în sala de pregătire, iar eu am ales câteva jucării dintr-o cutie. Eram aici pentru vizita lunară şi fotografiile făcute noilor sosiţi la adăpost.

Ceva mai târziu mergeam la Galleria, ca să cumpărăm cadouri de Crăciun, lucru pe care Joe îl detesta, la fel de mult pe cât eu îl adoram.

— Cumpărăturile sunt un sport competitiv, i-am spus eu. Stai cu mine, amice. Îţi arăt eu cum se face.

— Cumpărăturile nu sunt un sport.

— Eu aşa le fac, l-am asigurat eu, iar el a considerat că merită să vină cu mine, ca să mă vadă în acţiune.

Înainte ca Dan să deschidă uşa, ca sa aducă primul căţel, am auzit lătrături numeroase.

— Ce se întâmplă acolo? am întrebat curioasă.

Joe a ridicat din umeri nonşalant.

S-au deschis uşile şi o haită de pui Golden Retriever au dat buzna înăuntru. Eram fermecată de forfota gălăgioasă din jurul nostru, toţi dând din codiţe, neliniştiţi şi drăgălaşi. Erau cinci.

— Toţi de-odată? am întrebat eu. Nu crezi că aş putea să-i... Am observat că toţi aveau la zgardă medalioane cu

un cuvânt scris. Uimită, am luat unul în braţe şi am citit cuvântul scris pe medalion, iar el voia să mă lingă pe faţă. *„Mea”,* am citit eu cu glas tare. Am ridicat un altul, pe al cărui medalion scria *„Vrei”.* L-am privit pe Joe, nedumerită şi am mai luat unul. *„Soţia”,* am citit iar. Joe îl împinse pe altul spre mine. *„Să Fii”.*

În cele din urmă am înţeles.

Nu mai puteam să văd, fiindcă lacrimile mi-au inundat ochii.

— Unde e cel care-mi mai trebuie? am întrebat eu, alergând după năstruşnicii care alergau peste tot împrejurul nostru.

— Băieţi, strigă Joe. Hai să vă aşezaţi în ordinea învăţată de la mine, aşa cum am repetat. Se aplecă spre căţei şi începu să-i alinieze unul lângă altul, chinuindu-se să-i ţină pe loc, numai că ordinea nu i-a ieşit chiar cum a dorit.

Vrei. Mea. Să Fii. Soţia..

Cel de-al cincilea, care purta semnul întrebării, plecase spre cutia cu jucării, iar ceilalţi deja se jucau în cerc.

— Este o cerere în căsătorie cu căţeluşi? am întrebat eu, chinuindu-mă să zâmbesc printre lacrimi.

Joe scoase un inel din buzunar.

— O idee proastă? mă întrebă el.

Dumnezeule, îl iubesc pe acest bărbat mai mult decât viaţa.

Mi-am şters lacrimile cu mâneca.

— Nu, este minunat... poate puţin incorect gramatical, dar ce să-i faci, nu toată lumea ştie să dreseze căţeluşi. Printre micuţi m-am strecurat în braţele lui. L-am luat de gât. Cum să spun „Da”? Mai ai alte semne?

— Mai era al şaselea căţeluş, care trebuia să poarte un medalion cu două feţe: „Da” şi „Nu” dar era fetiţă şi a fost adoptată săptămâna trecută.

L-am sărutat pasional.

— Opţiunea „Nu” oricum nu ar fi fost necesară.

— Atunci...

— Da! Sigur că da!

Joe mi-a pus pe deget inelul cu diamant, iar eu am admirat licăririle alb-roşietice.

— Te iubesc, spuse el, iar eu am repetat cuvintele, cu glas tremurat de emoţie.

Cum stăteam pe genunchii lui, m-am aplecat într-o parte, ca să-l dezechilibrez şi să cadă.

Atunci el s-a rostogolit de bună voie, a căzut lent pe podea, ţinându-mă tot în braţe şi am început să ne sărutăm. Când s-a rostogolit deasupra mea, cu un sărut mai profund şi mai intim, toţi căţeluşii au tăbărât pe el, lingându-l şi jucându-se cu cămaşa lui.

Peste câteva minute eram amândoi copleşiţi de puii jucăuşi şi am constatat că e imposibil să te săruţi atunci când râzi.

Dar, cu toate acestea, noi am tot încercat.

Sfârşit